

Loạn Hồng Vũ Trần

Contents

Loạn Hồng Vũ Trần	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	12
10. Chương 10	13
11. Chương 11	15
12. Chương 12	16
13. Chương 13	18
14. Chương 14	19
15. Chương 15	20
16. Chương 16	21
17. Chương 17	22
18. Chương 18	24
19. Chương 19	25
20. Chương 20	26
21. Chương 21	28
22. Chương 22	29
23. Chương 23	30
24. Chương 24	32
25. Chương 25	33
26. Chương 26	34
27. Chương 27	35
28. Chương 28	37
29. Chương 29	38
30. Chương 30	39
31. Chương 31	40
32. Chương 32	42
33. Chương 33	43
34. Chương 34	45
35. Chương 35	47
36. Chương 36	48
37. Chương 37	49
38. Chương 38	51
39. Chương 39	53

Loạn Hồng Vũ Trần

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, quan ngữ sử x kỹ nam, nhất thụ nhất công, HEEditor: Dạ Bách HợpNgọc Lưu chính là một trong ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loan-hong-vu-tran>

1. Chương 1

Trong đêm mưa, khí trời âm u khiến người ta ngay cả hô hấp cũng cảm thấy bức bối. Ngọc Lưu bước xuống xe ngựa, nhìn nam quán trước mắt đèn đuốc sáng trưng, cảm giác có chút khó thở.

“Thời tiết hôm nay xấu quá. Lẽ ra chúng ta không nên ra ngoài, đúng không Cẩm Ca Nhi?”

Hắn yếu ớt tựa vào người tiểu đồng bên cạnh, ngay cả thanh âm cũng nhuốm cảm giác vô lực. Nhảy múa ở dạ yến bên Hồng phủ đến tận nửa đêm, trên đường chỉ có vài chén rượu chủ nhân thưởng, khó tránh khỏi mệt mỏi.

“Tạnh mưa rồi. Ngọc Lưu tướng công đừng oán giận nữa, về phòng sớm một chút, trưa mai còn phải tới tiệc xã giao ở Trương phủ. Ta nhớ nhà đó ra tay rất hào phóng, khẳng định sẽ thu được không ít tiền thưởng đâu.” Cẩm Ca Nhi cười hi hi. Nó đi theo Ngọc Lưu đã gần năm sáu năm, quen thói nên ăn nói không biết trên dưới là gì.

Cổng lớn của nam quán khép hờ. Hai người vừa nói chuyện vừa bước vào. Xe ngựa Hồng phủ đã rời đi mỗi lúc một xa, dần dần không còn nghe thấy tiếng vó lộp cộp trên đường nữa. Giờ đây, bên trong nam quán mới lộ ra vẻ yên lặng bất thường.

Ngọc Lưu là người đầu tiên phát hiện có gì đó không đúng. Trong không khí phêu đảng một cỗ mùi hương khác thường, không giống với mùi son phấn hàng ngày. Trọng yếu hơn là, mấy tiểu đồng đón khách của quán đều nằm ngủ trên mặt đất. Mặc dù đã sắp đến giờ dần, bình thường lúc này cũng không còn khách làng chơi tới cửa, nhóm tiểu đồng đều có thể nhàn hạ đánh một giấc, nhưng cũng không phải nằm luôn trên mặt đất chứ.

Cẩm Ca Nhi hiển nhiên không tỉnh táo được như Ngọc Lưu, dùng chân đá đá một tiểu đồng đang ngủ lả lóc trên đất, phát hiện người này không phản ứng, nó hầm hừ nói: “Mấy tên tiểu tử đáng chết, bình thường không thấy siêng năng, lúc nào cũng đứng đả đưng đỉnh. Xem ngày mai ta nói cho Trịnh bảo đầu biết để lão tấn cho các người mấy roi.”

Ngọc Lưu nhìn nó một cái, không nói gì, tiếp tục bước vào trong. Cả nam quán im lặng một cách kỳ quái, không có tiếng đàn ca sáo nhị, không có âm thanh lãng ngữ của khách làng chơi và xướng kỹ, chỉ có một mùi hương khác thường lang lang trong không gian.

“Ngọc Lưu tướng công, hình như..... có cái gì không phải a.....” Cẩm Ca Nhi cũng phát hiện có gì đó bất thường. Lưu Luyến lâu này ngày thường là nơi náo nhiệt nhất, vậy mà lúc này im lặng như tờ. Thằng bé nhện không được liền vọt vào trong nhìn.

Ngọc Lưu tay vừa động, tựa hồ định giữ nó lại nhưng ánh sáng lạnh trong mắt chợt lóe. Bàn tay lại thu về, cũng không chờ Cẩm Ca Nhi đi ra, tiếp tục bước thẳng về Loạn Hồng lâu.

Đêm nay trong quán rõ ràng đã xảy ra chuyện, chỉ e chờ đến sáng mai sẽ có một hồi sóng gió. Với hắn mà nói, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, coi như không biết gì là tốt nhất. Cẩm Ca Nhi đi theo hắn nhiều năm như thế, rốt cuộc vẫn chưa biết nhìn thế sự, không biết giữ mình, cho nó chịu chút đau khổ mới rút được bài học.

Đi chưa được bao xa, Ngọc Lưu thấy một bóng người xuất hiện trong tầm mắt. Đèn lồng đỏ thắm dưới mái hiện bị gió thổi lung lay, ánh sáng leo lắt của ngọn nến hắt lên người ấy một mảnh hỗn loạn quang mang, lộ ra lớp trang điểm dày cộm trên mặt loang lổ loạn hồng.

“Muộn thế này rồi, người còn chưa ngủ?”

Ngọc Lưu dừng cước bộ, đối với người này, hẳn có một cảm giác khác lạ. Hồi hẳn mới bị bán vào nam quán, người này đã ở đây. Nghe nói người ấy trước kia là đại hồng bài, đi đến đâu muôn người ngưỡng vọng đến đó. Nhưng bản thân Ngọc Lưu lại chưa từng nhìn thấy qua cảnh ấy bao giờ, rất khó tưởng tượng một nam kĩ có thể đạt đến bản lĩnh như vậy. Khi hẳn vào đây, người ấy đã không còn là hồng bài nữa, gương mặt ngày càng lão hóa tựa như đoá hoa héo tàn bị gió dập vùi, cái gì cũng không có. Chỉ là Ngọc Lưu vẫn cảm giác được người này không giống người thường, bởi vì ở nam quán, trong tất cả các kỹ nam quá lứa lỡ thì, chỉ còn người này vẫn sống. Bằng vào điểm đó thôi đã khiến Ngọc Lưu bội phục tận đáy lòng.

Nhưng hiện tại hẳn có một cảm giác bi thương lạ kỳ, gió thổi tung vạt áo người kia, tựa như.....người sẽ biến mất vô ảnh vô tung chỉ trong khoảnh khắc. Có lẽ nào đây là lần cuối cùng ta nhìn thấy người duy nhất khiến ta bội phục trong nam quán này? Ngọc Lưu mơ hồ linh cảm.

“Ta đang ngắm trăng.” Người nọ ngẩng đầu, ngược nhìn bầu trời.

Ngọc Lưu hơi ngẩn ra, chợt nhếch miệng cười khẩy, đi lướt qua mặt người nọ. Không cần nhìn cũng biết, tối nay không trăng, tuy mưa đã sớm tạnh nhưng mây chưa tan, trời vẫn âm u như trước.

“Người là kẻ thông minh, ta cho người một cơ hội, hãy nắm chắc lấy.....”

Thanh âm người nọ từ phía sau vọng tới, dần dần tiêu tán trong gió. Ngọc Lưu hơi khựng lại một chút, nhưng cũng không quay đầu mà tiếp tục bước đi. Phương danh:

Ngọc Lưu : ‘Ngọc’ trong ngọc ngà, ‘Lưu’ trong lưu ly.

Vi Miễn : họ ‘Vi’ là da thú, ‘Miễn’ là nỗ lực

Lục Vị Tùng : ‘Lục’ là đất liền, ‘Vị’ là bảo vệ, ‘Tùng’ là cây tùng.

Loạn Hồng lâu : chính là chữ Loạn hồng trong Loạn hồng vũ trăn

Cầm Ca Nhi : ‘Cầm’ là gắm vóc, ‘Ca’ là anh em trai (trong “ca ca” đó)

2. Chương 2

Thời tiết trầm buồn u uất làm ngời ta ngủ cũng không ngon. Ngọc Lưu nằm được hai canh giờ đã thức giấc. Ngoài cửa sổ, mặt trời đã lên sáng chói. Hẳn đẩy cửa sổ ra, trong quán vẫn im ắng như trước

“Ngọc Lưu tướng công.” Một thiếu niên từ bên ngoài tiến vào, “Trịnh bảo đầu lệnh người dậy, đến Yếm môn ngay”

Ngọc Lưu quần tóc, chậm rãi nói: “Ra có chuyện gì?”

“Đêm qua có một tiểu quan chạy trốn. Trịnh bảo đầu đang quát lác bắt tất cả quan nhi tập trung tại Yếm môn. May mà đêm qua người đến Hồng phủ, bằng không ngay cả chợ mắt cũng không được đâu.”

“Nga. Là ai chạy?”

Gió thổi qua người có chút rét run, Ngọc Lưu khoác thêm một kiện quần áo rồi mới thông thả rời Loạn Hồng lâu. Thiếu niên kia nhắm mắt sát hẳn. Nó tên Ngọc Thư, là.....đồ đệ của hẳn, nói cách khác chính là người cạnh tranh vị trí hồng bài với hẳn. Nam quán luôn luôn như thế, Trịnh bảo đầu sẽ phái những thiếu niên có tiềm năng tới hầu hạ các hồng quan nhi. Gọi là hầu hạ, thực chất là học nghệ. Đợi khi học thành cũng chính là lúc người mới thay thế người cũ.

“Không biết tên, chỉ nghe nói là một tiểu quan tới hạ đẳng.” Ngọc Thư cung kính trả lời.

“Nga.”

Ngọc Lưu không nói gì nữa, chính là trong đầu không khỏi hồi tưởng cuộc gặp gỡ đêm qua, thanh âm trầm thấp đầy từ tính của người nọ dưới ánh đèn đêm loạn vũ. Cơ hội ư? Nguyên lai người đó ám chỉ việc này.

“Trịnh bảo đầu nổi trận lôi đình, bảo nếu ai nói cho hắn biết người nào trợ giúp tiểu quan kia chạy trốn, hắn sẽ trọng thưởng.” Ngọc Thư tiếp tục kể.

Có trọng thưởng tất có dũng phu. Khóe miệng Ngọc Lưu khẽ nhếch. Cơ hội này, hắn nhất định phải nắm lấy.

Yểm môn – đối với tất cả các tiểu quan trong nam quán mà nói, chính là chốn kinh hoàng nhất. Nơi này đã chết không bao nhiêu tiểu quan không nghe lời hoặc lỡ phạm sai lầm lớn. Nhưng Ngọc Lưu lại thích Yểm môn. Chính tại chỗ này, hắn đã giành được ngôi vị hồng bài.

Hơn trăm tiểu quan trong quán đều đang tụ tập trong này. Ai ai cũng ăn mặc trang điểm xinh đẹp. Chỉ là trên mặt đều có vài phần nơm nớp lo sợ, không ai nói chuyện. Trịnh bảo đầu ngồi trên ghế thái sư, ánh mắt âm trầm quét qua đám tiểu quan nhi.

Ngọc Lưu đến nhưng không khiến bất luận kẻ nào chú ý. Hắn là vũ sĩ số một trong nam quán, thân thể nhẹ nhàng, bước đi không tiếng động vào Yểm môn. Hắn không vào trong mà dựa vào cạnh cửa, nhìn những người đứng xem mà cười lạnh. Hắn chú ý tới một người quỳ bên cạnh Trịnh bảo đầu mà dẫm chân cho gã, gương mặt vẫn dày cộm phấn, so với thời tiết càng làm cho hắn có cảm giác trầm buồn hơn.

Ánh mắt Trịnh bảo đầu lướt rất nhanh qua hắn, hừ lạnh một tiếng, nói: “Mọi người đều đã đến đông đủ. Hôm nay gọi các người tới đây không có chuyện gì khác, chính là có một tiểu quan bỏ trốn.”

Gã ngữ khí khinh miêu đậm tả – nhẹ nhàng băng quơ, nhưng người nghe không rét mà run. “Chạy trốn” là tội nghiêm trọng nhất trong nam quán. Chưa từng có ai chạy trốn thành công. Cho dù chạy cũng sẽ bị bắt trở về. Trịnh bảo đầu đối với tiểu quan chạy trốn chưa bao giờ nương tay.

”Đêm qua, tất cả người trong quán đều ngủ say như chết. Ta tìm người đến điều tra thì được biết có một loại thuốc mê rất lợi hại. Tuy nhiên, cái này không phải trọng điểm. Cái ta muốn biết chính là, ai đã cấp thứ thuốc này cho tiểu quan bỏ trốn kia. Một tên tiểu quan bị cấm túc làm sao có thể tìm được thuốc mê lợi hại như vậy. Các người ai có thể nói cho ta biết?”

Không ai nói chuyện, bởi vì bọn họ đêm qua trúng thuốc mê, ngủ từ sớm, chuyện gì xảy ra cũng không biết, trong lúc nhất thời làm sao nghĩ ra manh mối gì.

“Ta không tin một tên tiểu quan vừa xuất đạo, ngay cả người thân cũng không có lại có thể đào tẩu. Khẳng định có kẻ giúp hắn, hơn nữa còn là giúp trong một thời gian dài. Các người bình thường không phát hiện gì sao?” Lúc Trịnh bảo đầu nói những lời này, liếc liếc mắt nhìn người đang quỳ bên chân mình. Tiểu quan đào tẩu đêm qua chính là do người này phụ trách huấn luyện.

“Đầu nhi, tiểu quan kia tầm thường, không có gì nổi bật, chúng ta ai để ý đến hắn?” Người lên tiếng chính là Bạch Ninh, một trong những hồng bài của quán, bộ dáng cười hì hì của hắn rất được người khác ưa thích.

“Thế nào cũng còn lại dấu vết. Được rồi, các người trở về hảo hảo ngẫm lại, nhớ được cái gì nói cho ta biết, ta sẽ không bạc đãi kẻ cung cấp tin tức hữu dụng đâu.”

Các tiểu quan đều tán đi, chỉ còn Ngọc Lưu dựa vào trụ cổng không hề nhúc nhích. Bạch Ninh đi qua hắn, cười ngọt ngào, hắn cũng không phản ứng. Ánh mắt hắn dừng lại trên con người trang điểm dày đậm kia nhưng người đó làm như không nhìn thấy hắn, cứ bước thẳng đi.

“Người vì sao vẫn còn ở đây?”

Khi tất cả mọi người đều đã đi hết, Trịnh bảo đầu cuối cùng cũng nhìn tới Ngọc Lưu.

Ngọc Lưu ngáp một cái, nói: “Đêm qua ta từ Hồng phủ hiến vũ về trễ, thấy ai cũng ngủ say như chết. Thật sự là giết mình a.”

Trịnh bảo đầu mục quang chợt lóe: “Người đã thấy gì?”

“Cũng không thấy gì, chỉ là phát hiện có một người đang ngấm trắng.”

“Ai?”

“Ai, mấy ngày này khách mời ta đi hiến vũ nhiều quá. Không có ngày nào được ngủ yên, đầu choáng não trầm, nhất thời nhớ không ra.....”

“Hảo, ta cho người nghỉ ba ngày.”

Ngọc Lưu nở nụ cười.

Ba ngày, vậy là đủ rồi.

Cơ hội này, hẳn nhất định phải nắm chắc. Có thể rời khỏi cái nam quán dơ bẩn này hay không, chính là trông chờ vào lần đánh cuộc này.

Khi màn đêm buông xuống, bầu trời lại vẫn vũ cơn mưa.

Một chiếc xe ngựa đi ra từ Yểm môn của nam quán, chở theo một cỗ thi thể. Từ đó về sau, Ngọc Lưu không gặp lại con người lúc nào cũng dày phấn trang điểm kia nữa. Không áy náy, không hối hận, hẳn từng dẫm lên thi thể người khác mà leo lên vị trí hồng bài, dĩ nhiên chẳng hề bận tâm dẫm lên thêm một cái xác nữa để thoát khỏi nam quán dơ bẩn này. Huống chi, cơ hội này vốn do người kia cấp cho hẳn. Nhiều năm sau này, khi ngẫu nhiên hồi tưởng lại, hẳn thoáng chút nghi hoặc, người kia vì lẽ gì cho hẳn cơ hội? Giữa hẳn và người đó cơ hồ không có giao tình gì.

Đây vĩnh viễn là một câu đố mà đến chết hẳn cũng không giải ra. Phương danh:

Ngọc Thư (): “Ngọc” trong “ngọc nga”, “Thư” trong “thư sướng”.

Bạch Ninh (): “Bạch” là trắng, “Ninh” trong “an ninh”

3. Chương 3

Hôm nay là thanh minh. Ngọc Lưu có được ba ngày nghỉ, mang theo Cẩm Ca Nhi hầu hạ mình tới Thiên Ninh tự trong thành, theo sau còn có hai tên quy nô được Trịnh bảo đầu phái tới, tiếng là bảo hộ nhưng thật ra là giám thị hẳn.

Người tới chùa dâng hương rất đông. Ngọc Lưu cũng thắp một nén hương, sau đó đi đông đi tây mấy lượt. Một canh giờ sau, hẳn đã cắt được đám người theo đuôi.

Ra khỏi Thiên Ninh tự đã là trưa nhưng trên đường chỉ thừa thớt vài người kính hương tảo mộ. Ngoại trừ mấy tiểu thương bán hương nến tiền giấy, trên phố chẳng còn ai. Một chiếc xe ngựa phi nhanh tới, Ngọc Lưu né tránh không kịp, bị đầu ngựa va vào, ngã lăn trên mặt đất, thuận lý thành chương ngất xỉu đi, rồi mới thuận lý thành chương được nâng lên xe ngựa.

Ngọc Lưu nguyên tưởng rằng mình sẽ không hôn mê, nhưng là hẳn đã coi thường lực va đập của xe ngựa rồi. Cho dù hẳn thân thể mềm mại, có thể trong nháy mắt né được va chạm chính diện nhưng cú sượt qua cũng khiến hẳn ngất đi một lúc.

Khi tỉnh lại, bên tai mơ hồ có tiếng nói chuyện, Ngọc Lưu không vội mở mắt mà ngưng thần lắng nghe.

“Thật bất cần. Sao lại đụng vào người vậy?”

“Gia, ngài còn muốn ra ngoài thành đi tảo mộ, người này tính sao bây giờ?”

“Ai, thôi, dù sao cũng muộn rồi, chậm thêm chút nữa cũng không sao. Đưa hẳn tới y quán trước đã.”

“Dạ”

Quả nhiên là người trung hậu mà. Ngọc Lưu âm thầm nở nụ cười. Kế hoạch của hẳn vậy là đã thành công một nửa.

Màn đêm xe Hôm nay là do hẳn lên kế hoạch từ sớm. Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, hẳn tính kế thật lâu, cuối cùng mới rình được cơ hội. Con người tốt bụng thái quá này tên Lục Vị Tùng – dự khuyết hàn lâm, Ngọc Lưu từng gặp hẳn ba lần.

Lần đầu tiên, Ngọc Lưu ngồi trên một chiếc xe ngựa đi ngang đường cái, thấy một đứa bé vì tránh mã xa mà ngã trên mặt đất, được Lục Vị Tùng ôm lên, vừa dỗ dành vừa an ủi, còn mua cho mút quả ăn. Một quan gia biết dỗ trẻ con, Ngọc Lưu trong lòng cười nhạo, cư nhiên còn có người như thế trên đời.

Lần thứ hai, là ở bữa tiệc tại nhà tri phủ. Ngọc Lưu đến hiến vũ, lúc đi ra ngoài thì thấy vị hàn lâm lão gia này trong tay ấp một con chim non, ngốc ngốc treo lên cây, đặt con chim vào tổ. Cư nhiên tốt bụng quá mức như vậy, Ngọc Lưu trong bụng lại cười nhạo một trận. Đối với chim chóc cũng thương xót. Quả thực tốt quá mức cần thiết.

Lần thứ ba, người tốt thái quá này cùng mấy bằng hữu du hồ, ngồi trên thuyền hoa xem hấn múa, trầm trồ khen ngợi không thôi, thưởng cho hấn một số tiền lớn. Ngọc Lưu cúi đầu lời cảm tạ, ánh mắt lại lóe lên toan tính. Một người tốt thái quá có rất nhiều tiền.

Ngọc Lưu đã sớm nghe tin Lục Vị Tùng hôm nay sẽ theo con đường này ra khỏi thành đi tảo mộ. Vì thế, hấn cố ý va vào mã xa của Lục Vị Tùng. Người tốt thái quá quả nhiên là người tốt thái quá, đã nâng hấn lên xe, còn định đưa hấn tới y quán. Y quán gần đây nhất chính là Tế Thế đường, Trương đại phu kia trước giờ nổi tiếng là người thấy tiền sáng mắt, phi thường dễ mua chuộc.

“Ai nha, người này bị thương rất nặng. Chân thì gãy xương, trên người nhiều chỗ trầy xước, đến bây giờ vẫn hôn mê bất tỉnh, chỉ e đầu cũng bị nội thương...”

Bản lĩnh bịa chuyện của Trương đại phu không phải tầm thường. Ba hoa như thật khiến con mọt sách Lục Vị Tùng nghe được cũng sốt hốt hoảng: “Vậy phải làm sao? Có nguy hiểm tính mệnh hay không?”

“Lục gia không cần lo lắng, lão phu có bí thuật độc nhất vô nhị, đảm bảo giữ cho người bệnh vô sự, chỉ có điều, phí chẵn bệnh.....”

“Không thành vấn đề, đại phu ngài cứ tùy tiện, tốn bao nhiêu tiền không quan trọng.”

Ngọc Lưu âm thầm hừ lạnh một tiếng, đồ đại phu lòng dạ hiểm độc. Hấn vừa tiếp tục giả bộ bất tỉnh vừa ra vẻ đau đớn thống khổ.

“A? Đây chẳng phải là xe của Lục huynh sao?” Đúng lúc này, ngoài y quán vọng vào một thanh âm đầy từ tính.

Ngọc Lưu trong lòng chấn động. Hấn chưa từng nghe qua giọng nói này, nhưng có một loại dự cảm mơ hồ...giống như.... kế hoạch của hấn sắp xảy ra sự cố.

**

Phương danh

Lục Vị Tùng (): ‘Lục’ là đất liền, ‘Vị’ là bảo vệ, ‘Tùng’ là cây tùng.

Thiên Ninh tự (): “Thiên” trong “thiên địa, “An” trong “an ninh”

4. Chương 4

Lục Vị Tùng nghe thấy giọng nói kia như uống được liều thuốc an thần, lộ ra vẻ vô cùng mừng rỡ, lập tức đứng lên ra ngoài đón tiếp.

“Vi huynh, gặp được huynh ở đây, thật sự tốt quá rồi.”

“Lục huynh, không phải huynh ra ngoài thành tảo mộ sao? Sao lại đến y quán này làm gì?”

“Ai dà, đều do xa phu không cẩn thận, trên đường đụng vào một người. Ta đành phải đưa người ta đến đây trước, tới bây giờ vẫn hôn mê chưa tỉnh.....”

Lục Vị Tùng vừa nói chuyện vừa nghênh đón nam tử vận tử sam tiến vào. Người này ước chừng ba mươi tuổi, tuy giọng nói, thần thái tỏ ra nhàn nhả nhưng ánh mắt lại cực kỳ phong duệ. Trương đại phu lòng dạ hiểm độc kia bị y liếc mắt một cái, cả người run run, thấy lạnh toát từ đầu đến chân.

“Người này..... chính là người huynh đụng phải sao?”

Ngọc Lưu tuy không thể mở to mắt xem nhưng tai nghe thấy thanh âm của nam tử nọ, bất an mơ hồ trong lòng càng thêm dày đặc. Cũng giống Trương đại phu, khoảnh khắc ánh mắt tử sam nam tử liếc qua hắn, cả người hắn không hiểu sao lạnh run.

“Đúng vậy. Vi huynh, huynh xem, bộ dáng hắn ôn nhu yếu đuối thế kia. Hôn mê giờ vẫn chưa tỉnh. Nếu hắn bị nguy đến tính mạng, ta sẽ.....”

“Đại phu nói thế nào?” Nam tử kia ngắt lời tự trách của Lục Vị Tùng, hồ hững hỏi thăm.

Trương đại phu rung mình một cái, vội vàng đem những lời ban nãy vừa nói với Lục Vị Tùng nhắc lại một lần rồi kiểm có đi lấy châm, nhanh chân chuồn ra hậu đường. Lúc này mới dám gạt mồ hôi trên trán. Vị Vi gia kia bộ dáng xinh đẹp hiếm có nhưng ánh mắt quá lợi hại làm cho người ta khó chống đỡ được, bị y liếc qua một cái mà như bị đao chém vậy.

“Lục huynh.” Nam tử kia quét tầm mắt lên Ngọc Lưu đang nằm trên giường, từ trên xuống dưới nhìn mấy lần, khóe miệng hơi nhếch lên, “Trời đã không còn sớm, nếu huynh không ra khỏi thành, sợ là tảo mộ xong sẽ không kịp về đâu.”

Lục Vị Tùng vẻ mặt tiến thoái lưỡng nan, nói: “Vi huynh nói phải. Chỉ là.....” Hắn quay đầu nhìn Ngọc Lưu, tỏ ra lo lắng.

“Tâm địa Lục huynh quả thực quá tốt, đối với một người xa lạ còn tận tâm như thế. Nếu huynh không ngại, ta sẽ thay huynh chiếu cố người này.” Nam tử kia tươi cười càng thêm thâm trầm.

Lục Vị Tùng mừng rỡ, vội chào nam tử kia thật sâu, nói: “Như thế thì còn gì bằng. Vậy xin phiền.....”

Ngọc Lưu sớm nghe hết bọn họ nói chuyện. Mắt thấy kế hoạch của mình sắp tiêu đến nơi. Đây là cơ hội duy nhất của hắn, hắn nhất định phải tranh thủ, không thể để người tốt thái quá này cứ như thế liền đi được. Trong lòng tính toán vài lần, cuối cùng ác tâm, giả vờ sắp tỉnh lại, phát ra tiếng rên rỉ mỏng manh, cắt ngang lời Lục Vị Tùng.

“A, người tỉnh..... Đại phu, đại phu, hắn tỉnh rồi.....” Lục Vị Tùng khẩn trương gọi Trương đại phu.

Trương đại phu dùng dằng mang hai mai hoa châm đi ra, làm bộ đâm mấy cái. Ngọc Lưu rên càng to hơn, trên mặt lộ thần sắc thống khổ, từ từ mở mắt.

Người đầu tiên đập vào mắt Ngọc Lưu không phải Lục Vị Tùng coi tiền như rác mà hắn đang tính kế mà lại là tử sam nam tử đang chọc gậy bánh xe. Dung mạo xinh đẹp không khiến cho ngọc lưu chú ý, cho dù vẻ mỹ lệ của y thậm chí vượt qua Thượng Kỳ – hồng bài của nam quán. Nhưng người này ánh mắt sắc nhọn, hơi thở tôn quý, nhắc Ngọc Lưu nhớ rằng loại người như y không giống Lục Vị Tùng – có thể dễ dàng lừa gạt lợi dụng lòng tốt. Gặp loại nam nhân này, tốt hơn hết là kính nhi viễn chi, thế mới là chuyện người thông minh nên làm.

Ý thức được ánh mắt Ngọc Lưu chăm chú nhìn mình, trong mắt nam tử loáng lên chút trào phúng khinh miệt khó nhận ra.

“Lục huynh, người đã tỉnh rồi, huynh cứ yên tâm mà ra khỏi thành đi.”

Ngọc Lưu cả kinh, đột nhiên ôm lấy chân mình, thống khổ kêu lên: “Chân của ta..... Chân của ta đã xảy ra chuyện gì.....” Nâng mi mắt lên, trong mắt hiện rõ biểu tình đau đớn, tuyệt vọng khiến cho hắn càng có vẻ điềm đạm đáng yêu.

Lục Vị Tùng đang định rời đi, không tự chủ được mà dừng cước bộ, chân tay luống cuống quay lại.

5. Chương 5

Ngọc Lưu kỳ thật cũng không rành diễn trò. Trong tam đại hồng bài của nam quán, Bạch Ninh giỏi nhất, tiếp đến Thượng Kỳ, cuối cùng mới tới phiên hắn. Nói vậy chứ dăm biểu tình thường dùng, hắn cũng học được không tệ, tỷ như giả vờ bộ dáng thống khổ rồi tuyệt vọng đến cùng cực. Càng tuyệt diệu hơn chính là Trương đại phu lòng dạ hiểm độc kia còn dùng hai thanh ván gỗ bảo là cổ định đùi phải hắn. Lúc Ngọc Lưu ôm chân, hai tấm ván gỗ kết hợp với biểu tình trên mặt hắn càng tăng thêm hiệu quả. Lục Vị Tùng quả

hiên không nghi ngờ gì, có chút áy náy nói với hắn: “Xin lỗi, đều là lỗi tại xa phu của ta không nhìn rõ đường. Người ở đâu, ta phải người đưa về. Ta sẽ thỉnh đại phu tốt nhất, dùng được tốt nhất trị cho người.”

Hắn không nhận ra mình, Ngọc Lưu trong lòng hừ lạnh một tiếng. Cũng phải, đường đường một dự khuyết hàn lâm, sao có thể nhớ rõ nam kỹ chỉ mới gặp qua có một lần.

Hung hăng áp chế lòng mình một phen, cổ bức ra hai hàng lệ, Ngọc Lưu ra vẻ tuyệt vọng, hét lớn: “Thỉnh đại phu, thượng dược. Thế thì cũng ích gì? Người hại chết ta, hại chết ta rồi.....”

Lục Vị Tùng lúc này sợ nhất chính là nghe thấy từ “chết”, lập tức luống cuống tay chân, nói: “Ta, ta sao lại hại chết người? Đại phu nói mặc dù người bị trọng thương nhưng cũng không ảnh hưởng đến tính mạng..... Đại phu, ngài mau xem cho hắn. Hắn sẽ không chết chứ?”

Trương đại phu lập tức bắt mạch cho Ngọc Lưu rồi mới ho nhẹ một tiếng, nói: “Lục gia, hắn xác thực không nguy hiểm tới tánh mạng. Theo như lão phu thấy, có lẽ hắn đang đi việc quan trọng thì bị xe ngã đụng phải làm lỡ chuyện”. Đã cầm tiền của người ta thì phải làm cho tử tế, Trương đại phu lòng dạ hiểm độc này vẫn không quên chính sự.

Lục Vị Tùng bừng tỉnh đại ngộ, vội hỏi Ngọc Lưu: “Người lỡ chuyện gì, ta giúp người biện hộ. Trong thành này, ta cũng có chút thể diện”

Ngọc Lưu thấy mục đích sắp đạt được, liền buông tay, vẻ mặt buồn bã nằm trên giường, nói: “Thể diện của người thì làm được cái gì? Có cứu ta khỏi hổ lửa không? Quên đi, coi như ta mệnh khổ, chẳng dễ gì mới có một vị quan gia chịu chuộc thân cho ta. Giờ chân gãy rồi, khẳng định người ta không cần kẻ tàn phế này nữa. Chân gãy, về sau ta cũng chẳng thể khiêu vũ được. Đời này vậy là xong, từ nay chỉ còn nằm một chỗ chờ chết...”

Hắn nói đến thê thảm bi thương. Lục Vị Tùng nghe thấy, tỉnh tỉnh mê mê, câu hiểu câu không.

“Lục gia, hắn là Ngọc Lưu – hồng bài trong nam quán. Nghe nói gần đây có vị phú gia thích vũ đạo của hắn, muốn chuộc hắn ra ngoài. Đúng lúc mấu chốt này thì chân lại gãy. Chỉ sợ sau này không bao giờ...có thể khiêu vũ được nữa. Ai, nghe nói ở nam quán, tiểu quan không ai cần đều có kết cục rất bi thảm...” Trương đại phu lại đứng bên cạnh chêm vào.

“Nga, nguyên lai chính là vậy a.” Lục Vị Tùng cuối cùng hiểu ra. “Yên tâm, là do xa phu của ta gây họa. Hết thấy hậu quả ta sẽ đảm nhiệm. Người cứ ở trong này hảo hảo nghỉ ngơi, ta tảo mộ trở về sẽ qua nam quán mua lại khế ước bán mình của người, còn cho người một món tiền để người có thể tự mưu sinh.”

“Giá chuộc thân của ta cao lắm.....” Ngọc Lưu gạt nước mắt, không quên chú ý tới ánh mắt trào phúng của tử sam nam tử kia. Cặp mắt ấy sắc bén như thể nhìn thấu tâm can hắn. Ngọc Lưu không khỏi rung mình một cái, vội vàng làm bộ đau đớn, quay mặt đi.

“Người không cần lo lắng, Lục gia ta tuy không phải đại phú đại quý nhưng cũng có chút sản nghiệp, dư tiền chuộc người ra.”

Đương nhiên là có, không có ta đã không kiếm người. Ngọc Lưu trong lòng âm thầm nghĩ nhưng không đủ dũng khí nhìn Lục Vị Tùng, hắn sợ hãi ánh mắt của tử sam nam tử kia.

“Vi huynh, ta phải ra ngoài thành gấp. Việc này nhờ huynh. Chi phí ngân lượng mất bao nhiêu, khi trở về, ta sẽ gửi lại đủ. Không biết Vi huynh có thể đáp ứng không?”

Tử sam nam tử miễn cưỡng nói: “Lục huynh tin cậy ta, ta tự nhiên sẽ không nhục mệnh. Còn việc tiền nong không cần nhắc đến, ta còn không để ở trong mắt.”

“Vậy đa tạ Vi huynh.” Lục Vị Tùng mừng rỡ, nhất thời không chú ý tới ánh mắt trào phúng của tử sam nam tử.

Ngọc Lưu thấy Lục Vị Tùng sắp rời đi, muốn đứng dậy giữ người lại. Chính là trước ngực đột nhiên nặng xuống, bị tử sam nam tử nặng nề đè lại. Lồng ngực bị ép khiến hắn không phát ra tiếng được. Chờ khi tử sam nam tử buông tay ra, Lục Vị Tùng đã đi mất rồi.

6. Chương 6

Trong y quán lúc này chỉ còn lại ba người: Ngọc Lưu, Trương đại phu và tử sam nam tử. Trương đại phu là lão nhân đã thành tinh, cười ha ha mấy tiếng rồi lấy cớ phải đi nơi khác xem bệnh, chuồn khỏi y quán, chỉ để lại một tiểu đồ đệ trông cửa, còn nói mặc kệ người trong nhà có làm gì cũng đừng để ý tới.

Tử sam nam tử tùy tay kéo một chiếc ghế dựa, ngồi xuống, bắt chân lền, cứ như thế nhìn Ngọc Lưu không nói lời nào, đáng vẻ bình thản như trước.

Ngọc Lưu nhắm mắt lại giả bộ ngủ, trong lòng không ngừng tự hỏi tử sam nam tử này là ai? Xem lời nói cử chỉ, cách ăn mặc, thì không phải hạng người thường. Trong thành Thượng Hóa, có người nào họ Vi có khí phách như vậy, lại quen biết Lục Vị Tùng, nhìn qua giao tình khá tốt.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không ra được. Ngọc Lưu mười sáu tuổi bị bán vào nam quán, mười chín tuổi trở thành một trong tam đại hồng bài; đến bây giờ hai mươi hai tuổi, bán rẻ tiếng cười làm xiếc đã sáu năm, gặp qua không biết bao nhiêu người có chút vai vế trong thành Thượng Hòa. Cho dù chưa thấy qua thì ít nhất cũng phải nghe qua chứ? Chính là không nhớ ra ai họ Vi mà có khí phách như tử sam nam tử. Không có nửa điểm hơi thở của con buôn, cũng không giống Lục Vị Tùng một thân văn sĩ hơi thở, mà lại giống..... người trong quan trường?

Ngọc Lưu bỗng nhiên cả kinh. Người trong quan trường, họ Vi. Hắn nghĩ tới giám sát Ngự Sử Vi Miễn, đậu tiến sĩ cùng khoa với Lục Vị Tùng nhưng quan lộ của y của so với Lục Vị Tùng thông suốt hơn nhiều. Cho tới hôm nay, Lục Vị Tùng bắt quả chỉ là một dự khuyết hàn lâm học sĩ, Vi Miễn đã là giám sát Ngự Sử thay thế hoàng đế tuần thú thiên hạ. Một tháng trước, Vi Miễn đến thành Thượng Hòa, toàn bộ quan lại trong thành đều thiết yến nghênh đón, hắn còn được thỉnh đi khiêu vũ, nhưng lúc ấy cách khá xa, không thấy rõ bộ dáng vị giám sát Ngự Sử này.

Nghĩ đến đây, Ngọc Lưu ra một thân mồ hôi lạnh, vị Vi lão gia này cũng không phải thiện nam tín nữ gì. Từ năm ngoài phụng chỉ Đại Thiên tuần thú đến bây giờ, một đường đi tuần đã hiển hoan hậu tấu giết ba tham quan, lột mũ tám tên khác. Trong mắt dân chúng bình thường, vị Vi lão gia này là đại thanh quan trừng gian trừ ác. Chính là Ngọc Lưu nhiều ít vẫn có chút kiến thức: đám quan viên bị bãi chức cố nhiên không phải loại tử tế gì nhưng vị dám đem bọn chúng đập xuống ngựa – Vi lão gia này, chỉ sợ là còn đáng sợ hơn.

“Người trầm khí cũng khá lắm.”

Đúng lúc này, thanh âm thấp trầm đầy từ tính vang lên bên tai Ngọc Lưu, khiến hắn sợ tới mức cả người run lên, trong lòng lập tức kêu hồng бет, rốt cuộc không thể giả bộ ngủ nữa, đành chậm rãi mở to mắt.

Vi Miễn không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh hắn, hơi hơi cúi người về phía trước. Ngọc Lưu cảm thấy một áp lực lớn. Cặp mắt sắc lém mang vẻ trào phúng, không kiêng nể gì quét tới quét lui trên người hắn làm cho hắn có cảm giác lạnh buốt như bị người ta từng xỏ.

“Vi gia.....”

Ngọc Lưu cố gắng giả bộ yếu đuối, nhưng hắn không rành thể hiện thần thái điềm đạm đáng yêu – Thượng Kỳ mới là người tối am hiểu tiết mục này. Theo kinh nghiệm của hắn ở nam quán, nếu là nam nhân hảo nam phong nhìn một nam nhân bày ra tư thái này sẽ lập tức như lang hổ xông lên, nhưng nếu là nam nhân không hảo nam phong chỉ e là sẽ lập tức chán ghét tới mức muốn nôn mửa.

Vị Vi lão gia này hắn là không hảo nam phong, ít nhất trong ánh mắt y có thể thấy được sự trào phúng với mình, chỉ cần cảm thấy chướng tai, khẳng định sẽ phải áo bỏ đi.

Nhưng Ngọc Lưu lần này đã tính sai.

“Đừng giả vờ nữa. Bộ dạng này của ngươi chỉ có thể lừa được con một sách Lục Vị Tùng kia thôi”

Vi Miễn một chưởng chém xuống đùi phải Ngọc Lưu, hai thanh gỗ kẹp liền rớt xuống. Trương đại phu căn bản chỉ bày vẽ cho Lục Vị Tùng xem, ngay cả đây cũng chưa buồn buộc.

“Đau quá.....”

Ngọc Lưu lại ôm chân, kêu thảm thiết. Lần này thì gãy chân thật. Hắn sợ hãi nhìn Vi Miễn. Bàn tay thon dài tuyệt đẹp kia, nhìn qua giống như mịn màng nhu nhược như sứ vậy mà khẽ giáng một cái đã đập gãy chân hắn.

Hắn quả thực không nhìn lầm. Nam nhân đáng sợ này tuyệt đối không thể tiếp cận, kính nhi viễn chi, nhất định phải kính nhi viễn chi.

“Chân người gãy thật rồi.” Nam nhân kia cười đến lười biếng, “Là trách nhiệm của ta. Yên tâm. Ta so với con một sách Lục Vị Tùng kia cũng không kém lương tâm đâu. Chuyện chuộc thân cho người, ta sẽ làm, không dính gì con một sách kia hết.”

Ngọc Lưu cắn chặt răng. Trước mắt không nhìn được từng trận biến thành màu đen, oán hận nhìn nam nhân kia, không cam lòng ngất đi.

7. Chương 7

Vi Miễn lần đầu tiên nhìn thấy Ngọc Lưu, là năm năm trước. Chính là lúc y thất ý nhất.

Khi đó, triều đình mở khoa thi. Vi Miễn cũng tham gia. Trên đường đi gặp rất nhiều dân chạy loạn, không kịp đề phòng, bị cướp giật, lại thất lạc với thư đồng hộ vệ, may mắn gặp được Lục Vị Tùng này là người tốt thái quá, không chỉ cứu y, còn đem y về thành Thượng Hòa, cung phụng ăn mặc ở, vừa lúc Lục Vị Tùng và mấy bằng hữu giao hảo cũng đi thi, liền mang y cùng tiền kinh.

Trước khi vào kinh, bọn họ đến một tụ yếu ở Liễu phủ. Liễu gia tiền nhiều thế lớn, Liễu đại thiếu lại là kẻ hảo tửu tham hoa, gọi đến rất nhiều ca kỹ, còn mời đến một nam kỹ khiêu vũ mua vui; người này mang theo hai thiếu niên múa phụ họa. Ngọc Lưu chính là một trong hai người đó.

Vi Miễn liếc mắt một cái liền chú ý tới Ngọc Lưu, mặc dù trong ba nam kỹ, Ngọc Lưu là kém sắc nhất. Thân hình gầy teo, sắc mặt vàng vọt. Vậy mà cũng làm vũ kỹ cũng lạ. Đừng nói so với nam kỹ múa chính, so với thiếu niên múa phụ họa kia cũng không bằng. Nhưng Vi Miễn lại tìm thấy trên người thiếu niên gầy tong teo này một khí chất đặc biệt, rất giống mình.

Sự thật chứng minh, ánh mắt Vi Miễn thập phần chuẩn xác. Khi màn vũ lên đến đỉnh điểm, nam kỹ múa chính kia tung tay áo dài thướt tha, ánh mắt mọi người đều bị vãn tay áo hấp dẫn, chỉ có ánh mắt y vẫn luôn dừng lại trên người Ngọc Lưu, thấy thiếu niên này lặng lẽ thò một chân, nhẹ nhàng giẫm lên vạt áo thiếu niên bạn nhảy. Người kia mất trọng tâm, ngã sấp xuống về phía nam kỹ múa chính khiến nam kỹ này ngã nhào trên mặt đất.

Toàn trường lập tức im bật. Liễu đại thiếu vốn là kẻ ngang ngược. Trong yến hội của mình xảy ra cảnh tượng như vậy, hắn cảm thấy vô cùng mất mặt. Phất tay một cái, thiếu niên múa phụ họa kia đã bị một đám gia đình tha ra ngoài. Sau đó mơ hồ truyền đến vài tiếng kêu thảm thiết rồi không còn tiếng động gì nữa.

Nam kỹ múa chính sợ tới mức lạnh run. Trong khi đầu sỏ của bi kịch – Ngọc Lưu lại bình tĩnh đỡ nam kỹ sợ nhũn cả chân kia ly khai yến tiệc. Chỉ có Vi Miễn nhìn ra trong mắt Ngọc Lưu chớp động một mặt quang mang âm lãnh tàn nhẫn.

Vi Miễn không vạch trần hành động âm ngoan của thiếu niên này, mà ngược lại nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, nhìn bóng dáng tiêm gầy của Ngọc Lưu, lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.

Sau đó, Vi Miễn đậu Trạng Nguyên, áo gấm về làng. Nhưng đối với y mà nói, điều này cũng không tính là vinh quang gì. Vi gia, ở Túc Xuyên vốn là đại tộc, đây mơ rê má, thâm căn cố đế. Cho dù là quan phủ, cũng không dám dễ dàng đắc tội Vi gia. Vi Miễn là tộc trưởng, địa vị của y ở Túc Xuyên tương đương hoàng đế một phương. Lần đi thi này, chẳng qua là Vi Miễn ngại Túc Xuyên quá nhỏ, mà y thì hùng tâm thiên hạ.

Về sau nữa, Vi Miễn đem đường muối của mình vào cung, trở thành phi tử được hoàng đế sủng ái nhất. Đường muối của y sớm đã có người trong lòng, tình đầu ý hợp. Trước khi tiến cung, nàng đã quỳ trên mặt đất khóc cầu y ba ngày ba đêm. Y chỉ lạnh lùng cười, mở cửa sổ ra, người trong lòng nàng treo lủng lẳng

trên cây trong viện cũng đã ba ngày ba đêm. Nhìn bóng dáng đường muội nhận mệnh rời đi, trong đầu y lại hiện lên dáng vẻ thiếu niên kia. Trong một khắc, y cực độ khát khao gặp lại thiếu niên gầy gò đó.

Lại sau đó nữa, y trở thành tâm phúc trước mặt hoàng đế, một bước lên mây, thành giám sát Ngự Sử thay mặt Đại Thiên tuần thú. Chức quan này vừa vặn có thể thỏa mãn hừng tâm của y – mọi quan viên trong thiên hạ đều tùy ý y vuốt ve nắm giữ. Trước khi Vi Miễn rời kinh thành, y đứng trên thành lâu, quan sát đoàn người đi lại như bầy kiến bên dưới, trong mắt toát ra tia hưng phấn xen lẫn trào phúng thản nhiên.

Túc Xuyên rất nhỏ trong khi thiên hạ rộng lớn vô cùng. Vả lại y thay đổi như chong chóng, hô mưa gọi gió. Y muốn dân chúng thiên hạ nghe thấy tên mình thì vui mừng khôn xiết, quan viên thiên hạ nghe danh y thì kinh hồn táng đờm. Y sẽ đem người trong thiên hạ đùa bỡn một phen.

Nhưng trước tiên, y muốn tìm cho ra thiếu niên đã khiến y nhưng nhớ suốt mấy năm qua.

Không biết tính danh, không biết chỗ ở. Chỉ là y tin chắc rằng thiếu niên ngoan lệ kia, trong năm năm rồi nhất định đã xuất đầu lộ diện. Vì thế, tại bữa tiệc tiếp đón y tại tư gia của tri phủ, y yêu cầu đệ nhất vũ kỹ thành Thượng Hòa đến hiến vũ.

Sau đó, y gặp lại Ngọc Lưu, giờ đã là vũ kỹ số một thành Thượng Hòa. Dù khoảng cách rất xa, nhìn không rõ mặt, nhưng chỉ cần liếc qua, y liền nhận ra nam kỹ tài nghệ trấn áp quần phương, vũ điệu ma mị kia chính là thiếu niên gầy gò, âm ngoan năm đó.

Y quả nhiên không nhìn lầm người. Không vội thu Ngọc Lưu tới bên người, một tháng này, y chậm rãi thu thập thông tin về Ngọc Lưu trong năm năm qua. Dần dần, trong đầu y, hình tượng một nam nhân thông minh, ngoan độc hình thành từ thiếu niên năm đó bắt đầu hiện lên sinh động.

Ngọc Lưu từ một nam kỹ hạ đẳng nhất leo lên vị trí hồng bài, đã đập lên thi cốt rất nhiều người, giống như y năm đó, từ một đứa con của tiểu thiếp lên nắm quyền toàn bộ Vi gia cũng đã giẫm lên huyết nhục vô số người.

Bọn họ, là cùng một loại người.

8. Chương 8

Biết tin Ngọc Lưu hôm nay muốn tới Thiên Ninh tự dâng hương, nội tâm Vi Miễn hưng phấn không thể nén xuống. Người kia cũng giống như mình, vô thần vô đạo, làm gì có chuyện kính phật thấp hương?

Đầu tiên, Vi Miễn nhận thấy dường như Ngọc Lưu đang tính toán gì đó. Y tới sớm, ngồi trên trà lâu đối diện Thiên Ninh tự. Từ chỗ ngồi của y có thể chậm rãi chờ con mồi của mình xuất hiện.

Quả nhiên, y thấy được trò hay. Người tốt nổi danh thành Thượng Hòa đụng ngã nam nhân lòng dạ tàn nhẫn có bề ngoài vô hại này. Màn kịch này hay đây.

Phương thức biểu đạt sự hưng phấn của Vi Miễn chính là đánh gãy một chân Ngọc Lưu. Năm đó, chính cái chân này đã hại chết một thiếu niên, làm cho y đối Ngọc Lưu nhớ nhưng suốt năm năm. Năm năm qua, mỗi lần nhớ tới hắn, Vi Miễn liền hận không thể ngay lập tức được nhìn thấy Ngọc Lưu. Ý niệm này tra tấn tim y đến nhức nhối.

Y muốn Ngọc Lưu phải lấy đau đón bù đắp đau đón, có thể mới an ủi được tình cảm y tưởng niệm hắn suốt năm năm trường.

Nhìn Ngọc Lưu đau đến ngất xỉu, Vi Miễn lần đầu tiên trong năm năm lộ ra nét mặt tươi cười như được giải thoát. Năm ngón tay như bạch ngọc mơn trớn khuôn mặt trắng bệch của Ngọc Lưu, thấp giọng nói: “Người không bao giờ ... có thể làm ta đau lòng nữa, bởi vì..... từ giờ trở đi, người thuộc về ta.”

Hai tay sấp đến thân thể phía dưới Ngọc Lưu, bỗng hắn bẻ đứng lên, Vi Miễn lúc này mới phát giác thể trọng nam nhân có dáng người thon dài mà cao gầy này nhẹ đến bất khả tư nghị, quả thực không giống thân thể nam nhân, nữ nhân cao bằng hắn không biết chừng còn nặng hơn mấy phần. Có lẽ nhờ nguyên nhân này, Ngọc Lưu mới có thể khiêu vũ nhẹ nhàng như thể gió thổi mây bay.

“Chúng ta về nhà.”

Nhẹ nhàng hôn lên gò má trắng bệch, Vi Miễn bước ra khỏi y quán.

Ngọc Lưu không biết mình hôn mê bao lâu. Khi tỉnh lại, hắn cũng không vội mở mắt. Nhiều năm dưỡng thành thói quen phải biết hoàn cảnh của mình trước rồi mới làm gì thì làm. Chấn đệm dưới thân êm ái dị thường, chớp mũi ẩn ẩn ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt. Đây chính là loại huân hương cao cấp nhất, không phải nhà bình thường nào cũng có thể có.

Hắn đã không còn trong y quán, cũng không bị đuổi về nam quán. Như vậy, nơi này là Lục phủ hay Thủy Hội viên mà Vi Miễn tạm cư? Ôm một tia hy vọng trong đầu, Ngọc Lưu chậm rãi mở hai mắt. Đồ đạc bày trí trong nhà cao quý mà không xa hoa, tinh xảo mà không rườm rà, màn che rủ xuống chính là loại tơ lụa thượng đẳng, gió ngoài cửa sổ khẽ lay động, nhẹ nhàng phát phơ.

Trong gió mang theo hơi nước.

Quả nhiên, trên đời này không có gì gọi là may mắn. Hơi nước rõ ràng thế này, bên ngoài hẳn phải có một cái hồ lớn. Trong thành Thượng Hòa, chỉ có tại Thủy Hội viên mới có hồ lớn như vậy.

Cố gắng hít sâu một hơi, bình ổn cảm giác uể oải vì việc sắp thành còn bại, Ngọc Lưu tự nhủ, không cần gấp, có thể còn cơ hội, vẫn chưa tới mức hồng bét hết cả. Có lẽ, vị Giám sát Ngự Sử kia đối với mình chỉ là cảm giác đùa bỡn nhất thời. Chuyện này trong nam quán, hắn gặp nhiều rồi. Quan to quý nhân, phú thương hào cường, nhìn thuận mắt nam kỹ nào sẽ mang về đùa bỡn một phen. Lâu thì hai, ba tháng, chóng thì hai, ba ngày, sẽ lại thả đi.

Trên đùi phải truyền đến từng trận đau đớn làm cho Ngọc Lưu không tự chủ được mà tim đập nhanh mấy nhịp, thậm chí ngay cả đầu ngón tay cũng hơi run lên.

Vi Miễn thật ác độc.

Không biết vì sao, trong cơn hoảng sợ dồn dập, Ngọc Lưu đột nhiên nhớ tới Ngọc Cẩn – thiếu niên năm xưa cùng hắn hầu hạ đệ nhất vũ kỹ Ngọc Hàm của nam quán. Thời đó, theo lý mà nói, Ngọc Cẩn là sư huynh, Ngọc Hàm là sư phó của hắn.

Phương danh:

Ngọc Cẩn (): tên 1 loại ngọc quý

Ngọc Hàm (): Hàm trong “hàm chứa”

9. Chương 9

Ngọc Cẩn nhỏ hơn Ngọc Lưu hai tuổi nhưng vào nam quán sớm hơn 3 năm. Khi Ngọc Lưu bị đưa đến hầu hạ Ngọc Hàm, Ngọc Cẩn đã tỏ ra là một vũ kỹ xuất sắc. Nhưng Ngọc Hàm keo kiệt, không đem tuyệt kỹ chân chính dạy cho Ngọc Cẩn. Vậy nên Ngọc Cẩn xinh đẹp như thế vẫn mãi chưa thể xuất sư thành vũ kỹ độc lập.

Nhưng loại tình huống này cũng chỉ là tạm thời mà thôi. Ngọc Cẩn rất có thiên phú về vũ nghệ. Ngọc Hàm không chịu dạy thì y tự mình tập, sớm muộn gì cũng có một ngày y thay thế Ngọc Hàm, trở thành tân hồng bài vũ kỹ của nam quán.

Lúc đó, Ngọc Lưu mới vào nam quán được một năm, luận về thiên phú, hắn không thể so với Ngọc Cẩn nhưng luận về tư chất thân thể, hắn hơn đứt y. Ngọc Lưu xuất thân từ luyện tạp kỹ, thân thể mềm dẻo tới mức không tưởng tượng nổi. Rất nhiều động tác khó Ngọc Hàm và Ngọc Cẩn làm không được, hắn đều có thể dễ dàng thực hiện.

Chính là, hắn thua ở thời gian, thua ở tướng mạo.

Dung mạo Ngọc Lưu không đẹp như Ngọc Cẩn. Hơn nữa, lúc đó, hắn ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, sắc mặt thường xuyên vàng vọt như mang bệnh, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng. Chỉ có điều, người trong nam quán, chẳng ai thừa hơi chú ý tới khí chất thanh lãnh nhưng lạnh lùng trên gương mặt vàng bệnh kia cả. Ngọc Lưu lớn tuổi hơn Ngọc Cẩn, đợi hắn học xong xuất sư, e rằng Ngọc Cẩn đã sớm lên vị trí hồng

bài. Đến khi ấy, muốn vượt lên Ngọc Cẩn sợ còn khó khăn hơn nhiều, có khi uống phí cả thời gian thanh xuân mà kết quả cuối cùng vẫn giống nhau.

Một nam quán nhỏ nhỏ mà tranh đấu đến gay gắt; có người thua vạn kiếp bất phục; có người thắng nhưng chẳng đi đến cuối cùng. Mỗi một bước đều phải tỉ mỉ tính kế, lúc nào cũng như đi trên băng mỏng. Đây là đạo sinh tồn trong nam quán. Ai nắm bắt được thì may ra sống tốt. Vậy nên, vào cái ngày Ngọc Lưu bị đến hầu hạ Ngọc Hàm, hắn đã biết Ngọc Cẩn là chướng ngại lớn nhất trước mắt.

Hôm đó, bọn họ bị kêu đi hiến vũ ở Liễu phủ. Ngọc Lưu phụ trách rước trưng phục múa. Lúc đổi vũ phục, Ngọc Lưu vô ý mặc nhầm quần áo của Ngọc Cẩn. Kỳ thật vóc dáng hai người không khác biệt lắm, Ngọc Cẩn thấp hơn hắn nửa cái đầu. Chính sự chênh lệch này làm cho áo Ngọc Cẩn mặc buông thõng nửa tấc.

Ác niệm trong nháy mắt lóe lên: thiên thời, địa lợi, nhân hòa.

Khi Ngọc Cẩn được khiêng về nam quán, mình đầy thương tích, máu tươi nhuộm đỏ vũ y, thần trí hôn mê, ngay cả nói cũng không nên lời.

Ngọc Lưu sợ ngây người. Hắn cũng không nghĩ Ngọc Cẩn sẽ bị đánh đập tàn nhẫn như vậy. Hắn vốn cho rằng cùng lắm là bị đánh què hai chân, hủy đi khả năng khiêu vũ của Ngọc Cẩn. Bằng vào dung mạo của y, mặc dù không thành hồng bài cũng vẫn dư sức là một nam kỹ được ưa thích.

Đêm Ngọc Cẩn bị trả về, y đã đoạn khí, mắt vẫn mở trừng trừng. Ngọc Lưu cảm thấy cặp mắt kia dù chết cũng không chịu khép lại, nhìn mình đầy phần hận và bất cam.

Sau đó, Ngọc Lưu trốn vào một góc không người, ới ra toàn bộ cơm ăn trong ngày. Ới đến lợi hại, ra cả mật xanh mật vàng. Trong miệng đầy vị đắng không sao súc đi được.

Lại sau nữa, hắn chuyển vào phòng của Ngọc Cẩn, thể chân y, mặc đẹp ăn ngon. Ngày đó, hắn soi gương, nhìn khuôn mặt trắng bệch như quỷ trong gương, lạnh lùng nở nụ cười.

Hắn không có làm gì sai hết. Người phải vì mình thôi. Phải vĩnh viễn là người thắng cuộc, không từ thủ đoạn, bất chấp đại giới. Hắn không thể thu, một khi thua, hắn sẽ trượt vào vết xe đổ của Ngọc Cẩn.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, đem Ngọc Lưu lôi về thực tại. Trong một khắc, hắn bình tĩnh trở lại, đầu ngón tay thôi run rẩy, tim đập về nhịp bình thường.

Vi Miễn Ngoan độc như vậy, nếu không thể trốn tránh, như vậy chỉ có cách đối mặt, gắng sức tìm hiểu nam nhân này, tranh thủ tìm hoàn cảnh sinh tồn tốt nhất.

Ánh mắt lãnh đạm của Ngọc Lưu nhìn thẳng cửa sổ. Màn che cuộn bay trong gió, cản trở tầm mắt khiến cho hắn không thể nhìn được là ai đang đến.

Vô luận là ai, cũng không thể là Vi Miễn. Nam nhân kia tuyệt đối không bao giờ bước vội. Một bóng người dần dần hiện bóng sau rèm, hô hấp của Ngọc Lưu cũng dần trở nên ổn định.

Cuộc sống mới của hắn từ nay bắt đầu. Hắn không biết tương lai sẽ tốt đẹp hơn hay tồi tệ đi. Chỉ biết rằng, hắn vĩnh viễn không bao giờ bỏ lỡ cơ hội, không từ thủ đoạn, bất kể đại giới.

10. Chương 10

Bước vào là tiểu đồng có hai bím tóc, mi thanh mục tú, trong tay bưng khay thuốc. Nó vội vã đặt khay xuống rồi mới xốc chân lên, chuẩn bị giúp Ngọc Lưu đổi được. Tay thẳng bé vừa chạm tới chân, Ngọc Lưu bị một trận đau đớn xộc thẳng lên óc, không khỏi kêu lên một tiếng đau đớn.

“A, Ngọc công tử, người tỉnh!” Tiểu đồng lúc này mới phát hiện Ngọc Lưu đã thanh tỉnh, luống cuống tay chân muốn đem chân đắp lại cho hắn.

“Đừng đắp. Người đổi được đi.” Ngọc Lưu nói, mi tiêm tức khởi (cau mi), cổ nén đau đớn.

“Nhưng trông bộ dạng người rất đau đớn.....” Tiểu đồng do dự.

“Không vấn đề gì.” Ngọc Lưu chậm rãi nói.

“Vậy thì..... Được rồi.” Tiểu đồng tiếp tục động tác khi này.

Chỗ chân gãy đã nối lại, bị hai bản gỗ nẹp chặt, dùng băng quấn lại. Lúc tiểu đồng tháo băng, cảm giác đau đón cơ hồ đoạt đi thần trí Ngọc Lưu. Trán hần đầm đìa mồ hôi nhưng vẫn miễn cưỡng bảo trì thanh tỉnh.

“Người tên gì?” Muốn đem chú ý vào cơn đau dờn đi, Ngọc Lưu mở miệng hỏi.

“Ta tên Được nhi, là được đồng của Khánh Nhân đường. Vì gia đình Kỷ đại phu của Khánh Nhân đường trị thương cho người, để ta lưu lại chiếu cố người.”

“Người..... Bao nhiêu tuổi?”

“Mười bốn. Đùng thấy ta tuổi còn nhỏ. Ta đã làm được đồng 7 năm rồi đó. Kỷ đại phu nói, chờ người lành thương, ta trở về y quán, người sẽ chính thức thu ta làm đồ đệ.”

“Kỷ đại phu? Là thần y Kỷ Mẫn?”

“Đúng vậy, đúng vậy. Ngọc công tử cũng biết Kỷ đại phu? Kỷ đại phu đích đến khám bệnh tại nhà phí rất cao a, hơn nữa người thường thỉnh đại phu, người cũng không đi đâu. Vì gia vì người mà Kỷ đại phu cũng mời tới, nhất định là vô cùng quan tâm tới người.”

Quan tâm? Ngọc Lưu cười lạnh một tiếng nhưng không nói gì. Ai mà biết Được Nhi này có phải tai mắt Vi Miễn phái tới không.

“Chân của ta..... Có thể khỏi hẳn không?”

“Đương nhiên. Kỷ đại phu ra tay thì thuốc đến bệnh trừ. À, đúng rồi, Kỷ đại phu nói, trong vòng một tháng này, người ngàn vạn lần đừng xuống giường, phải định kỳ đổi được, cho dù có thể đi rồi, cũng phải chú ý nghỉ ngơi, ít nhất sau ba tháng mới có thể hoạt động bình thường”

“Sau khi bình phục, ta còn có thể khiêu vũ không?” Đây chính là vấn đề Ngọc Lưu quan tâm nhất. Vũ chính là công cụ lấy lòng người của hắn, là hy vọng duy nhất giúp hắn thoát khỏi nam quán.

“Người không cần khiêu vũ nữa vì Vi gia đã chuộc người khỏi nam quán rồi. Ngài nói, sau này người chính là người của ngài, ta phải hảo hảo chiếu cố người, làm không tốt, ngài sẽ đem chân của ta đánh gãy.” Nói tới đây, Được Nhi nghiêng đầu, dáng vẻ hồn nhiên, như thể không tin Vi gia thật sự sẽ đánh gãy chân nó, chẳng qua chỉ là lời nói hù dọa tiểu hài tử mà thôi.

“Thế thì người nên chiếu cố ta thật tốt. Người biết không, chân của ta..... chính là Vi gia đánh gãy đó.” Ngọc Lưu lạnh lùng cười, vừa lòng nhìn thần sắc hoảng sợ trên mặt tiểu hài tử.

Được cuối cùng cũng thay xong. Cảm giác đau đón làm cho đầu Ngọc Lưu mướt mồ hôi lạnh. Nhưng tâm tình của hắn cũng rất không tồi: Vi Miễn thỉnh đệ nhất danh y thành Thượng Hòa tới trị thương cho hắn, vậy có nghĩa là hắn có cơ hội rất lớn, phải tranh thủ giành cho mình kết quả tốt nhất.

Được Nhi tựa hồ bị hắn dọa sợ, quên cả lau mồ hôi giúp hắn đã vội vàng ôm khay thuốc chạy biến. Ngọc Lưu hơi cong khóe môi, ánh mắt hướng ra ngoài song cửa sổ nhìn những áng mây trắng xốp mềm mại trôi lênh đênh trên trời.

Hôm nay thời tiết thật đẹp. Ngọc Lưu đang cảm thán bỗng dờ người. Thân ảnh Vi Miễn bỗng đột nhiên xuất hiện ngoài cửa sổ, lẳng lặng đứng đó nhìn hắn. Trong mắt y hiện lên vẻ thần nhiên trào phúng.

“Hù dọa tiểu hài tử là lạc thú đầu tiên của người khi tới đây sao?” Y hỏi.

Ngọc Lưu lặng yên một lát, trấn tĩnh xong mới thần nhiên hồi đáp: “Không, ta chỉ nói cho nó biết, ở trong này, nó phải chú ý điều gì, nhất là..... phải biết nghe lời chủ nhân.”

“Người là đang nói chính mình?”

Ngọc Lưu yên lặng, rồi mới khẽ ngước mặt lên, bộ dạng phục tùng, hạ mi, nói: “Phải”

“Người thực thông minh..... Ta thích!”

Vi Miễn nở nụ cười.

Ngọc Lưu kinh ngạc nhìn y. Lúc này mới phát hiện, nam nhân tàn nhẫn này có nụ cười vô hại hiếm thấy trên thế gian, nếu..... Không phải đang trong tình huống này, chỉ sợ ngay cả mình cũng sẽ bị đánh về tuổi cười kia làm cho xiêu lòng. Nhưng cơn đau từ đùi phải truyền lên nhắc nhở hắn, cho dù sói có khoác bộ lông cừu thì sói vẫn là sói.

Vi Miễn là một nam nhân ác độc hơn cả lang sói.

11. Chương 11

Vi Miễn ngồi bên mép giường, dùng một chiếc khăn trắng lau mồ hôi trên trán Ngọc Lưu. Y vươn tay, cách một lớp đệm chăn, nhẹ nhàng vuốt ve phần đùi gầy của Ngọc Lưu, không ngoài ý muốn, thấy trong mắt hắn hiện lên một mặt kinh sợ. Y vừa lòng nở nụ cười.

Ngọc Lưu trấn tĩnh lại rất nhanh mặc dù hắn vô cùng sợ hãi bàn tay bạch ngọc của Vi Miễn.

“Vi gia, Được Nhi nói, ngài đã chuộc thân cho ta?”

“Không sai.”

Vi Miễn thu hồi tay, lấy từ tay áo ra một tờ giấy, thông thả mở ra trước mặt Ngọc Lưu. Giấy trắng mực đen rành rành.

Ngọc Lưu thâm thở phào nhẹ nhõm, không phải vì khế ước bán mình kia mà vì rốt cuộc tay của Vi Miễn cũng rời khỏi chân hắn.

“Như vậy, từ nay về sau, Ngọc Lưu chính là người của Vi gia.” Hắn thu liễm khí chất trong treo mà lạnh lùng, mỉm cười duyên dáng.

Ba! Một cái tát.

“Vi gia?” Ngọc Lưu có chút ngơ ngác.

“Nơi này không phải nam quán, người không phải vũ kỹ, ta không phải khách làng chơi.” Vi Miễn nhấn mạnh từng chữ, thu hồi tay, bóp vụn tờ khế ước bán mình thành bột phấn.

Nhìn đám bột giấy rơi lả tả từ kẽ tay Vi Miễn mờ ảo như hư ảnh, tinh thần Ngọc Lưu phiêu diêu trong khoảnh khắc tựa thể có gì đó khuấy động trong lòng. Cổ họng hắn nghẹn lại, há hốc miệng, nói cũng không nên lời, chỉ có thanh âm của Vi Miễn bên tai chột gần chột xa.

“Ngọc Lưu, hồng bài vũ kỹ của nam quán, sinh ra trong một đoàn tạp kỹ tại Giang Nam. Phụ thân là chủ gánh tạp kỹ, mẫu thân là nghệ nhân tạp kỹ. Sáu năm trước, đoàn tạp kỹ được mời đến thành Thượng Hòa biểu diễn. Một nữ nghệ nhân trong đoàn bị một tên quan công tử nhìn trộm, cợt nhả không thành bèn cướp người dọc đường. Phụ thân người dẫn người phản kháng, trong lúc hỗn loạn, tên quan công tử đó lỡ tay đâm chết mẫu thân người. Sau đó, tên này bị phụ thân người phát diện lên mà đánh chết.

Về sau, phụ thân người vì giết người mà bị tội trăm thị chúng. Người không có tiền mai táng phụ mẫu liền bán mình làm nô gia. Không ngờ, chủ nhân người vốn có giao tình với tên quan công tử kia, liền đem người tặng cho hắn làm tình nhân. Hắn muốn trả thù nên bán người vào nam quán...

Bảo đầu trong nam quán dạy dỗ người nửa năm mới phát giác người trời sinh hậu đình nhỏ hẹp, không thể dung vật, nhưng không dám đem người bán trao tay, sợ đắc tội tên quan kia, đành phải phái người theo hầu hạ vũ kỹ Ngọc Hàm. Nào ngờ người có thiên phú, học rất nhanh. Từ đó về sau, người vừa khổ luyện vũ kỹ, vừa không từ thủ đoạn loại bỏ tất cả chướng ngại vật trên đường tiến thân, trong đó có cả Ngọc Hàm – sư phó của người. Người cố ý mật báo với bảo đầu rằng Ngọc Hàm lén giấu tiền, thừa lúc hắn bị bảo đầu đập cho nằm bẹp giường, người nửa đêm trộm mở cửa sổ, hại hắn chịu gió lạnh một đêm, bệnh càng thêm trầm trọng. Còn người, nhân cơ hội đó, đoạt đi vị trí hồng bài trong nam quán của hắn.

Ta không nói thiếu gì chứ? Một thanh quan hồng bài vũ kỹ như người, cho dù không phải hậu vô lai giả (sau không có ai) thì cũng là tiền vô cổ nhân (trước chưa có ai).”

Ngọc Lưu hít sâu một hơi, lẳng lặng nhìn Vi Miễn. Thân ảnh nam nhân xinh đẹp này thoáng lay động, không phải do Vi Miễn cử động mà là do hấn bắt đầu xây xẩm, đau đớn trên đùi cũng dần dần mất đi xúc giác.

Hấn nhéo đùi một cái khiến cơn đau dấy lên gấp đôi, miễn cưỡng vực lại thần trí, ánh mắt dừng trên mặt Vi Miễn. Biểu tình của hấn hết như năm đó quyết định dẫm lên góc áo của Ngọc Cẩn.

“Vi Miễn, người của Vi tộc tại Túc Xuyên. Mẫu thân vốn là danh kỹ Túc Xuyên. Trước năm bảy tuổi vẫn là thân phận con riêng, cho đến khi phụ thân trở thành tộc trưởng Vi tộc mới cùng mẫu thân chính thức bước vào Vi gia.

Tuy đã vào Vi gia, nhưng người Vi gia xem thường mẫu thân ngươi, cũng xem thường ngươi. Các huynh đệ, đường huynh đệ đều khi dễ ngươi. Đến năm ngươi 18 tuổi, một đám đạo tặc không rõ lai lịch xâm nhập Vi gia đốt phá đánh cướp, ngươi dẫn hộ vệ gia đình chống lại đạo tặc, bảo vệ đại bộ phận cơ nghiệp Vi gia.

Từ đó về sau, ngươi ở Vi gia mới có địa vị nhất định. Năm năm trù tính, cuối cùng, phụ thân ngươi chết bất đắc kỳ tử, ngươi suất lĩnh đám tay chân thân tín, chớp lấy cơ hội, khống chế toàn bộ Vi gia. Trong hai năm sau đó, ngươi bài trừ dị kỷ, giam lỏng huynh đệ. Sau khi các huynh đệ trước sau đều chết không rõ nguyên nhân, rốt cục ngươi nắm giữ toàn quyền Vi gia. Tiếp theo mới vào kinh đi thi, đậu Trạng Nguyên.

Ta không nói thiếu gì chứ? Ngươi sát phụ thức huynh, tâm ngoan thủ lạt có thể nói thể gian hiếm thấy. Chỉ e, so với ngươi, cầm thú còn nhiều nhân tính hơn.”

Tuy Vi Miễn mới vào thành Thượng Hòa có một tháng nhưng cuộc đời y đã sớm lưu truyền khắp giới quan lại thương nhân. Dĩ nhiên, Ngọc Lưu đã nghe đến thuộc lòng. Lúc này nói ra, cùng Vi Miễn đối chọi gay gắt, cũng không phải hấn muốn tìm chết, mà là..... hấn đánh cuộc một phen. Cái tát vừa rồi của Vi Miễn đã khiến hấn nhận thức nam nhân này hoàn toàn không giống những người trước đây. Người khác nhau phải dùng biện pháp đối phó khác nhau.

Thành công hay thất bại, chỉ ở một ván này.

12. Chương 12

“Ngươi dám chửi ta không bằng cầm thú..... Ha ha ha..... Hảo, hảo cho một Ngọc Lưu ngươi..... Ha ha.....” Vi Miễn bỗng dừng cười lớn, rồi chợt ngưng cười, “Mấy năm gần đây, ngươi là người đầu tiên dám mắng thẳng vào mặt ta.....”

Y đứng dậy đi tới bàn trà bên cạnh tìm gì đó, đoạn rút ra một thanh chủy thủ sắc bén, lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Sắc mặt Ngọc Lưu dần trắng bệch. Hấn thua cuộc rồi sao? Đây là hậu quả của việc dám trở mặt khiêu khích nam nhân độc ác hơn cả lang sói Vi Miễn.

“Ngươi sợ chết à?” Vi Miễn ngấm ngấm thanh chủy thủ, trên môi nhõn nụ cười vô hại.

Ngọc Lưu nheo mắt, y cười càng vô hại, trong lòng hấn càng không dám nắm chắc điều gì.

“Ai cũng đều phải chết.....” Hấn chậm rãi trả lời, tâm niệm thay đổi thật nhanh rồi lại bỏ thêm một câu, “Nhưng ta còn chưa sống đủ.”

“Ta thích ngươi thành thật với ta nhưng không có nghĩa là ta tha thứ cho ngươi vừa rồi mạo phạm ta. Không thể không trừng phạt ngươi một chút.....”

Vi Miễn đổi sắc mặt còn nhanh hơn gỡ trang sách. Lời còn chưa dứt y đã xốc chăn lên, lật úp Ngọc Lưu trên giường. Động tác không tính kịch liệt, nhưng đùi phải đang bị thương truyền lên cơn đau buốt làm cho Ngọc Lưu tối sầm mắt. Chờ đến khi hấn tỉnh táo lại thì phát hiện Vi Miễn đã tuột quần áo bên dưới của mình xuống.

“Vi, Vi gia..... Ta biết sai rồi.....” Ngọc Lưu theo bản năng, bắt đầu cầu xin tha thứ dù chưa rõ Vi Miễn định trừng phạt mình ra sao.

“Yên tâm, người là người của ta. Ta sẽ không giết người.”

Đầu lưỡi Vi Miễn khê liếm tai Ngọc Lưu, từ ngoài nhìn vào giống như đôi tình nhân đang ôn nhu kề cận. Nhưng Ngọc Lưu chỉ thấy lạnh toát giữa hai đùi. Ngọn chủy thủ kề sát nơi mẫn cảm nhất của hắn, từng chút từng chút trượt về phía trước.

“Không! Đừng.....”

Thân thể Ngọc Lưu bắt đầu run rẩy. Hắn bỗng hiểu Vi Miễn muốn làm gì. Nỗi sợ hãi như thủy triều tràn ngập cơ thể.

Dùng chủy thủ rạch hậu đình của hắn, chờ miệng vết thương khép, hậu đình sẽ không còn hẹp như trước nữa. Năm đó, Trịnh bảo đầu trong nam quán cũng từng định làm chuyện này với hắn. Nhưng sau khi hắn ra sức thể hiện vũ kỹ thiên phú, Trịnh bảo đầu đã từ bỏ ý định mổ gà lấy trứng này. Bởi vì nếu hậu đình bị rạch, hắn sẽ bị thương tổn nghiêm trọng, chí ít cũng không thể múa được nữa. Đối với Trịnh bảo đầu, tối ưu hóa lợi ích mới là điều quan trọng nhất. Trong mắt gã, dung mạo Ngọc Lưu không phải là nhất lưu, bán thịt hiển nhiên không được nhiều tiền bằng bán nghệ.

Ngọc Lưu không rõ nam nhân này tại sao muốn đoạt mình từ tay Lục Vị Tùng, không hiểu đến tột cùng y muốn gì ở mình. Nếu nói Vi Miễn nhất thời hứng khởi đùa bỡn thì thủ đoạn ban đầu này của y đã khiến Ngọc Lưu sợ run như cây sậy rồi.

“Vi, Vi gia, cầu ngài dừng tay..... Cầu ngài..... nếu nơi đó bị hủy, ta sẽ không thể khiêu vũ cho ngài xem được nữa.....” Ngọc Lưu đau khổ cầu xin.

Trong lòng hắn không dám chắc chắn điều gì. Năm đó hắn có thể dùng vũ kỹ của mình thuyết phục Trịnh bảo đầu buông tha không rạch hậu đình của hắn là bởi vì hắn biết trong mắt Trịnh bảo đầu chỉ có tiền. Nhưng Vi Miễn không phải Trịnh bảo đầu. Vi Miễn muốn gì, hắn không biết. Cho dù trong khoảnh khắc, hắn thấy Vi Miễn cân nhắc nhưng đến bây giờ, tâm tư của y, hắn vẫn không sao nhìn thấu được.

Nhìn không thấu mới là đáng sợ nhất. Ngọc Lưu chưa từng gặp nam nhân nào đáng sợ thế này. Hắn sai lầm rồi.

“Ta không thích điệu vũ của người. Người múa là cho người khác xem, mà người..... là của ta. Ta phải hoàn toàn chiếm – hữu – người!”

“Không!”

Cảm giác lưỡi dao sắc bén đã gần chạm đến huyết khẩu, Ngọc Lưu đột nhiên hô to một tiếng, hai tay dụng lực, cả người xô Vi Miễn ra. Vi Miễn không ngờ hắn phản kháng kịch liệt như thế, tay run lên, chủy thủ xẹt qua bờ mông tuyết trắng của Ngọc Lưu một vết máu dài. Y thối lui vài bước, đụng vào cái bàn trà mới đứng vững được.

Ngọc Lưu vừa động, đùi phải chịu áp lực, chỗ xương gãy nghe rắc một tiếng. Hắn đau đến chết đi sống lại, thở hồng hộc, nói đứt quãng: “Tập kỹ..... Có kỹ xảo có thể..... Có thể co..... chặt lại.....”

Chưa kịp nói hết câu, hắn đã ngất đi. Nhưng mấy lời hắn dùng hết khí lực nói ra, lọt vào tai Vi Miễn không sót một chữ.

Trầm ngâm một chút, giống như hiểu được ý tứ trong lời Ngọc Lưu, Vi Miễn ném chủy thủ trong tay xuống, đem Ngọc Lưu đặt ngay ngắn lên giường. Một tay nhẹ nhàng mơn trớn vầng trán rớm mồ hôi lạnh, chăm chú nhìn khuôn mặt trắng bệch mê man, Vi Miễn nở nụ cười. Kỳ thật y không có ý rạch hậu đình Ngọc Lưu thật. Vô luận là đánh gãy chân lúc đầu hay hiện giờ dùng chủy thủ, y chỉ có một mục đích:

Trấn áp Ngọc Lưu bằng nỗi sợ hãi.

Y muốn khiến nam nhân thông minh ngoan độc này phải sợ hãi, rồi thần phục y, đến chết không đổi. Nỗi kinh sợ bước đầu đã đạt thành, hiệu quả còn cao hơn dự tính.

Một lát sau.

“Dược Nhi.”

Được đồng lúc trước nghe gọi liền hốt hoảng chạy vào, vừa thấy thảm trạng của Ngọc Lưu, kinh hô một tiếng, chạy vội tới băng bó cho hắn

13. Chương 13

Ba ngày sau, Lục Vị Tùng đăng môn bái phỏng, Vi Miễn tiếp đón hắn trong khách phòng.

“Lục huynh, hôm nay sao rảnh rồi đến tìm ta vậy?”

Nhấp một ngụm trà nóng, Vi Miễn tựa tiểu phi tiểu hủi. Y đương nhiên biết mục đích tới đây của Lục Vị Tùng, chẳng qua giả ngu mà thôi.

“Hôm trước được Vi huynh tương trợ, hôm nay ta đặc biệt đăng môn bái tạ, còn có tiền chuộc người hoàn trả huynh.” Lục Vị Tùng thành thành thật thật lấy ra một tập ngân phiếu.

“Lục huynh nói vậy là sai rồi. Hôm đó ta đã nói chút tiền chuộc đó với ta bất quá chỉ là chín trâu mất một sợi lông. Lục huynh so đo như vậy, chính là khinh thường ta rồi.”

“Nào có, nào có.....” Lục Vị Tùng liên tục xua tay, người tốt thái quá chính là người tốt thái quá, bị Vi Miễn ngay câu đầu tiên đã nói như mình phạm tội tày trời, vội ngưng ngừng thu hồi ngân phiếu, “Nếu Vi huynh đại nghĩa như thế, ta cũng không nì nèo nữa.”

“Lục huynh cảm thấy mắc nợ ta?” ý cười trên mặt Vi Miễn càng sâu.

“Cái này..... Cái này.....” Lục Vị Tùng sợ nói sai sẽ làm Vi Miễn mất hứng, ngập ngừng hồi lâu mới nói, “Vi huynh đối đãi với ta tử tế như vậy, ta lại không biết đền đáp thế nào. Trong lòng quả thực bất an.”

“Nghe nói quý phủ của Lục huynh có hầm rượu mười năm. Nếu huynh mời ta một vò thì không phụ tình nghĩa chúng ta quen biết lâu nay.”

Lục Vị Tùng vừa nghe xong, vui mừng quá đổi, vỗ tay nói: “Dĩ nhiên. Vi huynh đối với ta tình thâm ý hậu, ta sao có thể keo kiệt một vò rượu ngon. Hôm nay đến, vốn là định mời Vi huynh khi rảnh ghé qua hàn xá một bữa để ta bày tỏ tấm lòng cảm kích. Không biết khi nào Vi huynh rảnh?”

“Lục huynh đã có tâm, hôm nay ta đang rảnh đây.”

“Ha ha ha, như vậy, Vi huynh, thỉnh!”

“Lục huynh, thỉnh!”

Hai người nhìn nhau cười lớn, sóng vai đi ra ngoài. Mải lo mời Vi Miễn uống rượu, Lục Vị Tùng đã sớm quên mục đích chính mình tới đây hôm nay chính là đem người bị xe ngựa của mình làm bị thương kia về phủ.

Qua mấy ngày, Lục Vị Tùng mới sức nhớ tới việc này, lại tới Thủy Hội viên lần nữa. Kết quả là lại bị Vi Miễn nói hươu nói vượn đánh lạc hướng, bồi y đi chơi hồ một ngày, nghe người đàn hát, ngắm phong nguyệt, tận hứng mà về, còn chính sự đã sớm quên bống luôn.

Cứ như thế mấy bận, Ngọc Lưu đã bị Lục Vị Tùng quên lãng triệt để.

Ngọc Lưu vẫn đang nằm dưỡng thương trên giường. Từ ngày đó đến nay, vết thương trên hông đã khá hơn rất nhiều; còn cái chân gãy, do khi đó hắn dùng sức quá mạnh nên chỗ xương tiếp giáp bị trật. Tuy được trị liệu đúng lúc nhưng thương chỗ lên thương, vốn nhiều nhất một tháng có thể xuống đất đi lại, giờ qua hơn nửa tháng hắn mới khập khiễng chống gậy xuống giường, miễn cưỡng ra khỏi căn phòng đã nằm đến mốc meo này.

“Ngọc công tử, thân thể ngươi còn chưa hồi phục hẳn. Ta dìu ngươi về phòng.”

Được Nhi phát hiện từ khi Ngọc Lưu bị Vi Miễn biến thành thương càng thêm thương giống như bị dọa chết khiếp, hành động và lời nói thận trọng hơn rất nhiều.

“Đã lâu không phơi nắng. Như vậy đi, ngươi dìu ta đến bên hồ ngồi nghỉ một lát, đợi khi mặt trời lặn hẵng đỡ ta về phòng.”

Tâm tình Ngọc Lưu đang rất tốt. Sau ngày hôm đó, Vi Miễn không tới gặp hần nữa. Mấy ngày lo lắng để phòng qua đi, hần bắt đầu an tâm dưỡng thương, vừa tập thể dục đi được đã bắt Được nhi đi ra ngoài vừa hít thở không khí vừa quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Sau khi đỡ Ngọc Lưu ra ngồi bãi cỏ ven hồ, Được Nhi bỏ đi sắc thuốc. Ngọc Lưu đuổi cái lưng mỗi nhừ, bên hồ không khí thanh tâm làm cho hần có loại lỗi giác như được sống lại, không tin nổi mình mới trở về từ quỷ môn quan. Nhớ lại hành động của Vi Miễn hôm đó, lòng hần vẫn còn sợ hãi, nhưng hiện tại, hần lại lo lắng vấn đề khác.

Vi Miễn cuối cùng vẫn buông tha hần. Đây chính là chuyện khiến Ngọc Lưu lo nghĩ. Vi Miễn không muốn phé hần, Ngọc Lưu nhận thức điểm này nên mới lo âu. Trong lòng lo nghĩ nên không còn tâm tình thưởng thức cảnh đẹp ý xuân trước mắt.

Đột nhiên một con cá trắm đen bung nước nhảy lên, vẽ thành một đường cong hoàn mỹ trên mặt hồ rồi mới rơi xuống nước tung bọt lấp lánh hấp dẫn ánh mắt Ngọc Lưu. Cẩn thận nhìn lại, hần phát hiện một chiếc thuyền hoa đang chậm rãi bơi về bờ bên này.

14. Chương 14

Nhìn chiếc thuyền hoa lướt tới, Ngọc Lưu tâm niệm vừa động, chống gậy đứng lên, núp sau thân cây. Không bao lâu, thuyền hoa lại gần bờ, hai người bước xuống. Người đi trước chính là Vi Miễn, theo sau là một mỹ nhân phong tư yếu điệu.

Vi Miễn đi vài bước, đột nhiên dừng lại, quay đầu liếc nhìn chỗ Ngọc Lưu đang ẩn thân một cái. Ngọc Lưu cả kinh, nhưng không lùi bước, ngược lại ném cây gậy đi, đem toàn bộ sức nặng cơ thể dựa lên thân cây, ảm đảm cười, không ti tiện cũng không cao ngạo, thậm chí còn mang vài phần lãnh đạm.

Cái Vi Miễn muốn nhìn chính là bản sắc của hần – đây chính là chân lý hần nghiệm ra khi nằm dưỡng thương trên giường. Vi Miễn là một nam nhân cường đại, mọi kỹ xảo trước mắt y đều là trò hề. Nếu đã không thể lừa gạt Vi Miễn thì chỉ bằng thành thành thật thật biểu hiện chính con người mình.

Vi Miễn cảm ghét sự lừa dối, bất kể là nịnh hót hay cười nói lấy lòng.

Ngọc Lưu thản nhiên cười, trong lòng lại suy tính: đối mặt với vương quyền, Vi Miễn không giống người ta, cúi đầu nịnh hót chỉ khiến y khinh bỉ. Kẻ tám lạng người nửa cân, chẳng ai cao thượng hơn ai. Chẳng qua Vi Miễn thế lớn hơn, mình đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

“Vi đại nhân?”

Mỹ nhân thấy Vi Miễn dừng lại, cũng dừng lại theo. Đôi mắt đẹp trộm liếc Vi Miễn, ánh mắt lộ ra vẻ mê luyến, không chú ý sau thân cây còn có một người.

“Nguyệt Như tiểu thư.” Vi Miễn thu hồi ánh mắt, khóe miệng hơi nhếch lên, càng lộ vẻ xinh đẹp mê người, “Ồ cùng Nguyệt Như tiểu thư, thời gian trôi nhanh như nước chảy, giờ phút này phải chia ly, lòng ta thật không nỡ”

Y vừa nói vừa nhẹ nhàng cầm bàn tay ngọc ngà mềm mại của mỹ nhân.

Mỹ nhân xấu hổ, muốn rút tay ra nhưng lại vô lực nhích vào gần Vi Miễn, nhỏ nhẹ nói: “Nguyệt Như..... Nguyệt Như cũng không nỡ chia biệt đại nhân. Nếu đại nhân có ý..... xin nói với gia phụ..... Gia phụ.....”

Cuối cùng không nói nên lời, mỹ nhân mặt đỏ như ráng mây, khẽ cắn môi.

“Thanh âm của Nguyệt Như tiểu thư tựa như thiên tiên, dư âm vang vọng bên tai làm người ta nghe mà quên hết ưu sầu”. Vi Miễn vẻ mặt say mê như đang thưởng thức tuyệt thế danh khúc rồi mới vờ như mình vừa thất thố, “A, thất lễ, thất lễ, ta mãi thưởng thức thanh âm kỳ diệu của Nguyệt Như tiểu thư mà không để ý vừa rồi Nguyệt Như tiểu thư nói gì. Nếu tiểu thư không phiền, có thể lặp lại được hay không?”

Loại chuyện này, nói một lần đã xấu hổ lắm rồi, sao dám nhắc lại lần nữa? Mỹ nhân giậm chân, nũng nịu oán trách: “Vi đại nhân, người thật tệ” rồi mới che mặt chạy đi, đến cạnh một cây tùng hoa mới dừng lại, trộm liếc một cái, hoa kiều diễm mà người cũng tuyệt trần.

Vi Miễn lại nói: “Nguyệt Như tiểu thư đi thông thả, lời nói mới rồi thật sự ta nghe không rõ, thỉnh tiểu thư lặp lại lần nữa.....”

Lời này vừa nói, sắc mặt mỹ nhân đã tái xám, không dám lưu lại thêm, vén váy chạy như thỏ.

Một màn này Ngọc Lưu xem đến nhất thanh nhị sở, trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng, xoay người nhặt cây gậy lên, khập khiễng đi về phòng, không ngờ chưa đi được vài bước, Vi Miễn đã tới trước mặt hắn.

“Vi gia!”

Ngọc Lưu hành lễ theo kiểu hạ nhân. Hắn hiện tại là người của Vi Miễn. Nhận thức đúng thân phận của mình rất quan trọng, hắn không nghĩ Vi Miễn bỏ nhiều tiền như vậy chuộc mình ra là để mình làm chủ tử, nhiều lắm cũng chỉ là một nam sủng, mà còn chưa biết sẽ được sủng ái bao nhiêu ngày. Nếu đổi lại là người tốt thái quá Lục Vị Tùng, có lẽ hắn còn cố gắng đi tranh thủ tình cảm, nhưng đối với Vi Miễn, hắn vẫn tâm niệm bốn chữ: “kính nhi viễn chi”.

“Rảnh rồi ra đây xem diễn, nghe chừng thương thế của ngươi đã tốt lên nhiều rồi đấy.” Ngón tay Vi Miễn nâng cằm Ngọc Lưu, tỏ ra vừa lòng với thái độ nhún nhường của y, trên mặt y lại xuất hiện nụ cười vô hại.

“Nhờ phúc đại nhân nên đã nhúc nhắc được mấy bước.” Ngọc Lưu không có ý oán hận, chỉ là hàm chứa vài phần tự giễu.

“Như vậy..... đêm nay, ngươi thị tắm đi.”

Ngọc Lưu nghe Vi Miễn nói mà như sét đánh bên tai. Hắn giật mình rồi mới cup mi hạ giọng trả lời. Đã thủ thân như vậy nhiều năm mà vẫn không tránh khỏi.

15. Chương 15

Ngọc Lưu tỉ mỉ chuẩn bị, tắm rửa lau giặt, tô son điểm phấn không khác gì thời còn trong nam quán nhưng đến khi màn đêm buông xuống, hắn lại tẩy hết son phấn trên mặt.

Vi Miễn không thích hắn thoa lên mặt mấy thứ này. Đây không phải nam quán, hắn không phải vũ kỹ, Vi Miễn không phải khách làng chơi chính là lời Vi Miễn đã nói.

Khi ánh trăng chiếu rọi trên mặt hồ ngoài song cửa, Ngọc Lưu nghe tiếng bước chân của Vi Miễn, không nhẹ không nặng, tiếng giày vang trên sàn hành lang bằng gỗ.

Thị tắm! Ngọc Lưu cup mi mắt, vũ động mười ngón tay.

Tay hắn so với Vi Miễn còn trắng nõn hơn nhờ luyện vũ lâu ngày. Mười ngón tay tinh tế mềm mại như nữ tử chậm rãi xòe ra tựa đóa hoa đang nở rộ. Đây chính là tài nghệ độc môn của Ngọc Lưu – “Diệu thủ sinh hoa”. Khi múa, hai tay hắn có thể trong giây lát nở rộ ra bảy đóa hoa. Nhờ kỹ thuật này mà hắn giữ được địa vị đệ nhất vũ kỹ trong nam quán.

Đương nhiên, “Diệu thủ sinh hoa” không chỉ đơn giản là dệt hoa trên gấm cho vũ kỹ mà còn là thủ pháp kỳ lạ giúp nam nhân dục tiên dục tử. Không có “Diệu thủ sinh hoa”, sẽ không có thanh quan hồng bài đầu tiên trong lịch sử nam quán. Không ai có thể học được thủ pháp này của hắn, vĩnh viễn không có ai vượt qua kỹ thuật siêu việt này kể cả người mà hắn vẫn bội phục tận đáy lòng kia.

Nghĩ đến người kia, trong miệng Ngọc Lưu liền nổi lên một cảm giác chua xót như ngày hôm ấy. Tiếng bước chân của Vi Miễn đã dừng trước cửa phòng, vũ diệu ngón tay cũng ngừng lại.

Kết!

Cửa mở, ánh trăng theo nam nhân vào phòng, khuôn mặt xinh đẹp mờ ảo như ẩn như hiện, thần bí mà mỹ lệ, tựa như thiên tiên đến từ thượng giới.

Nhưng bất quá đây chỉ là hình ảnh giả tạo mà thôi. Trong lòng Ngọc Lưu hiểu rất rõ, nếu tối nay hầu hạ không chu toàn, kết cục gì chờ đợi hắn thật không muốn biết.

Vi Miễn dừng lại trước mặt Ngọc Lưu, giống như lúc ở bên hồ, dùng một ngón tay nâng cằm hắn lên, chăm chú ngắm nhìn. Gương mặt sạch sẽ, làn da trắng nõn, ngũ quan nếu tách từng bộ phận mà đánh giá thì không đẹp nhưng khi hợp lại thì rất hài hòa, có một khí chất trong trẻo mà lạnh lùng, đôi môi hơi mỏng mím chặt gợi lên một nét âm độc quen thuộc nhưng trong mắt Vi Miễn, Ngọc Lưu như vậy đẹp đến phi thường.

“Người chuẩn bị tốt chưa?”

Khẽ chạm vào tóc mai bên gò má Ngọc Lưu, trong giọng nói của Vi Miễn nổi lên vài phần dục vọng đến mức chính y cũng cảm thấy kinh ngạc. Ban đầu bắt hắn thị tẩm là để tuyên bố quyền sở hữu vậy mà giờ khắc này lại có chút gì đó khác biệt.

Ngọc Lưu ngược mắt, tinh tường nhận bắt mắt dục vọng vừa nảy lên trong đôi mắt luôn hiện sự trào phúng của Vi Miễn, trong lòng âm thầm nở nụ cười. Hóa ra ram nhân này cũng không phải bền chắc như thép, cuối cùng ta đã tìm được cơ hội san bằng tỷ số. Vi Miễn, người quá coi thường ta, Ngọc Lưu trong lòng âm thầm nói nhưng trên mặt thủy chung không hề thay đổi. Chỉ có tận sâu đáy mắt mới có một mặt không cam lòng, một mặt khuất tàng. Hắn hạ thù mi mắt, cúi đầu đáp một tiếng “Dạ”.

Tay Vi Miễn kéo căng tóc mai hắn rồi mới chậm rãi buông lỏng ra, dừng trên gò má, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Vi gia, để ta hầu hạ ngài..... cởi áo.....”

Bàn tay Ngọc Lưu trườn xuống đai lưng Vi Miễn. Chiếc thắt lưng khảm bạch ngọc, lấp lánh quang mang ôn nhuận dưới ánh nến, hất lên ngón tay Ngọc Lưu trắng nõn. Những ngón tay linh hoạt thuần thực len lỏi, đai lưng đã rơi vào tay Ngọc Lưu.

16. Chương 16

Vi Miễn thả lỏng thân thể, rút tay về hưởng thụ sự hầu hạ của đệ nhất vũ kỹ thành Thượng Hòa. Động tác của Ngọc Lưu rất lão luyện, ngón tay nhẹ nhàng linh hoạt, chạm đến chỗ nào là khiến y cảm giác như lông chim nhẹ nhàng lướt qua thân thể khiến cả người bất giác run rẩy tới đó.

Quần áo từ từ tuột xuống đất, lộ ra thân thể quang lõa. Vi Miễn vốn sống an nhàn sung sướng, da thịt trắng nõn non mịn hơn cả Ngọc Lưu lại thêm đáng người luyện võ sẵn chắc không tiềm gầy như hắn.

Đây là thân thể khiến Lưu cảm thấy ghen tị – vừa rắn chắc vừa mềm mại, đường cong hoàn mỹ, thực sự là một cơ thể nam nhân chân chính. Tay hắn men theo gáy Vi Miễn, dần trượt xuống. Những nơi bàn tay đi qua nhanh chóng đàn hồi rồi mới nổi lên gân tích hồng nhạt.

Đẹp tuyệt trần – Ngọc Lưu vô thức lộ ra ánh mắt say mê, ngón tay trượt mỗi lúc một nhanh, đến chỗ mẫn cảm thì ngừng lại, tiết tấu thuần thực. Năm ngón tay như múa khiến người ta hoa mắt, đầu nhũ của nam nhân cứng nhon lên như măng tre sau đêm mưa xuân.

Diệu thủ sinh hoa chiêu thứ nhất — vũ nhuận hoa châu (mưa tưới ướt đẫm cánh hoa như châu ngọc).

Vi Miễn hô hấp rối loạn, bắt lấy tay Ngọc Lưu, khan giọng chậm rãi nói: “Thủ pháp khiêu khích thuần thực như vậy, người thật sự là thanh quan sao?”

Ngọc Lưu ngược mắt lên, nhận ra dục vọng không thể che giấu và vẻ trào phúng quen thuộc trong mắt Vi Miễn, nhin không được nở nụ cười, thần nhiên nói: “Vi gia, ngài cũng là người hiểu phong nguyệt, đã từng thấy người nào trong hố lửa đi ra mà sạch sẽ không? Thanh quan..... Ha ha.....”

Cho dù thân thể sạch nhưng tâm hồn đã sa đọa từ lâu. Hắn thủ thân như thế nhiều năm, không phải vì hắn thanh cao hơn người, chẳng qua sợ nhiễm bệnh mà thôi. Nếu không, thà chết hắn cũng không chịu khuất phục Vi Miễn. Vô luận là kiên cường năm đó hay khuất phục hiện nay, tất cả chỉ để được sống tử tế hơn.

Vi Miễn hiểu ngay ý hắn, một bàn tay hơi nâng cằm Ngọc Lưu lên, trên mặt lộ ra nụ cười vô hại.

“Vậy thì để ta hưởng thụ sự hầu hạ của thanh quan mà không phải thanh quan người xem sao..... Còn nữa, vừa rồi người cười thực quyến rũ, sau này nên cười nhiều hơn, ta thích.....”

Không màng tới ba phần thân nhiên trào phúng trong mắt Ngọc Lưu, tâm tình Vi Miễn đang rất sảng khoái. Vì nụ cười “quyến rũ” có chút trào phúng kia mà y thêm khẳng định Ngọc Lưu thật sự vô cùng hợp khẩu vị của mình.

Quả nhiên như Vi Miễn muốn, Ngọc Lưu lại lộ ra dáng tươi cười khi này, khoe mắt đong đưa, so với vừa rồi còn lẳng lơ vũ mị hơn vài phần.

“Ngài nhất định sẽ thích ...gia... của ta..... “

Lời chưa dứt, thân thể Ngọc Lưu mềm nhũn như không xương đã dựa hẳn vào ngực Vi Miễn. Hắn thấp hơn Vi Miễn một chút nên khi tựa vào y, hẳn hơi khuỵu chân, trán dán vào ngực Vi Miễn, một tay quàng qua người y. Hắn hé miệng liếm đầu nhũ đã bị mình khiêu khích đến đứng lên. Hai tay vòng qua lưng Vi Miễn, đầu ngón tay thuận thể trượt dọc sống lưng, những nơi tay hắn đi qua làn da nổi lên màu hồng ửng.

Vi Miễn hít sâu một hơi rồi mới từ từ thở ra, vươn tay ôm thắt lưng Ngọc Lưu, cùng ngã xuống đệm giường êm ái.

17. Chương 17

Đệm giường là loại tơ lụa thượng đẳng, vừa mềm mại vừa trơn mịn.

Ngọc Lưu bị y đặt dưới thân, không có nửa điểm hốt hoảng, ngược lại ha ha cười, nói: “Vi gia, tư thế này ta không làm được gì. Đổi tư thế khác đi.” Về tươi cười này so với lúc trước còn phóng đảng hơn gấp bội.

Vừa nói thân thể hắn vừa trượt xuống như xà. Vi Miễn tuy nắm chặt eo hắn nhưng vẫn không bắt kịp, sẩy một chút Ngọc Lưu đã thoát ra, trong tay y chỉ còn lại y phục. Chân tay Ngọc Lưu ôm lấy thân thể Vi Miễn đang chống trên giường rồi mới uốn nhẹ eo lưng lật người lên. Trong nháy mắt, vị trí hai người đã đổi cho nhau.

Lưng Vi Miễn vừa tiếp xúc với đệm giường, da thịt trở nên nóng bỏng như bị hỏa thiêu, nhanh chóng dâng lên một cỗ nhiệt lưu. Những chỗ được Ngọc Lưu vuốt ve lúc trước dậy lên cảm giác mê người, xộc thẳng lên não, oanh một tiếng, thần trí y trở nên phiêu hơ, thân thể nhẹ bồng như bồng bềnh trên mây, sảng khoái nói không nên lời.

“Thoải mái không?” Đầu lười Ngọc Lưu khê liếm môi dưới, vẻ mặt trở nên cực kỳ mị hoặc khiêu khích, “Vi gia, ngài không nên cử động, ta nhất định sẽ hảo hảo —— hầu hạ ngài!”

“Thủ pháp xoa bóp không tồi, huyết vị rất chuẩn, cái này cũng là người học được ở nam quán?”

Vi Miễn luôn tin vào định lực của mình, nhanh chóng lấy lại thanh tỉnh nhưng quá muộn. Huyết vị sau lưng truyền đến cảm giác mê mê ngày càng mạnh mẽ. Y nhận ra dục vọng trong cơ thể đang dâng lên như nước lũ, đập tan bờ dề ý thức.

“Chỉ là chút thủ đoạn khiêu tình nho nhỏ mà thôi, không tính là gì, tiểu quan trong nam quán ai cũng biết.”

Thân thể mềm dẻo như không xương của Ngọc Lưu trượt xuống người Vi Miễn, mười cái ngón tay không ngừng cái mà hắn gọi là “thủ đoạn khiêu tình nho nhỏ”. Quả thật, thủ pháp xoa bóp này, tiểu quan nào trong nam quán cũng biết nhưng có thể khơi mào dục vọng như vậy thì chỉ có mình hắn.

Lặng lẽ hít sâu một hơi, Vi Miễn cố gắng bảo trì thần trí ngày càng trở nên mơ hồ. Y vừa muốn tranh đấu với dục vọng mê mông trong cơ thể, dùng ngôn ngữ cường thế để áp chế tiểu quan tâm địa ngoan độc này, vừa muốn thưởng thức ham muốn được Ngọc Lưu thỏa mãn mình. Y dần sinh ra cảm giác lực bất tòng tâm.

Ngọc Lưu lại nở nụ cười, nhận thấy Vi Miễn đã chống đỡ hết nổi. Trong mắt hắn lại xuất hiện nét thân nhiên trào phúng, vẻ tươi cười này so với ban này còn phóng đảng hơn.

Vi Miễn nhìn nụ cười kia mà kinh diễm. Về lẳng lơ và trào phúng mê hoặc y không sao chống cự được. Nguyên tưởng rằng người này chỉ là một tiểu quan tầm thường, múa đẹp một chút, tâm địa so với người thường ngoan độc một chút, không ngờ, vào thời khắc này, y cảm thấy Ngọc Lưu đẹp hơn mình tưởng rất nhiều.

“Vi gia, trò hay..... vẫn còn đằng sau..... Ngài ngàn vạn lần phải kiên nhẫn đó nha.....”

Ngọc Lưu cúi đầu nỉ non, đầu lưỡi mềm mại lần theo vết ngón tay, liếm lên những điểm ửng hồng trên da, để lại một vết ướt át lấp lánh.

Thân thể Vi Miễn chấn động, dục vọng mệnh mông bị đầu lưỡi kích thích, vỡ tràn như cơn hồng thủy, bao phủ chút ý thức cuối cùng của y. Có lẽ y vẫn coi thường tiểu quan có vẻ ngoài nhìn qua thanh lãnh này. Có thể ngồi lên vị trí hồng bài trong nam quán không thể chỉ dựa vào kỹ thuật múa tốt và tâm địa ngoan độc. Chỉ ít, hiện giờ Ngọc Lưu đã cho y một điều kinh hãi: rất ít người trên giường có thể khiến y không khống chế được đến nước này, ngoại trừ lần đầu tiên khai trai ở kỹ viện thượng hạng năm y 15 tuổi.

Rốt cuộc không khống chế được thần trí, y trầm luân trong cơn khoái lạc đôi tay Ngọc Lưu mang đến. Hai tay y nắm chặt bả vai Ngọc Lưu, da thịt nhẵn mịn mềm mại hơn cả tơ lụa. Khó trách ban nãy người này trườn được khỏi tay y tựa như kim thiền thoát xác.

“Vi gia, ngài bầu ta đau quá.....”

Thanh âm Ngọc Lưu phiêu phiêu hồ hồ, giống như từ trên cao truyền đến. Vi Miễn biết đó là do thần trí mình lơ đãng lâng lâng nhưng dục vọng bị kích thích như từng đợt thủy triều dâng lên rút xuống, y vô lực thoát khỏi trầm luân, bàn tay bất tri bất giác buông lỏng ra.

Nhưng ngay sau đấy, cảm giác mê mẩn liệt tích tụ vào chỗ đó, áp lực kỳ diệu nhanh chóng chiếm cứ thân thể y. Ngọc Lưu cảm phân thân đã ngẩng cao ma sát nhịp nhàng, máu toàn thân như thể dồn hết về địa phương đó, chất lỏng chảy ra từ đỉnh phân thân, trong nháy mắt biến thành nước lũ, ào ạt tràn ra.

Không biết qua bao lâu Vi Miễn mới tỉnh lại từ cực độ khoái cảm. Y vậy mà đã tiết ra, khó tin nhìn Ngọc Lưu vươn đầu lưỡi liếm bạch trọc dính trên tay giống như đang nhấm nháp món ăn ngon nhất thế gian. Biểu tình của hắn khiến dục vọng của Vi Miễn vừa mềm xuống đã lập tức dựng đứng lên.

Ngọc Lưu tựa tiểu phi tiểu liếc y một cái, rồi mới phục hạ thân thể, ngậm lấy dục vọng của y, mút vào nhả ra. Cảm giác sung sướng tựa như cơn lốc xoáy, một lần nữa hút y vào trong.

Bóng đêm thâm trầm, dưới ánh sáng ngọn nến lại là một cảnh xuân sắc vô biên. Vi Miễn không biết đã tiết ra bao nhiêu lần, bộ dáng xinh đẹp không ngừng thở dốc. Ngọc Lưu nhìn khuôn mặt tuyết trắng có chút mê mang không còn uy thế cao cao tại thượng, không tự chủ được khẽ xoa hai gò má đỏ ửng của y.

Dung mạo đẹp như vậy, nếu không phải may mắn sinh ra trong một đại gia tộc, chỉ e kết cục cũng không khá hơn mình là bao.

Thực ghen tị a, chỉ là sinh ra khác nhau, vậy mà một người là quan giám sát Ngự Sử cao cao tại thượng, một người là vũ kỹ nhơ bẩn trong nam quán.

Thật sự không công bằng, tuy Vi Miễn là con tiểu thiếp, nhưng chỉ cần cố gắng là có thể trở thành trưởng tộc, cá chép vượt vũ môn hóa long. Còn hắn, vô luận cố gắng đến đâu cùng lắm cũng chỉ là một hồng bài vũ kỹ, có là hồng bài thì kỹ vẫn là kỹ, không bao giờ có ngày thăng thiên hóa rồng.

Ngọc Lưu cười thầm, nâng hai đùi Vi Miễn lên, mở rộng ra, mặc hậu đình phần nộn không gì che chắn lộ ra trước mắt hé ra hợp lại như một đóa hoa. Với thân phận của Vi Miễn, chỉ sợ chưa từng có ai chạm qua địa phương này. Nghĩ đến đây, Ngọc Lưu cảm thấy một trận hưng phấn, ngón tay thuận thể vờn quanh huyết khẩu, cổ tình nhả vào khiến Vi Miễn mơ hồ rên rỉ thốn thốn.

Thanh âm mê người làm Ngọc Lưu giật mình, sờ sờ phân thân của mình có chút đứng lên, muốn xỏ xuyên vào. Nhưng ngay lập tức..... hắn cắn môi, cơn đau dập tan dục vọng vừa ngo ngoe ngóc đầu. Hắn tiếc rẻ buông chân Vi Miễn xuống. So với phát tiết nhất thời, cái mạng nhỏ này dù sao vẫn quan trọng hơn.

“Ván này..... ta thắng, Vi gia.....”

Ngọc Lưu đắc ý tuyên cáo thắng lợi bên tai Vi Miễn, bất chấp y có nghe thấy hay nhìn thấy không. Duỗi thắt lưng, Ngọc Lưu lấy chân khều cái chăn tơ tằm đắp lên người mình và Vi Miễn. Mặc dù rất mệt mỏi nhưng hắn đã nắm được ưu thế của mình nên rất an tâm tiến nhập mộng đẹp.

18. Chương 18

Lúc Ngọc Lưu tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao bằng ba con sào.

Hắn lơ mơ nhìn thấy một bóng người, theo bản năng hô một tiếng “Được Nhi”, không nghe thấy trả lời như dự đoán. Hắn bỗng thanh tỉnh, chống lấy thân thể ngồi dậy, cái chân tơ tằm tuột xuống, lộ ra khuôn ngực trần trụi.

Mái tóc đen xõa xuống cần cổ duyên dáng, chảy tới vai, nổi bật trên làn da trắng nõn. Vi Miễn chậm rãi buông quyển sách trên tay, lẳng lặng đánh giá một màn động lòng người này, trên mặt là nụ cười thần nhiên, ánh mắt lại lạnh lẽo sắc bén như băng.

Đêm qua, y bại dưới tay vũ kỹ này. Lúc tỉnh lại, y cơ hồ phần nộ đến mức suýt bóp chết Ngọc Lưu đang say ngủ. Nhưng..... bình tâm tĩnh khí suy nghĩ một chút, nếu trách nam kỹ này lỗi hết thủ đoạn ra hầu hạ ngược lại có vẻ như mình lòng dạ hẹp hòi. Thua một nam kỹ trên giường cũng không phải không thể chấp nhận, chẳng qua y bất mãn việc từ đầu tới đuôi, chỉ có mình y trầm mê hoan lạc.

Vô luận là năm đó tranh đoạt địa vị tộc trưởng hay sau này ứng thí làm quan gặp gỡ xã giao, Vi Miễn luôn chiếm quyền chủ động. Bây giờ trên giường bị một nam kỹ nhỏ nhẻ đánh bại vừa làm tự tôn của y tổn thương vừa khơi dậy khao khát chinh phục trong y. Vậy nên y không bóp chết nam kỹ dám ăn gan hùm này, ngược lại cầm lấy một quyển sách, giở hai trang đã liếc nhìn Ngọc Lưu một cái. Sách đọc không vào mà người cũng không thấy, trong lòng tính toán.

“Vi gia, chào buổi sáng!”

Ngọc Lưu ngẩng đầu, hơi ngửa chiếc cổ duyên dáng, nhìn Vi Miễn ném sách đi tới trước mặt. Hắn nhẹ nhàng cắn môi, động tác rất nhỏ này lại giống như mời gọi Vi Miễn đến nhấm nháp mình.

Kỳ thật, hắn làm động tác khiêu khích này nhằm che giấu sự bất an. Vi Miễn ban ngày và Vi Miễn buổi tối trầm luân trong dục vọng hoàn toàn không giống nhau. Nếu nói Vi Miễn bị dục vọng thao túng là vưu vật xinh đẹp tôn quý tựa ánh trăng trong đêm thì Vi Miễn hiện tại chính là mũi dao hiểm ác, cho dù khoác vẻ tươi cười cũng có thể áp bách Ngọc Lưu run run nơi đùi phải.

Thương thế trên chân hắn chưa lành hẳn mà đã vận động quá mức. Đêm qua kỳ thật đã vượt qua cực hạn của hắn.

Ngón tay Vi Miễn xoa bờ môi Ngọc Lưu, dụng lực một chút, ép đôi môi hồng nhạt đỏ ửng lên như sung huyết, càng thêm phần diễm lệ.

“Đồ yêu tinh nhà ngươi.....” Y cúi người xuống, thấp giọng thì thầm vào tai Ngọc Lưu “Ta coi khinh ngươi.”

Ngọc Lưu nói: “Hầu hạ ngài..... là bổn phận của ta. Không biết đêm qua có thỏa mãn ngài không?” Không phải hắn không thức thời, nhưng đã phóng lao thì phải theo lao. Trải qua đêm qua, hắn đã biết nhược điểm của Vi Miễn.

Lẳng lặng nhìn Ngọc Lưu, Vi Miễn lặng yên một lát, một mặt cười nhẹ như mây khói, nét mặt dần dần giãn ra.

“Thật không ngờ. Không hổ là vũ kỹ số một thành Thượng Hòa. Từ giờ trở đi, ngươi chính thức trở thành người của ta. Hạ nhân trong viên tùy ý ngươi sai sử. Sau này, ta muốn biết vòng eo của ngươi có mềm mại như khi khiêu vũ không”

Vừa nói, tay y chậm rãi trượt từ môi lên đùi phải đang giấu trong đệm chăn của Ngọc Lưu. Lòng bàn tay cảm giác rõ ràng run rẩy không thể áp chế. Y nhìn đôi môi bị miết đỏ như cánh hoa trong nháy mắt mất đi huyết sắc, chỉ còn mặt cười nhàn nhạt như mây, tựa như mực vẩy trên bức tranh sơn thủy vốn bình thường chợt đậm lên.

“Nơi này không dụng lực mạnh được. Xem ra hôm đó ta xuống tay hơi nặng, nếu không đêm qua còn mất hồn hơn gấp trăm lần. Mau khỏi đi, ta không nhịn được nữa rồi.”

“Gia!”

Một tiếng gọi cung kính cắt ngang lời Vi Miễn.

“Có chuyện gì?”

Nhìn bàn tay mảnh khảnh trắng như sứ của Vi Miễn lưu luyến ly khai đùi phải, Ngọc Lưu phút chốc thở phào nhẹ nhõm một hơi, đôi môi cánh hoa dần khôi phục vài phần huyết sắc, nhưng sau lưng đã ướt đầm mồ hôi.

“Bẩm, có Lục đại nhân đến bái phỏng.”

“Hôm nay tạm tha cho người.” Vi Miễn nhéo ... cằm Ngọc Lưu một cái, vẻ phong lãnh trong mắt biến mất, lại thay vào nét trào phúng như ẩn như hiện. Y hôn phớt lên môi Ngọc Lưu rồi mới phất tay áo xoay người, “Vi Việt, thỉnh Lục đại nhân vào đợi trong chính đường.”

19. Chương 19

Sự cho phép của Vi Miễn có năng lực cực cao. Sau khi Được Nhi hầu hạ Ngọc Lưu rửa mặt chải đầu, một nam nhân dáng người cao lớn ước chừng ba mươi tuổi, mũ áo chỉnh tề cung kính đến thỉnh Ngọc Lưu tới nội đường thượng tọa, dâng trà.

“Tổng quản Hà Sùng (()): “Hà” nghĩa là “gì”, “Sùng” trong sùng kính) của Thủy Hội viên, dẫn tất cả người trong viên thỉnh an Ngọc công tử.”

Phía sau Hà Sùng là hơn mười hàng nam nữ, tối thiểu cũng gần trăm người, y phục sạch sẽ, mặt mũi lạnh lợi, theo Hà Sùng cung kính vài chào Ngọc Lưu.

“Thỉnh an Ngọc công tử!”

Cả bọn đồng thanh khiến Ngọc Lưu chấn kinh, thiếu chút nữa đánh rơi trà trong tay. Không phải hấn chưa gặp trường hợp như vậy, chẳng qua bình thường, hấn đều là người cúi mặt hạ đầu.

“Từ giờ trở đi, người chính thức trở thành người của ta. Hạ nhân trong viên tùy ý người sai sử...”

Lời nói của Vi Miễn cứ quanh quẩn trong trí não Ngọc Lưu. Không thể tưởng được nam nhân kia không phải chỉ nói suông. Lời hứa hẹn không giống hứa hẹn này chỉ sau chưa đầy nửa canh giờ liền biến thành sự thật. Điều này làm cho Ngọc Lưu có loại lỗi giác tựa như đang trong mộng.

“Hà tổng quản, mọi người..... Miễn lễ!”

Sự tình tới quá đột ngột, Ngọc Lưu căn bản không đoán trước được có một ngày mình ngồi trên cao cho nhiều người bái lễ như thế. Hấn thân là nam kỹ, đã quen ánh mắt khinh thị của thiên hạ, chịu đủ chửi rủa cùng vũ nhục, cho dù là một cái tên khất cái trên đường cũng cao quý hơn hấn. Hấn nhất thời thụ sủng nhược kinh, đối mặt với những người này không biết nói gì cho phải.

“Ngọc công tử, Vi gia phân phó, từ sau hôm nay, nha hoàn tiểu tư đều phải nghe người sai sử. Bất kể là gì, chỉ cần không quá phạm, mọi thứ trong viên người thoải mái hưởng dụng. Nếu có ai dám khinh thị người, không nghe người sai sử, người chỉ cần nói với ta.”

Một lời này của Hà Sùng giống như chậu nước lạnh tạt tỉnh Ngọc Lưu. Hấn dần dần tỉnh táo lại, ánh mắt thần nhiên lướt qua những người này, cuối cùng dừng lại trên mặt Hà Sùng.

Đây là một gương mặt nam nhân góc cạnh. Dù Hà Sùng đã cố gắng khống chế biểu tình hết sức đoan chính bình tĩnh, nhưng khóe mắt lại lộ vẻ khinh miệt coi thường. Biểu hiện này làm sao qua nổi mắt Ngọc Lưu. Vị Hà quản gia này dùng ngữ khí hết sức cung kính chỉ ra cho Ngọc Lưu thấy đãi ngộ hiện nay đều do Vi Miễn sủng ái hấn, cho nên làm người phải thức thời, đừng tưởng mình đang được sủng mà kiêu, bằng không sẽ chẳng có ai nghe lời. Hơn nữa, gã cũng chẳng cách nào quản được đám nha hoàn tiểu tư không nghe lời đó.

Đây là một tín hiệu nguy hiểm, hết thấy những gì Ngọc Lưu đang có đều nằm trong tay Vi Miễn. Y cho hấn sinh, hấn có thể sống sung sướng, còn có người để sai sử hầu hạ; y muốn hấn tử, hấn sẽ ngay lập tức rớt từ thiên đường xuống vực sâu vạn trượng, thịt nát xương tan, vạn kiếp bất phục.

Ngọc Lưu hơi nheo mắt, đối Hà Sùng lộ ra nét cười câu hồn. Cái này là hắc học được trong nam quán, chính là từ cái người bị hắc mật báo mà biến thành một cái xác không hồn. Nụ cười phong tình tuyệt thế làm điên đảo chúng sinh. Tuy Ngọc Lưu chỉ miễn cưỡng bắt chước được ba thành nhưng cũng đủ dùng rồi.

Dáng cười này, hắc tuyệt đối không dám thi triển trước mặt Vi Miễn. Bởi vì vô luận nụ cười câu hồn đến đâu cũng chỉ là diễn trò mà hắc không tin mình có thể qua mắt Vi Miễn. Nhưng đối phó với Hà Sùng này, như vậy là quá đủ.

Hắc không thể dựa vào Vi Miễn mãi. Ngọc Lưu không bao giờ để người khác nắm mình trong tay. Từ ngày rơi vào hố lửa nam quán, hắc đã dùng mọi thủ đoạn để có thể giữ chặt vận mệnh bằng chính bàn tay của mình. Vì điều này, hắc không ngần ngại ám hại những người bất hạnh như mình.

Hà Sùng quả nhiên thất thần, thẳng đến khi Ngọc Lưu kêu một tiếng “Hà tổng quản” mới hoàn hồn, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, cặp mắt, cung kính thưa: “Ngọc công tử, không biết có gì phân phó?”

“Ta mệt mỏi suốt đêm qua. Đến giờ vẫn chưa ăn gì, muốn chút sơn trân hải vị. Không biết yêu cầu này có bị coi là quá phận không?”

Khi nói chuyện, hắc hơi ngả người về phía trước, vạt áo rộng thùng thình hé ra ngay trước mắt Hà Sùng một mảnh da trắng như tuyết, tản mát hơi vị u diễm.

Hà Sùng lắp bắp kinh hãi, dời mắt đi, cung kính nói: “Ngọc công tử, xin chờ một lát, ta phái người xuống bếp làm ngay.”

Vừa dứt lời, gã hô nha hoàn tiểu tư giải tán, vội vàng thối lui.

“Hi hi, Ngọc công tử, ngày lành của ngươi đến rồi.” Ban này có nhiều người, Dược Nhi không dám nói lời nào, lúc này người đã tản đi, nó liền cười hi hi chúc mừng Ngọc Lưu. Tiểu hài tử tuy chưa hiểu thế sự, chỉ cho là Ngọc Lưu từ chim sẻ hóa phượng hoàng, một bước lên trời.

“Tiểu hài tử, ngươi thì biết cái gì.”

Ngọc Lưu vỗ nhẹ đầu nó, lặng lẽ thở dài, ánh mắt trở nên mê mông. Trời biết khi nào Vi Miễn hết hứng thú với hắc. Phải tự lo đường lui cho mình thôi. Chỉ ít vị Hà tổng quản này là kẻ có khả năng nói trước mặt Vi Miễn.

20. Chương 20

Ngày hôm sau, chủ đề mà cả Thủy Hội viên bàn tán chính là Vi đại nhân và mỹ nhân du hồ ngày đó Ngọc Lưu nhìn thấy.

Hắc vốn tưởng mình sẽ trở thành đề tài bị người bàn ra tán vào. Một nam kỹ từ chim sẻ hóa phượng hoàng, dùng thủ đoạn mê Vi đại nhân cao cao tại thượng là một chủ đề rất hấp dẫn. Nhưng so với chuyện Vi đại nhân sắp sửa thú Thượng Hòa đệ nhất mỹ nhân tuyệt thế hoa thường thì nam kỹ bé nhỏ tùy thời có thể vứt bỏ này hiển nhiên không đáng kể.

Lục đại nhân hôm qua tới thăm hỏi tên Lục Chính Đường (: Chính trong “chính trực”, Đường trong “công đường”) vốn là thúc thúc của Lục Vị Tùng. Ông ta từng làm quan to trong Lại bộ, tuy đã cáo lão hồi hương nhưng ở trong triều môn sinh vô số, thuộc hàng tai to mặt lớn nhất nhì thành Thượng Hòa. Sau khi Vi Miễn vào thành Thượng Hòa, người đầu tiên tới bái phỏng chính là ông ta. Cũng nhờ thế mà Vi Miễn mới kết giao với nhị nữ Lục Nguyệt Như của ông ta.

Thế là xuất hiện một màn thương tâm của vô số thanh niên tuấn kiệt thành Thượng Hòa. Bọn họ nhận ra thiên tiên tiểu mỹ nhân này đã nhất kiến chung tình với giám sát Ngự Sử đại nhân.

Bản thân Lục Chính Đường phi thường hài lòng về Vi Miễn – thế gia công tử, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tài trí hơn người; quan trọng hơn là y luôn toát lên khí chất ngoan kính. Người như vậy bước vào quan trường quả thực như cá gặp nước, tiền đồ vô lượng. Nữ tử (con rể) như thế, sao có thể để tuột vào tay kẻ khác. Hơn nữa, tuy Vi Miễn có một nhị tử, nhưng nương nó vì sinh khó đã qua đời. Người này tuy đã mất nhưng vẫn

là chính thê. Luận môn đăng hộ đối thì không thể tốt hơn. Bằng không, ông ta thật đúng là chỉ có thể nhìn Vi Miễn mà than thở, nữ nhi của mình vô luận thế nào cũng không thể để người lấy về làm thiếp.

Vậy nên, đối với việc Lục Nguyệt Như liên tiếp tìm đến Vi Miễn, mặc dù trái lời khuê huấn, ông ta cũng vờ như không biết, tự tin rằng bằng vào dung mạo nữ nhi mình, tất cả nam nhân trên đời đều phải quý dưới váy nàng.

Thế nhưng Vi Miễn vào thành Thượng Hòa đã hơn hai tháng mà một lời cũng không có khiến cho người chờ đợi được làm lão trượng nhân (cha vợ) như Lục Chính Đường có chút sốt ruột. Ông ta đã vài lần ám chỉ cho chất nhi Lục Vị Tùng đích thân tới thăm dò Vi Miễn. Ai ngờ Lục Vị Tùng vốn chỉ là con một sách, không hiểu ý tứ thúc thúc, mỗi lần tìm đến Vi Miễn không phải uống rượu thì lại là cao đàm khoát luận, chính sự một chút cũng không đề cập.

Cuối cùng, Lục Chính Đường ngồi không yên, lại thêm nữ nhi Lục Nguyệt Như thúc giục. Ông ta đành mặt dày tới Thủy Hội viên, cùng Vi Miễn nói chuyện quan viên triều đình, mãi đến khi sắc trời không còn sớm mới mơ hồ để lộ ra chút ám chỉ Vi Miễn hãy cầu hôn với Lục gia.

Ở bên ngoài, Ngọc Lưu nghe từ miệng Dục Nhi đủ loại tin đồn. Nghe nói, tin này là do thị nữ tên Phương Nhi lúc ấy đứng hầu hạ một bên tiết lộ, rồi một truyền mười, mười truyền trăm, truyền khắp Thủy Hội viên. Ai ai cũng nói vị chủ mẫu tương lai Lục Nguyệt Như tiểu thư xinh đẹp ôn nhu như thế nào, đoan trang hiền lành ra sao, so với Ngọc Lưu xuất thân nam kỹ đúng là khác biệt như ánh trăng trên trời so với hổ phân dưới đất.

Đương nhiên, câu cuối này không phải do Dục Nhi nói mà là Ngọc Lưu nghe ra từ ngữ khí của bọn hạ nhân do Dục Nhi kể lại. Lời nói khó nghe như thế, trong nam quán hẳn nghe còn nhiều hơn. Chút nghị luận của bọn hạ nhân này, căn bản không đủ trình độ làm cho Ngọc Lưu bức mình hay tủi thân, ngược lại còn làm cho hắn thấy tức cười.

Nhưng cười xong, hắn bỗng cả kinh. Chuyện này hạ nhân bàn tán đặc khí thế ngất trời nhưng vì lẽ gì không ai nhắc tới phản ứng của Vi Miễn? Vi Miễn đã đáp ứng hay vẫn giống ngày hôm đó giả si giả ngốc với Lục mỹ nhân?

Ngọc Lưu tin chắc với thân phận của Lục Chính Đường, ông ta nhất định sẽ không nói thẳng mà chỉ dám ám chỉ bởi vì chuyện này liên quan đến uy tín danh dự bản thân ông ta. Lỡ may Vi Miễn cự tuyệt hoặc giả căn bản không có ý tứ kia thì bộ mặt già nua của Lục Chính Đường biết giấu vào đâu. Vậy nên khẳng định lúc ấy Lục Chính Đường chỉ hàm hồ ám thị cho Vi Miễn, hơn nữa tuyệt đối sẽ không dùng phương thức mà một thị nữ có thể nghe hiểu được.

Như vậy, nghị luận trong viên hiện này rất không đáng tin cậy. Ngọc Lưu càng nghĩ càng cho rằng Vi Miễn cố ý để người ta bàn luận chuyện này, nếu không tại sao trong biết bao lời bàn ra tán vào không hề nhắc tới phản ứng của y.

Vậy thì vấn đề ở đây là mục đích của Vi Miễn là gì? Rốt cục y muốn cho ai nghe những nghị luận này?

Là mình sao? Vừa cho mình một thân phận và địa vị trong Thủy Hội viên, dưới một người trên trăm người liền ngay lập tức treo lên đầu mình một thanh lợi kiếm. Chẳng lẽ sợ chính mình được sủng mà kiêu? Nữ nhân và nam sủng của Vi Miễn, nếu nói tranh thủ tình cảm thì không nghi ngờ gì, người thua chính là hắn.

Ngọc Lưu cho dù được Vi Miễn sủng ái cũng không thay đổi được sự thật hắn là một nam kỹ. Trong nam quán, hắn đã chứng kiến các kết cục của nam kỹ được chuộc thân. Hắn tuyệt không muốn mình rơi vào cảnh ngộ bi thảm như thế. Huống chi Vi Miễn căn bản không có sủng hắn, nếu nói có thì cũng chỉ là hứng thú nhất thời mà thôi.

Hứng thú là một thứ rất đáng sợ, nói đến là đến, nói đi là đi, có thể hôm nay cũng có thể là ngày mai, hắn sẽ bị bán trao tay hoặc chuyển tặng người khác, cũng có khả năng bị đuổi khỏi nhà, đương nhiên, còn có kết cục bi thảm hơn. Bị đuổi khỏi nhà là kết cục tốt nhất của hắn với điều kiện tiên quyết là hắn phải có ít bạc dẫn tui.

Tính về lâu về dài, hắn phải cùng người ta tranh giành tình cảm của Vi Miễn trước. Cho dù y là lang sói, hắn cũng muốn nhổ mấy sợi lông trên mình sói xuống.

21. Chương 21

Nhưng thực tế không tiến triển theo mong đợi của Ngọc Lưu. Tuy hấn dũng khí nhỏ lông sói nhưng Vi Miễn không cho hấn cơ hội làm việc này.

Suốt hai tháng, thương thế trên chân Ngọc Lưu đã khỏi hoàn toàn nhưng hấn không gặp lại Vi Miễn.

Dường như Vi Miễn bề bộn nhiều việc, đi sớm về muộn, cả ngày không ở trong viên. Đồn đãi về chuyện kết giao của y với Lục Nguyệt Như đã lan truyền khắp thành Thượng Hòa, đến nỗi việc Vi Miễn thu lưu một nam sủng cũng chẳng ai chú ý, ngoại trừ vị Lục mỹ nhân mà theo lời đồn đại sắp trở thành tân chủ mẫu của Vi gia.

Không biết Lục Nguyệt Như nghe được từ đâu sự tồn tại của nam sủng này. Sáng sớm hôm nay, nàng xông vào Thủy Hội viên, tóm bừa một tên tiểu tư bắt hấn dẫn đường.

Tên tiểu tư đã sớm coi nàng là chủ mẫu tương lai, lấy lòng còn sợ không kịp, nào dám giấu diếm cự tuyệt, lập tức dẫn Lục Nguyệt Như đến Họa Ảnh hiên – nơi Ngọc Lưu đang ngụ.

Lúc ấy Ngọc Lưu đang ngồi bên cửa sổ, nhìn qua song cửa về phương trời xa. Nước hồ trong vắt in hình trời xanh mây trắng, thi thoảng có mấy con én chao lượn điểm nước. Tất thấy đều khiến hấn có một cảm giác bình yên đến vô thực.

Ngày nào cũng ngồi yên trong này, mặt trời mọc rồi lặn, ăn sơn trân hải vị, mặc tơ lụa gấm vóc khiến thân thể gầy gò của hấn đã mập lên một vòng. Chỉ có điều, cuộc sống cá chậu chim lồng này làm hấn sợ hãi. Mọi thứ trước mắt chỉ là giả dối, hư ảo tựa khói mây, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị gió thổi bay tan tác.

Ngọc Lưu thậm chí còn cảm thấy sự khéo léo âm độc được tôi luyện trong nam quán đang dần dần biến mất. Vi Miễn đang thăm lặng tước đi nhuệ khí của hấn, dùng cảm y ngọc thực và yên lặng vô thanh bào mòn hấn. Mới gần gần có mấy tháng, hấn đã sinh lòng quyến luyến cuộc sống không phải lo ăn lo mặc, không cần nhìn sắc mặt người khác, không cần miễn cưỡng cười đùa này.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ e hấn chưa kịp nhỏ lông sói đã Vi Miễn biến thành con chim hoàng yến nuôi trong lồng rồi. Tưởng tượng đến nơi đây, Ngọc Lưu có cảm giác trời sắp đất sụt. Hấn không muốn giao vận mệnh mình vào tay một nam nhân lang sói như Vi Miễn nhưng hiện tại, hấn chỉ có thể nhìn bản thân bị an lành trước mắt, cảm y trên người, ngọc thực trong bụng từng chút từng chút ăn mòn.

Hấn ý đồ xoay chuyển tình thế nhưng không gặp được Vi Miễn thì mọi thủ đoạn đều không có ý nghĩa gì. Hơn nữa, từ ánh mắt khỏe môi của đám nha hoàn tiểu tư đều lộ ra vẻ khinh miệt mặc dù dưới sự quản thúc của Hà Sùng, ngoài mặt bọn chúng luôn tỏ ra phục tùng. Một bụng nham hiểm thủ đoạn của Ngọc Lưu thành ra không nơi dụng võ.

Ngọc Lưu bắt đầu sốt ruột. Vi Miễn chẳng những tàn nhẫn như lang mà còn giáo hoạt như hồ ly, không làm gì cũng khiến hấn thức thủ vô sách. Cho tới khi hấn thấy Lục Nguyệt Như xuất hiện.

Tinh thần Ngọc Lưu lúc ấy liền rung lên. Cảm giác hưng phấn đã lâu không xuất hiện chạy dọc cơ thể. Hấn vội chỉnh trang quần áo, đầu tóc, xoa tay tựa vào cửa sổ nhìn mỹ nhân phong tư yếu điệu kia đang tiến vào Họa Ảnh hiên.

Không gặp Vi Miễn, mượn tạm mỹ nhân này luyện tập cho đỡ lụi nghề, phòng khi đối mặt Vi Miễn lại giở không ra.

Gần, càng lúc càng gần.

Ngọc Lưu cẩn thận quan sát Lục Nguyệt Như. Lần trước mới thoáng nhìn qua vì lực chú ý tập trung hoàn toàn đặt lên người Vi Miễn. Lúc này nhìn kỹ mới cảm thấy được Lục Nguyệt Như quả nhiên không phụ danh xưng đệ nhất mỹ nhân thành Thượng Hòa: mày liễu mắt hạnh, tóc đen như mực, cử chỉ như phong phát liễu, yếu điệu thướt tha như hoa thược được dưới ánh trăng kiêu diễm vô song.

Thật xinh đẹp, chỉ tiếc quá mức đoan trang. Dưới con mắt phong trần của Ngọc Lưu, vị đệ nhất mỹ nhất thành Thượng Hòa này còn kém phong tình hơn ca kỹ bình thường. Một khi có được rồi, không giữ nổi lực hấp dẫn với nam nhân quá ba tháng.

Nếu đối thủ của hắn là vị thiên kim tiểu thư không kiến thức không thủ đoạn này thì, Ngọc Lưu cười thầm, ngay cả nha đầu nhãi ranh này còn không đối phó được thì hắn không còn tư cách ngồi trên vị trí hồng bài nữa.

Đây là một cơ hội, hắn không tin Vi Miễn sẽ tiếp tục lãnh đạm với mình.

Bám lấy song cửa, hắn đứng chênh vênh trên bệ cửa, cúi đầu ngâm nga một thủ khúc.

Dưới cửa sổ là lặn tẩn sóng biếc, ánh mặt trời lấp lánh trên mặt nước tỏa ra ngàn ánh kim quang. Hai tay Ngọc Lưu vuốt dọc cơ thể rồi chậm rãi nâng lên đỉnh đầu. Mười ngón tay mềm mại xoắn vào nhau kết xuất một đóa hoa nở rộ; mũi chân điểm lên bệ cửa sổ, xoay tròn, mái tóc dài sau lưng xỏa bay theo vòng xoay, y vũ tung lên trong gió tựa như lãng ba tiên tử.

Khúc danh Đoạn hồn.

Vũ danh Thiên ma.

Hắn càng xoay càng nhanh. Hai tay kết xuất hình hoa cũng càng ngày càng nhiều. Đã lâu không ca vũ làm cho tâm tình hắn trở nên kích động, giống như chỉ có lúc xoay tròn chóng mặt này, hắn mới có một cảm giác trung thành kỳ dị.

Ngẩng đầu lên, hắn nhìn không trung xanh thẳm không ngừng xoay tròn trong mắt mình. Dần dần trời xanh biến thành một vòng lốc xoáy khổng lồ khiến hắn chợt sinh ra nỗi sợ hãi mãnh liệt. Hắn đảo mắt liếc nhìn mỹ nhân đang dừng bên bờ hồ.

Thấy mỹ nhân hai mắt bị điệu vũ của mình mê huyền, hắn hơi cong khóe miệng thành một nụ cười khiêu khích. Trong mắt lại tỏ vài phần đồng tình với nữ nhân đáng thương kia. Trái tim lắm lỗi để trên đầu, yêu phải nam nhân độc ác như lang sói, nàng nhất định chết không có chỗ chôn thân.

Ngọc Lưu xoay vòng đến mức xây xẩm. Ba tháng dưỡng thương bảo dài không dài, bảo ngắn không ngắn, hắn có chút xa lạ với vũ kỹ. Trong lúc mơ hồ, hắn như nhìn thấy một con dê trắng nhảy vào miệng sói mà trong miệng con sói đó đã có một con chuột cô độc xấu xí đang giãy giụa muốn thoát khỏi nanh sói.

“A.....”

Một tiếng thét chói tai phát ra từ miệng vị mỹ nhân kia. Ngọc Lưu đứng cách một quãng mà cũng bị âm thanh đó chấn cho ong hết cả tai.

Trong sát na, mắt hắn tối sầm, cả người rơi từ trên bệ cửa xuống hồ. Đùi phải chạm vào nước hồ lạnh như băng khiến hắn bủn rủn, đau buốt không thôi.

Thế nhưng Ngọc Lưu lại đắc ý nở nụ cười.

“Vi Miễn, ta không tin ngươi còn có thể không đến gặp ta.....”

22. Chương 22

Lần giao phong vô hình này, Ngọc Lưu thắng nhưng về sau hồi tưởng lại, hắn chính là thắng thảm mà thôi.

Hắn biết bơi nhưng vào thời khắc đùi phải tiếp xúc làn nước lạnh buốt trong hồ thì hắn ngoài ý muốn bị chuột rút hại hắn xém chết đuối. May mà hắn không đánh giá sai tiếng thét chói tai của mỹ nhân, ngân nga mà bén nhọn, trong phút chốc đã kéo một đám nha hoàn tiểu tư chạy đến, mà người nhảy xuống nước vớt hắn dĩ nhiên là tổng quản Hà Sùng.

“Khụ khụ..... Khụ..... Hà tổng quản, ân cứu mạng của ngài, Ngọc Lưu sẽ ghi nhớ trong lòng.....”

Mềm nhũn người dựa vào ngực Hà Sùng, phun ra mấy ngụm nước, Ngọc Lưu nhẹ nhàng cầm lấy tay Hà Sùng.

Hà Sùng thân thể cứng đờ, nhìn quần áo ướt đầm dán sát vào thân thể cân xứng của hắn. Xúc cảm mềm mại trong ngực tựa như không phải cơ thể nam nhân mà tràn đầy hấp dẫn.

“Ngọc công tử..... Tiểu nhân đưa công tử về phòng.....”

Dùng sức rút tay ra, Hà Sùng không dám liếc mắt một cái, ôm Ngọc Lưu về trong phòng, lại càng không dám lưu lại, kêu Dược Nhi tiến vào hầu hạ Ngọc Lưu thay quần áo. Lúc ra đến cửa mới phát hiện vị Lục tiểu thư kia bị mấy nha hoàn vây quanh, mơ hồ nghe được tiếng khóc nức nở.

Đến gần thì thấy Lục Nguyệt Như khóc đến lê hoa đài vũ, vẻ mặt sợ hãi, vừa thấy Hà Sùng tiến lại, nàng gạt nước mắt, nghẹn ngào: “Hà tổng quản, người kia..... số sao không? Có bị chết đuối không?”

Vị Đại tiểu thư này trước nay nào có gặp ai dám trước mặt nàng mà nhảy xuống nước? Lúc ấy liền sợ tới mức hồn phi phách tán, bụng nghĩ nguy rồi, nếu tân nam sủng của Vi Miễn có xảy ra chuyện gì không hay, dù cho nàng không làm gì, qua miệng lưỡi thiên hạ thế nào cũng thành ghen tị đến mức bức tử nam sủng.

“Ngọc công tử chỉ bị uống mấy ngụm nước, thân thể cũng không đáng ngại, xin tiểu thư yên tâm. Chính là không biết tiểu thư có thấy vì sao Ngọc công tử lại rơi xuống nước không?”

“Không có việc gì, thật tốt quá.....” Lục mỹ nhân hiển nhiên không có tâm kế, chỉ nghe thấy người không việc gì liền như trút được gánh nặng trong lòng, hơi ngượng ngùng lấy tay khăn lau nước mắt, “Ta cũng không biết việc gì xảy ra. Ngọc..... Ngọc..... đứng trên bệ cửa khiêu vũ, đột nhiên liền rơi xuống hồ. Thật sự là dọa chết người ta mà.....”

“Thì ra là thế.....” Hà Sùng trầm ngâm một chút rồi khom lưng nói, “Lục tiểu thư, Vi gia hôm nay sáng sớm đã ra khỏi viên, không đến chạng vạng sẽ không trở về. Tiểu thư muốn lưu lại chờ hay tiểu nhân cho người hộ tống tiểu thư hồi phủ nghỉ ngơi?”

Lục Nguyệt Như do dự chốc lát, mới nói: “Vây làm phiền Hà tổng quản đưa ta hồi phủ.”

Tuy mục đích nàng tới đây cũng không đơn thuần, vốn là muốn gặp tên nam sủng không biết trời cao đất dày này. Ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy. Nếu còn lưu lại, không biết hạ nhân trong viên sẽ nghĩ sao về nàng nữa.

Nghĩ đến đây, nàng nói thêm một câu: “Hà tổng quản, tuy ta là ngoại nhân, nhưng đã lỡ đụng phải thì xin phép đa sự quản chuyện thiên hạ một phen. Vị Ngọc công tử kia thân thể đơn bạc, bị ngấm nước lạnh không tốt. Lát nữa phiền người thỉnh đại phu bắt mạch cho y.”

“Lục tiểu thư tâm địa Bồ Tát, tiểu nhân thay mặt Ngọc công tử tạ ơn tiểu thư.”

Hà tổng quản xoay người, cung kính đưa Lục mỹ nhân ra Thủy Hội viên rồi mới lập tức phái người báo cáo chuyện vừa xảy ra với Vi Miễn.

Ngọc Lưu đương nhiên không biết vị Lục mỹ nhân bị mình hãm hại này còn giả vờ làm người tốt. Nếu hắn nghe được đoạn đối thoại này, chỉ sợ cười rụng cả răng.

Sau khi uống bát thuốc Dược Nhi đem tới, hắn bảo thằng bé ra ngoài còn mình nằm trên giường bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, chuẩn bị tinh thần đối phó Vi Miễn.

Vốn tưởng rằng Vi Miễn đến đêm mới tới. Không ngờ nửa canh giờ sau hắn đã nghe thấy tiếng bước chân Vi Miễn trên hành lang bằng gỗ, không nhẹ không nặng, không chậm không nhanh.

Hắn giật mình mở mắt, gặp Vi Miễn đẩy cửa tiến vào, vạt tay áo trắng như tuyết. Vi Miễn hôm nay mặc một thân áo trắng, bên hông thắt dây lưng tơ vàng thêu hình chim trĩ, ẩn trong vẻ phiêu dật có nét tao nhã, tôn quý không nói nên lời.

Ngọc Lưu nhìn đến ngẩn ngơ. Chỉ là thay một bộ quần áo, Vi Miễn trước mắt và Vi Miễn trong trí nhớ của hắn tựa như hai người. Vi Miễn mặc tử y, vô luận nụ cười trên mặt có bao nhiêu vô hại cũng khiến cho người ta cảm giác được một cỗ hơi thở âm lãnh. Còn Vi Miễn mặc bạch y, tuy khuôn mặt xinh đẹp hơi bị che khuất nhưng cử chỉ giờ tay nhắc chân tỏa sáng. Nếu vào ban ngày, hắn toàn thân y đã lóa hào quang rồi.

23. Chương 23

Vi Miễn chậm rãi đi tới, ngồi xuống mép giường, vươn tay mơn trớn hai gò má Ngọc Lưu, ôn nhu tựa cơn gió nhẹ khiến Ngọc Lưu thoáng kinh hãi, tỉnh lại từ cơn ngây dại.

“Vi gia.....”

Giọng nói khàn khàn là di chứng của việc uống mấy ngụm nước.

“Thương vừa khỏi đã đứng mưa trên bệ cửa, lại còn ngã xuốngghò, người..... bắt mãi ta lạnh nhạt với người sao?” Vi Miễn mở miệng, ngữ khí ôn nhu.

Ngọc Lưu lại ngẩn ngơ, cup mi, thấp giọng nói: “Ngọc Lưu không dám.”

Hắn cảm thấy khấn trương, Vi Miễn tỏ ra ôn nhu, quý dị vạn phần. Trước đó hắn đã tính toán đối phó với y rất chu toàn nhưng Vi Miễn đột nhiên thay đổi thái độ, nằm ngoài dự liệu của hắn. Hai tháng không gặp, con sói này khoác thêm tấm da cừu là định làm gì đây?

“Người không dám?” Vi Miễn chậm rãi cúi xuống, cánh môi lướt qua vành tai hắn một trận ẩm ướt “Người sớm không rơi muộn không rơi, nhè đúng lúc Lục Nguyệt Như đến thì rơi. Chẳng lẽ người cho rằng ta không nhìn ra chủ ý trong lòng người sao?”

Ngữ khí vẫn một mực ôn nhu, không có nửa phần ý tứ cảnh cáo, ngược lại còn giống như đang..... tán tỉnh?

Bị ý nghĩ trong đầu mình dọa sợ, Ngọc Lưu lập tức rối loạn tâm tư, quên bống việc mình nên bắt lấy cơ hội Vi Miễn đang tán tỉnh, ngược lại rụt người vào trong giường,bật thốt lên: “Vi gia, ta không có, không có chủ ý gì hết.....”

Lời vừa ra khỏi miệng, hắn đã biết mình phạm sai lầm. Vi Miễn khôn khéo như thế, làm sao có thể bị hắn đánh lừa. Đúng là càng tỏ càng đen mà. Huống chi vốn dĩ hắn có tâm tính kể Vi Miễn, nếu sau khi thành công dụ Vi Miễn tới nói sang chuyện khác còn không kịp, sao còn dây dưa mãi chuyện này.

Quả nhiên, Vi Miễn trầm mặt, một bàn tay vòng qua eo lưng hắn siết chặt khiến hắn cơ hồ ngạt thở.

“Ta còn chưa chính thức sung sướng người, người đã dám tính kế tranh giành tình nhân với người khác. Lá gan của người thực không nhỏ a.....”

Trong giọng nói Vi Miễn thoáng lộ ý cười. Buông bỏ chính sự, vội vã quay về chỉ để xem biểu tình của Ngọc Lưu khi bị mình vạch trần tâm tư suy tính. Đây đúng là hưởng thụ, là hưởng thụ nhân sinh cực lạc mà.

Y hơi quay người, mặt đối mặt với Ngọc Lưu, sát đến mức nhìn rõ từng lỗ chân lông trên làn da mịn màng, cảm giác được hơi thở ấm áp thơm hương của hắn phả lên mặt. Y nhận ra trong ánh mắt Ngọc một mặt kinh ngạc rồi mới cup mi như muốn che giấu. Hàng lông mi dài rung rung, gò má ửng hồng lạng lẽ lan đến vành tai.

Gió xuân nhẹ nhẹ y sam mỏng manh, khói thoảng tình mê. Vi Miễn giật mình, một lần nữa y bất giác sinh cảm xúc kinh diễm đối với nam kỹ này.

“Người muốn tranh đoạt tình cảm, dùng thủ đoạn gì ta đều có thể dễ dàng tha thứ, chính là..... trước hết, người phải có tư cách tranh đoạt cái đã.....”

Miệng nói, tay y lần vào vạt áo của Ngọc Lưu. Hai ngón tay kẹp lấy nụ hoa mềm mại, nhẹ nhàng vuốt ve.

Ngọc Lưu mặt đỏ như muốn xuất huyết, thấy Vi Miễn tâm hoa nộ phóng, lại nào biết rằng, hắn đang hiểu lầm niềm vui của Vi Miễn, cố gắng lấp liếm sai lầm của mình.

“Vi gia..... Ngọc Lưu muốn được ngài sung ái.....”

Hắn nhẹ nhàng kéo vạt áo, chủ động ngã vào y, vẫn tiếc nuối muốn nhỏ lông sói dù biết thế nào cũng phải trả giá đại giới. Hắn ngẩng đầu, nhẹ nhàng mở miệng, đầu lưỡi cổ tình chạm vào mặt Vi Miễn. Nam nhân này sinh ra đã xinh đẹp. Cùng y giao hoan, nghĩ trái nghĩ phải thì chính mình cũng chiếm tiện nghi không ít.

Vi Miễn bất giác phát ra một tiếng thở hắt. Một câu của Ngọc Lưu đã kích thích y dục hỏa đại thịnh. Y một phen dè hai tay Ngọc Lưu xuống, hôn lên đôi môi nhợt nhạt vừa thốt những lời khiến y trong lòng dấy sóng.

“Ân hừ..... Ngô.....”

Ngọc Lưu liên tục phát ra những tiếng rên rĩ, nửa như không chịu khuất phục nửa lại như khó kìm được ham muốn khiến cho Vi Miễn nảy sinh cảm giác chinh phục mãnh liệt.

Lúc này đây, y phải chứng minh rằng cho dù ở giường, y cũng là người chi phối. Một nam kỹ nhỏ nhỏ muốn thoát khỏi tay y chỉ là chuyện nằm mơ mà thôi.

24. Chương 24

Ngọc Lưu lúc trước bị uống nước hồ, tuy nói không sao nhưng thân thể nhiều ít có chút suy yếu. Lúc này bị Vi Miễn hôn đến suýt ngạt thở, mắt dần tối đi, hai đầu gối như nhũn ra, run run vô lực dựa vào lòng Vi Miễn.

Vi Miễn nhẹ giọng cười, ôm ngang lưng hắn đặt lên giường, cởi giày xong thì bước lên, chậm rãi cởi bỏ trung y mỏng manh của Ngọc Lưu, hơi cúi đầu ngậm lấy trái thùy du trước ngực hắn.

Ngọc Lưu sớm không chịu nổi ngón tay Vi Miễn vuốt ve, càng không chịu được kích thích khi có người sờ trớn đầu nhũ. Bị y cắn liếm một trận, Ngọc Lưu liền cảm thấy có chút đau nhột, không khỏi rên rĩ một tiếng, hơi ngẩng mặt, hai gò má hồng ửng như son nhiễm đỏ dung nhan hắn.

“Vi gia.....”

Hắn thở dốc một tiếng, vùi mặt vào lòng Vi Miễn, ngón tay thon dài buông thả xoa nắn bờ ngực dày rộng qua lớp áo trắng.

Có chút tính sai, trong tình huống sở trường của mình mà lại lơ đãng mất đi quyền chủ đạo. Đó là do Vi Miễn quá lợi hại hay do mình nhất thời khinh địch?

Khuôn mặt vui trong ngực Vi Miễn lộ ra một tia cười không rõ hàm ý. Động tác tay lại càng linh hoạt.

Vi Miễn một phen đè lại đôi tay không an phận của Ngọc Lưu. Cánh môi y vẫn lưu luyến trên ngực hắn, để lại một vết màu hồng nhạt, vừa mút vừa thấp giọng nỉ non: “Ngọc Lưu tiểu yêu tinh, người thật biết cách hành hạ người ta.”

Nhìn qua thấy y không dùng sức gì nhiều đã đè chắc hai tay Ngọc Lưu lên đỉnh đầu, không thể di động nửa phần. Diệu thủ sinh hoa có kỳ diệu đến vậy cũng bị vô hiệu hóa.

Nhìn ánh mắt Ngọc Lưu bất giác lộ vẻ hơi ảo não, Vi Miễn đắc ý nhếch môi cười, dục vọng trong mắt càng dâng cao. Rốt cuộc, không thể nhẫn nại được hơn, y nhanh chóng cởi y phục. Cái đai lưng tơ vàng thêu hình chim trả vốn cố tình nửa cởi nửa đeo trước mặt Ngọc Lưu cũng kéo xuống luôn. Vi Miễn nhẹ nhàng xả lạp, bạch y theo thân hình kiện mỹ rơi xuống đất.

“Vi gia..... xin ngài nhẹ tay.....”

Cảm nhận được da thịt rắn chắc đàn hồi của Vi Miễn ma sát trên thân thể mình tạo nên xúc cảm ấm áp, Ngọc Lưu không tự chủ được run rẩy đứng lên, ngay cả thanh âm cầu xin cũng yếu ớt.

Trong nam quán nhiều năm, có cảnh tượng dâm loạn nào chưa gặp qua, nhưng đây là lần đầu tiên hắn hoàn toàn rơi vào thế bị người ta bài binh bố trận. Cho dù trong lòng đã sớm chuẩn bị, Ngọc Lưu vẫn khản trương đến quên cả giả vờ. Bộ dáng hắn lúc này đã kích thích dục vọng muốn chiếm đoạt và chinh phục của Vi Miễn đến cực điểm.

“Người sợ ư?”

Vi Miễn khẽ cười một tiếng, lật tay ôm lấy thân thể Ngọc Lưu, đem hai chân hắn tách ra, ngón tay trượt xuống cặp đùi trắng nõn, lần xuống dưới hậu đình, dừng lại một chút rồi ấn nhẹ, lại rút ra rồi ấn tiếp; lần sau mạnh hơn lần trước, cử động cũng nhanh hơn.

Hậu đình giống như hoa cúc, dục khai vị khai, hé ra hợp lại e thẹn như xử nữ. Động tác này hệt như trước đây Ngọc Lưu đã làm với Vi Miễn làm đích. Hồi tưởng lại cảnh tượng hôm đó, đầu Ngọc Lưu oanh một tiếng, thần trí phiêu nhiên bay đi, mặt đỏ bừng như ráng mây, nhanh chóng lan khắp toàn thân.

Đầu nhũ bị Vi Miễn cắn sưng đỏ như hồng ngọc dựng thẳng lạnh lùng. Ngọc Lưu biết mình đã động tình, sưng sờ cả người nhưng không còn đường lui. Giờ phút này là lúc quyết định thắng thua giữa hai người.

Như vậy cũng tốt, đỡ phải giả bộ nhiều. Ban đầu còn có chút lo lắng Vi Miễn nhìn ra sơ hở, hiện tại hẳn chẳng còn chút băn khoăn, một khi đã như vậy, đơn giản là hảo hảo hưởng thụ một phen. Nếu sau này phải trả giá đại giới, chi bằng bây giờ chiếm chút lãi lời? Mặc dù không phải thương nhân nhưng hẳn cũng quyết không để mình bị lỗ.

Nghĩ đến đây, khóe mắt hẳn hơi nhếch lên, giọng nói e thẹn pha chút sợ sệt: “Vi gia, ngài là nam nhân đầu tiên của Ngọc Lưu, thỉnh ngài thương xót cho, đừng giày vò ta...”

25. Chương 25

Làm thế nào để kích thích một nam nhân nhiệt huyết sôi trào? Chính là cho người đó tận hưởng khoái cảm được chinh phục, nhất là chinh phục một người lặn lội nhiều năm trong hồ lửa mà chưa từng bị người khác chiếm đoạt.

Quả nhiên, Vi Miễn bị một câu này của Ngọc Lưu kích thích cho máu như nghịch lưu, khuôn mặt xinh đẹp bị dục hỏa thiêu đốt như sắp bùng cháy, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười thần nhiên: “Ta làm sao nở giày vò người?”

Cứ giả vờ đi. Đã lộ tẩy từ nãy rồi còn không biết. Mặc dù trong lòng Ngọc Lưu cười đến đắc thắng nhưng bên ngoài lại nũng nịu dựa thân thể mềm mại vào lòng Vi Miễn. Hai chân quấn lấy eo y, ở phía sau giao triển một chỗ. Tức thì hẳn cảm thấy ngón tay Vi Miễn xâm nhập hậu đình mình, liên tục ra vào.

Ngọc Lưu không thể áp chế cảm giác của mình, bèn nhắm mắt lại lớn tiếng rên rỉ. Tuy hẳn chưa từng chân chính trải qua ân ái, nhưng ở nam quán đã lâu, nhìn tư thái người khác hầu hạ thành quen, mặc dù chỉ là học lại của người ta nhưng bất tri bất giác lộ ra thần thái liêu nhân, câu dẫn đến không nói nên lời.

Chợt thấy động tác của Vi Miễn dừng lại, hẳn không khỏi mở to mắt, trông thấy gương mặt xinh đẹp tuyệt luân của y gần ngay trước mắt, đáy mắt cháy lên dục hỏa thiêu hồng khuôn mặt, diễm lệ vô song. Ngọc Lưu càng thêm động tình, nhin không được muốn hôn lên mặt Vi Miễn nhưng cổ kiềm nén lại. Hẳn kẻ sát vào thân thể Vi Miễn, nhẹ nhàng cọ sát.

Một lát sau, từng tắc da thịt trên thân Ngọc Lưu phiem về dục tình vô cùng vi diệu. Dục vọng của Vi Miễn đã dâng đến cực hạn nhưng vẫn mạnh mẽ kiềm chế, hé môi liếm cắn cắn cổ trắng mịn. Đã có ba ngón tay thâm nhập hậu đình. Huyết khẩu nhanh chóng nuốt chửng ngón tay, y rút một ngón ra rồi mới nhẹ nhàng khuấy giảo.

Hiển nhiên, y cảm thấy Ngọc Lưu chưa hoàn toàn chuẩn bị tốt để tiếp nhận dục vọng của mình.

Ngọc Lưu nhú mày, lần này hẳn nhin không được trước. Đương nhiên, lòng hẳn đã ủ mưu nên cũng không nhu nhin nữa. Thế là hẳn cắn bả vai Vi Miễn một cái, tỏ vẻ kháng nghị. Vết cắn không chảy máu, chỉ để lại hai dấu răng rõ ràng.

Vi Miễn cũng không sinh khí, ngược lại cười nói: “Người to gan thật, dám cắn ta?”

Ngọc Lưu đột nhiên hít một hơi, rồi mới nhỏ nhẹ cầu xin tha thứ: “Vi gia, ta không dám, tha lỗi cho ta.”

Hẳn cắn Vi Miễn một miếng liền cảm thấy ngón tay Vi Miễn trong cơ thể đích mình định rút ra. Hẳn thấy cơ thể bỗng như trống vắng, thờ dốc nằm trong lòng Vi Miễn, còn đánh bạo đưa tay vuốt ve tính khí của y.

Ngọc Lưu vừa mới chạm đến cự vật kia liền bất giác lấp bắp kinh hãi. Hóa ra dục vọng của Vi Miễn đã sôi sục từ lâu. Một cái chạm khẽ đã nóng bỏng lên, vậy mà Vi Miễn vẫn có thể nhẫn nại, định lực qua hai tháng hiển nhiên tiến bộ rất nhiều.

Ngọc Lưu than nhẹ một tiếng, che giấu nỗi bất an trong lòng, cọ thân mình vào người Vi Miễn, thấp giọng nói: “Vi gia, ngài mau một chút.....”

Vi Miễn khẽ cười một tiếng, tay vờn gò má hẳn, cười nói: “Không nhin được rồi sao? Tiểu yêu tinh.”

Ngọc Lưu khép hờ mi, mặt đỏ ửng vì thẹn, mắt long lanh ánh nước. Vi Miễn nhìn kỹ vẻ mặt hắn không tìm ra nửa phần giả vờ, không khỏi nổi lên ý nghĩ thương xót mà hôn lên đôi môi cánh hoa mềm mại.

Ngọc Lưu để y tùy ý lấn lướt nhưng đối với hôn hít vẫn có chút kháng cự. Cuối cùng, bị hôn mê mải, hắn cũng đành xuôi theo. Đây rõ là ý lạt mềm buộc chặt, Ngọc Lưu đang không biết hành động này có khổng chế được dục hỏa của Vi Miễn không thì hạ thân cảm thấy một trận đau đớn. Vi Miễn đã xuyên qua hắn.

Ngọc Lưu cảm thấy hậu đình bị cự vật của Vi Miễn căng chặt, không khỏi phát ra một tiếng thở dài nửa như tiếc nuối, nửa như vô cùng thỏa mãn. Hắn mặc cho Vi Miễn đỉnh động, phát ra tiếng rên rỉ, trong lòng cũng an tâm phần nào. Vi Miễn nếu đã tiến vào, đó chính là đã muốn trộm thuyền thì xuống thuyền không dễ; cho dù có phải rời thuyền thì cũng phải nhường cho hắn nhờ vài sợi lông sói cái đã.

Nhưng Ngọc Lưu dù sao cũng là lần đầu ân ái, tính khí của Vi Miễn lại thật sự rất lớn. Tuy trước đó đã mở rộng hờ lâu vẫn khiến cho hắn cảm thấy hậu đình bị ma sát kịch liệt đau đớn. Ban đầu còn rên rỉ làm bộ ý tứ, lúc sau hắn không còn kiềm hãm được nữa, mồ hôi vã ra, bủn rủn cả người.

Cự vật ra vào thân thể hắn, phát ra những âm thanh dâm mỹ. Trong cơn đau lại có một loại khoái cảm kỳ dị khiến dục vọng của Ngọc Lưu cũng dần đứng lên. Hắn nhìn hạ thân lớn dần, nhịn không được muốn vươn tay cầm lấy để tự giải quyết.

Nhưng cổ tay đã bị Vi Miễn chế trụ.

Ngọc Lưu chạm vào ánh mắt của y, thâm sâu như vực thẳm, đen không thấy đáy, không khỏi rùng mình. Vi Miễn không thích hắn như vậy!

Hắn vội buông tay, vận vẹo thân thể giúp cho Vi Miễn càng tiến vào sâu hơn.

Không biết qua bao lâu, Ngọc Lưu cảm thấy một cỗ nhiệt lưu phun vào trong cơ thể mình, cơ hồ tràn ngập toàn thân, khoái cảm kỳ dị tựa như cơn sóng lớn ập lên xúc cảm, nhanh chóng lan tràn toàn thân. Hắn không khỏi ngẩng đầu lên, “A” một tiếng, hạ thân vươn cao không thể phát tiết khiến hắn khó chịu.

26. Chương 26

Vi Miễn thở dốc, cười khê bên tai Ngọc Lưu: “Thế nào? Có thoải mái không?”

Vừa nghe lời này, Ngọc Lưu liền biết Vi Miễn đang trả thù chuyện dở dang trên giường hai tháng trước. Nhưng hắn bị dục vọng rừng rực tra tấn, trong cổ họng bật ra tiếng rên rỉ đứt quãng, làm sao nói nổi một câu nên hôn, chỉ đành oán hận trừng mắt nhìn Vi Miễn.

Đôi mắt tràn ngập dục vọng, lấp lánh hơi nước, ba quang lưu chuyển, quả nhiên là mị thái triền miên, phong tình vô hạn, lại ẩn chứa vài phần ủy khuất chọc người ta thương tiếc. Vi Miễn thấy cảnh đó vô cùng đắc ý, nhịn không được cười ha ha. Y vừa cười vừa nắm phân thân đứng thẳng của Ngọc Lưu vuốt ve, tức thì thân thể trong ngực run rẩy một trận, nhoáng cái tay đã ướt đầm.

“Vi gia..... Ngài thật sự là..... là một nam nhân ác độc mà.....”

Ngọc Lưu thốt ra mấy từ oán hận xong mới sực nhớ ra, vội vàng ngậm miệng.

“Ha ha ha.....”

Oán giận nhỏ nhỏ lúc Ngọc Lưu lơ đãng đổi lấy tràng cười sung sướng của Vi Miễn. Cười chán y mới cúi đầu, bên tai Ngọc Lưu thông thả nói: “Trời còn sớm, người có rất nhiều thời gian mà chậm rãi cảm nhận ta ác độc đến mức nào.....”

Ngọc Lưu mở to hai mắt, cảm thấy dục vọng của Vi Miễn đang đỉnh vào đùi mình. Không phải chứ, vẫn còn nữa sao? Hắn giật mình há miệng, không thể tin nam nhân có khuôn mặt xinh đẹp này không chỉ độc ác mà còn tràn đầy tinh lực. Không biết thân thể mình có chịu nổi sự hành hạ của y không đây?

Bỏ cơm trưa, bỏ cả cơm chiều, hai cơ thể trần trụi giao triền cho đến tận lúc trăng lên cao mới lặng lẽ dừng lại.

Ngọc Lưu có chút xem thường năng lực thích ứng của bản thân. Tuy nói đây là lần đầu hoan lạc nhưng hẳn cũng kiên cường chống đỡ đến cùng, mãi cho đến khi Vi Miễn sức cùng lực kiệt mới chịu nghỉ ngơi.

“Người mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của ta.”

Vi Miễn vừa lòng ôm Ngọc Lưu vào ngực. Tuy mặt mày có chút mệt mỏi nhưng cũng đã tận hưởng, dang tay ôm người vào lòng. Da thịt mềm mại như nữ tử nhưng khung xương vẫn là nét cứng cỏi của nam nhân. Cái làm cho y vừa lòng hơn cả chính là nam nhân này đủ năng lực chịu đựng dục tình sung mãn của y. Từ đầu tới cuối phối hợp nhịp nhàng giúp y phát tiết hoàn toàn dục vọng.

Ngọc Lưu hữu khí vô lực trừng mắt nhìn y một cái, muốn nói gì đó rồi lại nhịn xuống, vùi mặt vào lòng Vi Miễn nhưng không ngủ được. Hắn sắp chết đói tới nơi rồi. Bị Vi Miễn gây sức ép cả ngày, bỏ lỡ 2 bữa cơm, thể lực tiêu hao, đói đến mức không ngủ nổi.

Ục ục ục.....

Nghe tiếng bụng sôi, cả hai người sững sờ. Ngọc Lưu đỏ mặt, đang nghĩ thanh âm này từ bụng mình vọng ra thì nghe Vi Miễn nhẹ giọng cười nói: “Ta đói bụng rồi. Ăn chút gì đã rồi hẵng ngủ.”

Những lời này làm cho tinh thần Ngọc Lưu phấn chấn hẳn lên, ánh mắt tràn đầy hi vọng nhìn về phía Vi Miễn.

“Vi gia, ta muốn ăn cháo cá.”

Đây là thăm dò, dù Ngọc Lưu đã cố gắng làm cho ngữ khí của mình tỏ ra tự nhiên nhưng vẫn không khỏi lộ ra vài phần thật thà trọng. Vi Miễn không chỉ ngoan độc như lang sói và giảo hoạt như hồ ly, y còn là một nam nhân tràn đầy tình lực.

Ngọc Lưu nhất thời có chút mờ mịt, nam nhân như vậy mình có thể đấu lại không? Không thể kính nhi viễn chi, chỉ có thể toàn lực tranh thủ tình cảm, chính là..... nam nhân như vậy sẽ sủng ái một nam tử sao?

Chỉ sợ đến cuối cùng, mình chỉ là công cụ tiết dục. Hắn muốn cử động nhưng phát hiện mình căn bản không có đủ khí lực nâng một ngón tay lên. Trận tranh đấu này, hẳn vốn tưởng rằng mình là người chiến thắng, đến bây giờ mới phát giác, mình tựa hồ chẳng chiếm được chút tiện nghi, nhiều lắm cũng chỉ có thể tính là thắng thảm mà thôi.

Ngọc Lưu chán nản hạ mi mắt, đối với phản ứng của Vi Miễn cũng không còn hứng thú.

Có lẽ vẫn đang cao hứng, Vi Miễn không chú ý vẻ ảm đạm của Ngọc Lưu, vỗ tay gọi: “Người đâu.”

“Gia!”

Trong nháy mắt, ngoài phòng vang lên tiếng trả lời. Ngọc Lưu giật mình, hẳn rất có ấn tượng đối với thanh âm này. Đây là Vi Việt – người Vi Miễn mang theo từ Vi gia, từ trước tới nay chỉ nghe theo phân phó của Vi Miễn. Hai tháng trước, Vi Miễn trao cho hắn đại vị có thể sai sử được tất cả hạ nhân trong viên, trừ Vi Việt – người y mang theo từ Vi gia.

Hắn chỉ là một nam tử sủng, hơn nữa còn là một nam tử tạm để Vi Miễn tiết dục. Vi Miễn là giám sát Ngự Sử, sẽ không lưu lại thành Thượng Hoa lâu. Vi Miễn đi khỏi, hẳn cũng không còn chốn dung thân trong viên.

“Phân phó phòng bếp, mang hai chén cháo cá lên.” Vi Miễn dặn dò Vi Việt.

“Dạ”

Vi Việt không hề bước vào, chỉ đứng ngoài phòng lên tiếng. Ngọc Lưu thậm chí ngay cả tiếng bước chân của gã cũng không nghe thấy.

27. Chương 27

Không bao lâu, Vi Việt đã đưa tới hai chén cháo cá, còn có một đĩa dưa muối nhỏ.

“Gia, nước ấm cũng đã chuẩn bị xong rồi.”

Vi Việt hiển nhiên là một người cẩn thận, không nhiều lời mà suy nghĩ chu đáo, tuy Vi Miễn không cần dặn nhưng gã đã nghĩ tới.

“Ân, người lui xuống đi.”

Vậy lui Vi Việt, ánh mắt Vi Miễn chuyển sang thân hình mảnh mai của Ngọc Lưu, hỏi: “Người muốn tắm trước hay ăn trước?”

Ngọc Lưu bị y nhìn đến phát sợ, hai chữ “Ăn trước” đã ra đến chót lưỡi lại nuốt vào bụng, hữu khí vô lực nói: “Ngọc Lưu tùy gia phân phó.”

Cái gì cũng tuân theo Vi Miễn thì không sai được đi, hắn đã đói đến choáng váng, làm sao còn tinh lực mà đấu trí với Vi Miễn. Nếu Vi Miễn ăn được, nói không chừng hắn đã xông vào cắn Vi Miễn mấy miếng. Từ khi lưu lạc nam quán, hắn không còn cảm giác đói đến hoa mắt thế này. Điều này làm cho hắn càng thêm quyết tâm, vô luận như thế nào, hắn cũng sẽ không để mình rơi xuống hoàn cảnh đó nữa. Nếu Vi Miễn thích bộ dáng nghe lời nhu thuận của hắn, vậy thì hắn sẽ ngoan ngoãn nhu thuận, giấu biến sắc bén trong xương tủy mà tranh thủ sự vui vẻ của y.

Nếu cái mà Vi Miễn muốn là loại cảm giác chinh phục này, đây cũng chẳng là gì, hắn cho y là được.

Quả nhiên, Vi Miễn phi thường vừa lòng, nhéo mũi Ngọc Lưu một cái, cười nhẹ nói: “Đói đến nhăn nhúm mặt mày còn không nói thật ra. Thật đáng ăn đòn!”

Miệng nói cho ăn đòn nhưng giọng lại lộ ra vài phần sùng nịch mà ngay chính Vi Miễn cũng không phát hiện thấy. Ngọc Lưu nhận ra nhưng nghĩ chắc do mình đói quá nên thần trí bất minh rồi. Hắn cắn cắn môi tỏ vẻ bất mãn bị Vi Miễn nhéo mũi. Đương nhiên, động tác này cực kỳ nhỏ, đến mức Vi Miễn nghĩ hắn làm nũng.

Một nam nhân làm nũng, không chỉ không ghê tởm mà ngược lại còn mang vài phần đáng yêu. Vi Miễn càng vui vẻ, tươi cười ôm Ngọc Lưu xuống, nghiêng mặt thì thầm: “Vừa tắm vừa ăn cũng hay lắm.”

Ngọc Lưu liếc Vi Miễn một cái, khẽ gật gật đầu. Dù sao hắn cũng không còn khí lực, tùy Vi Miễn muốn làm gì thì làm.

Nước ấm chuẩn bị để ở phòng bên cạnh, một tấm bình phong mẫu đơn phú quý chia đôi gian phòng. Gian ngoài đặt một nhuễn tháp, bên cạnh là một lư hương ấm mùi đàn hương. Trên nhuễn tháp là một bộ quần áo sạch sẽ. Hiển nhiên, Vi Việt không ngờ Vi Miễn sẽ đem Ngọc Lưu cùng tắm.

Sau bình phong có một đục dững đủ cho một người tắm, hai người thành chật. Nhưng Vi Miễn căn bản không để ý tới điểm này, thả Ngọc Lưu mềm rũ vào đục dững, ngay cả quần áo cũng không thêm cởi.

Ngọc Lưu ngâm trong nước ấm, thần trí càng mê man, không biết Vi Miễn đã rời đi, chỉ dựa vào thành dững, vô thức trượt dần xuống nước. Nước mơn đến miệng hắn cũng không hề phát hiện nhưng mũi bỗng ngửi thấy mùi cháo khiến hắn chợt bừng tỉnh, miệng hé ra, nước liền xộc vào cổ họng.

“Khụ khụ khụ……” Ngọc Lưu phun nước ra, tựa vào thành dững mà ho không ngừng, ho đến mức ràn rụa nước mắt.

Một bàn tay vỗ nhẹ lưng hắn, một cổ nhiệt lưu truyền vào cơ thể giúp hắn thuận khí.

“Ta không trở lại, có phải người sẽ chết đuối trong dững không?”

Thanh âm mang tiếng cười nhẹ của Vi Miễn vang bên tai Ngọc Lưu. Hắn ngẩn ra, quay lại đã thấy mặt Vi Miễn kề sát mình, nụ cười mang ba phần trêu chọc bảy phần ôn nhu.

Ôn nhu?

Ngọc Lưu mở to mắt, muốn nhìn lại nhưng Vi Miễn đã nhấc chân bước vào dững. Hai người cùng tắm, đục dững trở nên chật chội, ngay cả xoay người cũng không đủ chỗ nhưng Ngọc Lưu vẫn quay mặt lại, cố ý nhìn rõ vẻ mặt Vi Miễn.

Thật là ôn nhu sao?

Tim hắn đập như sấm rền, có một chút sợ hãi, nhưng chủ yếu lại là cảm giác chờ mong.

28. Chương 28

Nhưng mà loại chờ mong xanh chát như mơ, nửa ngọt nửa chua như cam này nhanh chóng bị mùi cháo cá thổi bay. Cảm giác đối đáng sợ lúc trước đã chiếm cứ toàn bộ tinh thần Ngọc Lưu, giờ khắc này chút chờ mong xa xôi mơ hồ kia đã chuyển sang cơn thèm ăn, ánh mắt hắn nhìn chén cháo cá sắp phát lục quang đến nơi.

Bên tai lại truyền đến một tiếng cười, Vi Miễn từ đằng sau vươn tay kéo Ngọc Lưu vào lòng.

“Số lần ta cười hôm nay còn nhiều hơn cả năm trước cộng lại. Người thật sự là tiểu yêu tinh biết làm người khác vui mà....Ta nên gọi người là gì nhỉ? Ngọc nhi? Lưu nhi?”

Đối với lời nói đùa của Vi Miễn, Ngọc Lưu chỉ hờ hững “ân” một tiếng, thoáng nhìn cánh tay y đang ôm mình, rồi lại tập trung tinh thần vào món cháo cá. Hắn dĩ nhiên không để ý tới nụ cười của Vi Miễn lần này chính là xuất phát từ vui sướng trong tâm, khác với vẻ mặt tươi cười vô hại thường ngày vốn chỉ là chiếc mặt nạ.

Nhưng bản năng xem mặt đoán ý được tôi rèn trong nam quán cho Ngọc Lưu biết mình đã khiến Vi Miễn vui vẻ nên hắn mới dám làm càn mà đem tất cả lực chú ý dồn vào chén cháo cá.

Càng nhìn càng đói, Ngọc Lưu kim lòng không đậu nuốt nuốt nước miếng.

“Muốn ăn à?”

Hắn liều mạng gật đầu.

Vi Miễn vừa cười vừa đưa tay múc một muỗng cháo, quơ quơ trước mắt Ngọc Lưu. Ánh mắt hắn càng xanh lờ lờ, hé miệng ăn suýt cắn cả vào thìa. Bất thành linh, Vi Miễn nhanh như chớp rút tay lại, đút cả muỗng cháo vào miệng mình.

Thực sự là một nam nhân vô cùng ác độc mà.

Ngọc Lưu lần thứ hai xác nhận sự thật này. Hắn đang tính xem có nên mài răng sắc thêm một chút để cắn lên khuôn mặt xinh đẹp đáng giận kia vài ấn ký cho y không dám xuất môn hai tuần nửa tháng không thì gương mặt xinh đẹp tươi cười trong nháy mắt đã kề sát mặt hắn.

“Ngô.....”

Chợt hiểu ra, môi Ngọc Lưu đã bị lấp kín, răng nanh bị cạy mở, một ngụm cháo ấm thơm mùi cá đã tràn ngập khoang miệng.

Hắn tham lam nuốt cháo xuống, thoải mái nheo mắt. Cháo ngon nhưng chưa đủ, còn muốn ăn nữa. Bị cơn thèm ăn thúc đẩy, hắn không khách khí quán chặt lưỡi Vi Miễn, liếm toàn bộ cháo vào miệng.

Vi Miễn ngẩn ra, chợt bật cười, dứt khoát lui giữ trận địa, cuốn đầu lưỡi Ngọc Lưu nín chặt trong miệng mình, cảm thụ Ngọc Lưu vì muốn ăn mà hôn liếm tham lam, trong lòng nảy lên một loại tư vị tiêu hồn.

Chén cháo cá này là món ăn ngon ngọt nhất trên đời.

Mượn công phu thử cho nhau này, Vi Miễn lại xúc cho mình một muỗng cháo. Lần này cháo rất ít, chỉ bằng nửa muỗng trước. Y tiện thể liếc nhìn chén cháo, lặng lẽ thở dài một hơi. Bát nhỏ quá, lần sau phải dặn Vi Việt đổi cái bát thật to mới được.

Đêm còn rất dài, nhưng cháo lại quá ít, Ngọc Lưu ăn lững dạ gần như không có nửa điểm tạm dừng, mắt díp vào muốn đi gặp Chu Công. Lúc môi hai người vẫn dán vào nhau, Vi Miễn phát hiện hắn đã rơi vào giấc ngủ. Y nhịn không được trêu mếu xoa mũi hắn, đem cháo còn trong miệng nuốt xuống rồi mới vốc nước tắm đã lạnh dần nhẹ nhàng tẩy sạch thân thể Ngọc Lưu.

Ngọc nhi? Nghe ảo lá quá. Gọi vẫn người là Lưu nhi thì hay hơn. Đây là lần đầu tiên ta hầu hạ người khác đó. Người phải cảm ơn ta.” Tay Vi Miễn nhẹ nhàng xẹt qua cổ Ngọc Lưu. “Ai tử tế với ta, ta sẽ không bạc đãi hắn. Kẻ nào phản bội ta, ta sẽ làm cho hắn tan xương nát thịt. Người là loại nào hả Lưu nhi?”

Cho dù đang mơ màng ngủ, Ngọc Lưu cũng cảm giác được nguy hiểm chợt áp lên người. Hấn rụt cổ, cả người rúc vào lòng Vi Miễn.

Động tác mờ ám vô thức này lại làm cho Vi Miễn dịu mặt xuống, kinh ngạc nhìn Ngọc Lưu. Một lát sau, y bế Ngọc Lưu bước ra khỏi dục dũng, lau khô thân thể, không trở về phòng ngay mà nằm lên nhuyển tháp ôm Ngọc Lưu chìm vào giấc ngủ.

29. Chương 29

Ngọc Lưu ngủ suốt một ngày, thẳng đến chạng vạng ngày hôm sau mới tỉnh lại, vẫn cảm thấy eo lưng bủn rủn, bèn nằm trên giường không muốn đứng lên. Đồ ăn Dược Nhi đem đến chỉ ăn non nửa bát, trên người cũng dần dần có khí lực, bèn hỏi thẳng bé: “Vi gia đã trở lại chưa?”

Dược Nhi mím môi nhịn cười, nói: “Ngọc công tử, Vi gia hôm nay đã ghé đây ba lần nhìn người ngủ nhưng không cho ta gọi người dậy.”

“Vậy sao?” Ngọc Lưu xoa xoa thái dương vì ngủ nhiều mà ả ả đau, trầm ngâm một lát lại hỏi, “Lần cuối Vi gia tới đây là khi nào?”

“Giờ Thân ngày tới, ngồi bên giường nhìn người, tới giờ Dậu mới đi.”

Giờ Dậu? Ngọc Lưu nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời vẫn còn sáng. Bây giờ đã vào hạ, ngày dài đêm ngắn. Có lẽ Vi Miễn chưa đi bao lâu, hẳn không khỏi hơi hơi tiếc hận, nếu tỉnh dậy sớm hơn một chút thì tốt rồi.

“Ta ăn no rồi.”

Nhìn Dược Nhi thu dọn chén đĩa xong rồi đi mất. Ngọc Lưu cũng vén màn chuẩn bị xuống giường, ra ngoài phòng, chậm rãi tản bộ ven bờ hồ. Đi được một quãng thì thấy chiếc thuyền hoa, chính là chiếc thuyền hôm đó hẳn nhìn thấy Vi Miễn và Lục Nguyệt Như du hồ. Nhìn chiếc thuyền, sắc mặt Ngọc Lưu thay đổi liên tục, ánh mắt trở nên sắc lạnh.

Nữ nhân..... chính là tình địch. Một mặt âm độc loáng hiện lên trong đáy mắt hẳn. Từ trước tới nay, hẳn vẫn nhỏ cổ nhỏ tận gốc, tuyệt không lưu lại bất kỳ hiểm họa nào với mình. Huống chi, nữ nhân này còn định đến thị uy trước. Hẳn không hề cho rằng ngày hôm ấy Lục Nguyệt Như chỉ đến hồ du ngoạn. Vi Miễn không có trong viên, nữ nhân này căn bản là nhắm vào mình.

Một thiên kim đại tiểu thư được nuông chiều từ bé. Ngọc Lưu cười lạnh. Hôm qua hẳn nhảy một cái đã dọa nàng sợ tới kinh hồn bạt vía. Cả tính nhu nhược như thế, chỉ sợ bị Vi Miễn ăn sống nuốt tươi còn không biết vì sao mình chết.

Đang tính toán, trên người đột nhiên ảm áp, thì ra có người khoác lên mình một chiếc áo.

“Ngọc công tử, chiều bên hồ gió lớn, cẩn thận kéo lạnh.”

Quay đầu lại, quả nhiên là tổng quản Hà Sùng.

“Hà tổng quản, đa tạ.” Ngọc Lưu duyên dáng cười, lơ đãng ..., nhìn bầu trời, chậm rãi nói, “Tịch dương đẹp quá. Chỉ là hoàng hôn buông xuống khiến ta thương tiếc ánh nắng đang lui tàn, nhất thời không kiềm chế được, chưa mang áo khoác đã vội ra đây. Khiến người chê cười rồi.”

Hà Sùng nhìn sườn mặt Ngọc Lưu đắm chìm trong ánh chiều chạng vạng, tản mát một cảm giác thanh diễm không nói nên lời. Gã ngẩng đến ngáy người, quên cả đáp lại. Đợi gã phục hồi tinh thần, Ngọc Lưu đã đi xa khuất bờ hồ.

*

Khoảng giờ Tí, Vi Miễn trở về.

Ngọc Lưu tựa vào đầu giường, ánh mắt xuyên qua cánh cửa sổ mở rộng ngắm bóng trăng lung linh trên mặt nước. Trăng đêm rằm sáng rực rỡ như viên ngọc long lanh trên khay hồ. Mặt hồ gợn sóng, mắt Ngọc Lưu cũng mông lung như trăng soi đáy nước.

“Sao còn chưa ngủ?”

Vi Miễn vô thanh vô tức đẩy cửa tiến vào, thanh âm nhàn nhạt mang theo mùi rượu sực mũi.

Ngọc Lưu giật mình hoàn hồn.

“Vi gia?”

Mùi rượu nồng nặc thế này chứng tỏ Vi Miễn mới từ yến tiệc về. Chẳng lẽ là tương thân yến của Lục phủ? Ngọc Lưu phỏng đoán, trong mắt phảng phất chút buồn bã, một nỗi khó chịu vô danh nhưng rất nhanh bị hấn đè ép xuống.

“Lưu nhi đêm qua ngủ ngon vậy sao hôm nay không ngủ? Chẳng lẽ là..... đang đợi ta?”

Thanh âm của Vi Miễn khàn khàn, mang vài phần trêu chọc, trong men say chệnh choáng toát ra chút không đứng đắn.

Ngọc Lưu trong lòng vừa động, Vi Miễn lúc này hoàn toàn không khiến hấn không có cảm giác sợ hãi, ngược lại có vẻ thân mật giống như hai người đã ở chung với nhau nhiều năm, tự dưng có loại lỗi giác muốn sà vào lòng y.

30. Chương 30

“Ta chỉ có một mình, chẳng ai chuyện trò, không ngủ được nên ngồi ngắm trăng thôi. Ai biết Vi gia tận hứng ăn uống ở chỗ nào, e rằng chẳng thiếu người bồi tiếp cho nên vui chơi đến giờ mới về.”

“Người thật không bỏ qua cơ hội làm mình làm mẩy nào. Chẳng lẽ là đang ghen sao?” Vi Miễn cười to, một phen ôm ghì thắt lưng Ngọc Lưu, hít lấy hít để hương thơm trên cổ hấn: “Mùi hương trên người người còn dễ ngủ hơn loại dong chi tục phấn kia.”

“Nguyên lai là đi uống rượu hoa. Chẳng hay Vi gia ngài thưởng cho bọn dong chi tục phấn bao nhiêu bạc? Ít nhiều gì ngài cũng nên thưởng cho ta nữa mới phải chứ.”

“Người á?” Vi Miễn đột nhiên trầm mặt xuống, hai tay đang ôm Ngọc Lưu bỗng siết chặt: “Một văn tiền cũng không.”

Ngọc Lưu hơi biến sắc, ngạc nhiên hỏi: “Tại sao không?” Ngừng lại một chút, hấn hạ giọng: “Không lẽ Vi gia cảm thấy Ngọc Lưu hầu hạ không chu toàn? Ngài cũng biết, hôm qua.....là lần đầu tiên của ta..... Khó tránh khỏi bỏ ngõ, sau này.....”

Lời còn chưa dứt, cả người đã bị Vi Miễn đặt lên giường hôn như mưa.

“Nơi này..... Cả nơi này nữa..... đều là của ta, từ đầu đến chân, ngay cả một sợi tóc, cũng là của ta, Lưu nhi..... Người không có gì của mình hết, toàn bộ người đều là của ta.....”

Dục vọng chiếm hữu trắng trợn như một tòa núi lớn, Vi Miễn bỏ nhào vào Ngọc Lưu, hôn tới tấp khiến hấn cơ hồ không thở nổi.

Hết thủy của hấn đều thuộc về Vi Miễn.

Sắc mặt Ngọc Lưu ngày càng khó coi. Không dám ra mặt phản bác, chỉ có thể siết nhàu đệm giường. Hết thủy của hấn thuộc về chính hấn. Ở nam quán nhiều năm, nhìn không biết bao nhiêu kết cục bi thảm của tiểu quan khờ dại, hấn hiểu hơn ai hết chân lý: trên đời này, ngoài chính bản thân mình ra, không thể tin tưởng ai, không thể phó thác cho ai. Để sống tốt hơn, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Vô luận dưới tình huống nào, hấn cũng sẽ không đem bản thân mình giao thác vào tay người khác, cho dù là người cường thế như Vi Miễn cũng không thể làm hấn cúi đầu khuất phục. Thà làm ngọc vỡ còn hơn ngồi lành, dù cho khối “ngọc” này chỉ là loại ngọc thấp kém nhưng Ngọc Lưu chưa bao giờ buông tay. Chính tín niệm này đã chống đỡ cho hấn suốt sáu năm qua.

Tận sâu đáy lòng Ngọc Lưu có lẽ cũng có phần ngu ngốc. Giống như vô số tiểu quan khờ dại trong nam quán, hấn tin một ngày nào đó có thể rời nơi ấy, tự do tự tại, sống cuộc đời mình thích, không bị kỳ thị.

“Sao vậy, hình như ngươi không chú tâm tới lời ta nói?” Vi Miễn phát hiện Ngọc Lưu lơ đãng, dừng động tác, nheo đôi mắt phượng, tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn, “Chân còn đau không?”

Ngọc Lưu thân thể đột nhiên run lên, kinh hãi nhìn Vi Miễn, thấy y không làm gì mới cup mắt, thấp giọng nói: “Hôm qua đại phu nói vết thương chưa hoàn toàn bình phục, lẽ phải dùng dược tinh tâm điều dưỡng thêm năm rưỡi nữa mới khỏi hẳn. Chính là bị ngâm nước lạnh, e rằng khi trái gió trở trời sẽ lên cơn đau xương.”

Hắn cố tình né tránh câu hỏi của Vi Miễn.

Vi Miễn cũng không truy cứu, cười nhẹ nói: “Là ta sơ suất. Tối nay, ta sẽ hảo hảo bồi thường ngươi.” Lời còn chưa dứt, y đã xé toạc quần áo hắn thành hai mảnh lộ ra thân thể đầy hôn ngấn. Dấu vết ân ái mảnh liệt đêm qua vẫn hằn trên cơ thể, dưới ánh trăng càng thêm kiều diễm.

Ngọc Lưu có chút bất an, vừa cử động thân mình đã bị Vi Miễn chế trụ không thể nhúc nhích. Hắn đang định nói chuyện thì cánh môi đã bị Vi Miễn áp lấy, đầu lưỡi hung hăng tàn sát trong khoang miệng hắn.

Hồi lâu sau Vi Miễn mới nhả môi hắn ra, thì thầm bên tai: “Ngươi không mặc quần áo còn xinh đẹp hơn bình thường.”

Lúc Vi Miễn nói, ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, tỏa ánh sáng mờ mờ lung lung trên khuôn mặt y tựa một tấm khăn che mặt mỏng manh mịn hoặc.

Ngọc Lưu nhìn đến thất thần. Thẳng đến khi hạ thân đau nhói mới hoảng hốt hoàn hồn. Vi Miễn không đợi hắn hoàn toàn tỉnh táo lại đã mảnh liệt xỏ xuyên qua. Cả hai cùng rơi vào vực sâu hoan lạc.

31. Chương 31

Khi Ngọc Lưu tỉnh lại, trời đã sáng rõ. Vi Miễn sớm không thấy bóng dáng, trên chăn nệm còn vương dấu tích hoan ái chứng minh chuyện đêm qua là có thực.

Ngọc Lưu xụi lơ nằm trên giường đến tận lúc chàng vạng mới lê được xuống đất. Vi Miễn khi say rượu so với lúc thanh tỉnh còn cuồng dã hơn, không chút để ý thân thể Ngọc Lưu có tiếp nhận được dục vọng mãnh liệt của mình hay không.

Gần tới giờ Tí, Vi Miễn lại tới.

Lần này, trên người y không có mùi rượu, chỉ có bộ dáng mệt mỏi, chưa nói câu gì đã ôm Ngọc Lưu lăn ra ngủ. Hơi thở đều đều vẫn vít bên tai Ngọc Lưu, lặng lẽ thấm sâu vào lòng hắn. Hắn nghiêng đầu nhìn khuôn mặt vô hại của Vi Miễn đang ngủ say, bỗng cảm thấy tim mình lỗi nhịp.

Nam nhân này không hề đề phòng khi nằm cạnh mình. Trong lòng Ngọc Lưu tràn ngập một cảm xúc không nói nên lời. Phàm là người càng quyền cao chức trọng càng hay nghi ngờ, giống như Vi Miễn này, cho dù trong lúc ngủ cũng không gì không phòng bị.

Y..... tín nhiệm ta?

Vô số nghi vấn xoắn xuýt trong đầu làm cho Ngọc Lưu không thể ngủ yên được, càng ngắm khuôn mặt Vi Miễn càng thấy si mê.

Chưa quen biết y lâu, Ngọc Lưu đã biết y là người nhiều mặt. Có lúc bề ngoài cười đến vô hại nhưng bên trong lại tàn nhẫn như lang sói, giả dối như hồ ly, đôi khi lại ác ý chọc ghẹo người khác. Vi Miễn thân là giám sát Ngự Sử nên bất luận về khí thế hay địa vị, y luôn tỏ ra cường thế. Nhưng gương mặt say ngủ này lại vô hại như thỏ con.

Tóm lại, đối với Ngọc Lưu mà nói, Vi Miễn là loại người hắn chưa từng có cơ hội tiếp xúc. Với một nam kỹ sống ở nơi ô bản như nam quán, y chính là loại người Ngọc Lưu vừa hâm mộ vừa căm hận.

Vậy mà họ đang nằm bên nhau. Có lẽ chỉ cần lấy bả đao, khê cửa một đường lên căn cổ trắng nõn duyên dáng kia là có thể lấy được mạng y.

Ngón tay Ngọc Lưu lướt trên cổ Vi Miễn. Một cảm giác ngứa viêt chạy rần rần trong cơ thể khiến hần hưng phấn đến run rẩy. Đầu ngón tay vì run rẩy mà chạm vào da thịt Vi Miễn, cảm giác ấm áp làm Ngọc Lưu sức tỉnh, thu hồi ngón tay nhưng đáy mắt lại chớp động một ngọn lửa nhỏ.

Trời còn chưa sáng Vi Miễn đã đi mất. Ngọc Lưu mơ hồ cảm thấy y rời giường nhưng vì quá mệt mỏi nên chung quy vẫn không mở mắt.

Từ hôm đó, đêm nào Vi Miễn cũng đến. Có hôm thanh tỉnh, có hôm tinh thần sảng khoái liền cùng Ngọc Lưu trêu đùa vài câu, có đôi khi chỉ kịp tới ôm Ngọc Lưu rồi ngủ mê mệt.

Nhưng đại đa số thời điểm Vi Miễn đều uống rất nhiều rượu, say khướt rồi ôm Ngọc Lưu mà vuốt ve điên cuồng như thể muốn dùng hần để phát tiết. Có lần y đặc biệt cuồng bạo khiến Ngọc Lưu bị thương không nhẹ, máu chảy ướt đầm nệm giường.

Ngọc Lưu hôn mê một ngày một đêm mới tỉnh lại. Vẫn là Dược Nhi hầu hạ bên cạnh, thấy hần mở mắt liền vui mừng nhảy tưng tưng, cái miệng nhỏ nhắn nói liến thoắng.

“Ngọc công tử, người tỉnh lại rồi. Chảy máu nhiều như vậy làm ta sợ muốn chết. Ai dè, lại chuyện gì nữa đây? Người chọc Vi gia tức giận sao? Ta vốn định ở đây vài ngày rồi quay về y quán nhưng người cứ thế này làm sao ta yên tâm mà đi cho được...”

Thằng bé cầu nhàu, chẳng phải là than phiền gì mà chỉ nói ra những điều nó nghĩ trong lòng thôi.

Ngọc Lưu tuy nói là tỉnh nhưng vì mất nhiều máu, nhất thời đầu vầng tai ù, không nghe rõ Dược Nhi đang nói gì, chỉ thều thào được một chữ: “Nước.....”

Dược Nhi vội chạy đi lấy một ly trà sâm, đỡ Ngọc Lưu ngồi dựa vào giường, từ từ đút cho hần.

“Người tỉnh rồi!”

Uống hết một chén nước, Ngọc Lưu mới vừa cảm thấy tỉnh táo hơn, bên tai liền bay tới thanh âm của Vi Miễn.

“Vi gia?” Hần có chút thụ sủng nhược kinh, hiếm hoi lắm mới gặp được Vi Miễn lúc trời còn sớm thế này.

“Người lui đi.” Vi Miễn chậm rãi đi tới, vẫy lui Dược Nhi,ngồi xuống mép giường, bình tĩnh nhìn Ngọc Lưu chốc lát rồi mới nói, “Người cảm thấy khá hơn chưa?”

“Tạ ơn Vi gia quan tâm, Ngọc Lưu vô sự.”

Đối với việc mình bị hành hạ, Ngọc Lưu có chút oán hận, nhưng biết mình căn bản không có tư cách oán hận. Tuy động tác có thô bạo một chút nhưng so với đám khách nhân trong nam quán, Vi Miễn vẫn còn tốt chán.

“Đêm hôm kia, có người hạ xuân dược vào rượu của ta.....” Vi Miễn nói tới đây, tạm dừng một lát, “Túy xuân hồng, hẳn là người biết.”

Ngọc Lưu ngạc nhiên, y đang giải thích sao? Trong lòng hần như mặt hồ bị người ta ném xuống viên đá nhỏ, lan tỏa từng gợn sóng. Kỳ thật cho dù Vi Miễn không giải thích, hần cũng nhìn ra được, ở nam quán nhiều năm, cái hần thấy nhiều nhất đích chính là xuân dược. Nhưng Ngọc Lưu không ngờ, Vi Miễn lại trúng “Túy xuân hồng”.

Đó là xuân dược cao cấp nhất trong kĩ viện. Giá của nó rất đắt. Một chút nhỏ bằng lòng tay cũng có giá tới một hai lượng hoàng kim. Không phải khách nhân cực tôn quý, không tú bà nào dám bỏ ra sử dụng. Trong nam quán, có khi cả năm cũng không dùng tới lần nào.

Xuân dược tối sang quý như vậy dĩ nhiên cũng có hiệu quả cực cao. Hạ “Túy xuân hồng” vào rượu, vô sắc vô vị, chỉ khi uống cùng rượu nó mới phát huy hiệu lực. Tác dụng kích thích dục tình không thể diễn tả bằng ngôn từ. Điểm đáng giá nhất của “Túy xuân hồng” chính là khiến người uống nó thanh tỉnh từ đầu đến cuối, có thể cảm nhận được cực độ hoan lạc mà xuân dược mang đến.

Điều làm cho tim Ngọc Lưu đập loạn chính là Vi Miễn đã căn rằng chịu đựng đến lúc quay về viên. Đây là cái loại ý thức và khống chế gì thế, còn không đem y nghiền chết hay sao? Hần không biết có nên cảm tạ kẻ

hạ được đã không tiếc tiền mà “Túy xuân hồng” hay không nữa. Đổi lại là loại xuân được khác, một khi Vi Miễn mất đi thần trí, với tình lực của y, chỉ sợ đến giờ hắc cũng chưa tỉnh lại.

“Lần này khiến ngươi vất vả rồi. Cứ hảo hảo tĩnh dưỡng thân thể, mấy ngày tới ta sẽ không lại đây..... Đây là miếng ngọc ta vừa mua ở tiệm..... cho ngươi.” Vi Miễn ấn cái gì đó vào tay Ngọc Lưu rồi mới xoay người rời đi.

Ngọc Lưu hơi sững sốt, nhìn theo Vi Miễn rời đi, phát hiện y dường như bước nhanh hơn bình thường, bộ dáng có vẻ không ổn. Hắc nhìn theo cho đến khi y đi khuất mới nhìn xuống vật trong tay.

Đây là một khối ngọc bội. Chất ngọc trắng như mỡ dê, lớn chừng nửa bàn tay, trên mặt khắc song ngư quẫy nước tạo thành một hình khối cực kỳ duyên dáng. Miệng song ngư gắp gao dính liền một chỗ làm cho Ngọc Lưu không tự chủ được mà nhớ tới lúc Vi Miễn càn quét trong miệng mình. Hai gò má bất tri bất giác đỏ lên.

Lật qua mặt kia, Ngọc Lưu thấy một chữ “Vi” rồng bay phượng múa, khí thế bức người.

Mua từ tiệm ngọc ư?

Khóe môi Ngọc Lưu tỏa ra một ý cười nhẹ tới mức hắc cũng không nhận ra. Không biết đào đâu ra một tiệm ngọc có thần giao cách cảm biết giám sát Ngự Sử Vi đại nhân sắp đến cửa hàng mua ngọc mà khắc chữ “Vi” lên như vậy chứ?

32. Chương 32

Quả nhiên mấy ngày sau Vi Miễn không tới. Vậy mà Ngọc Lưu lại cảm thấy vài phần buồn bã mất mát. Hôm nay Hà Sùng tới vẫn an, hắc theo thường lệ nói chuyện phiếm với gã vài câu, do dự hồi lâu mới hỏi: “Hà tổng quản, Vi gia ngày nào cũng đi sớm về muộn. Đạo gần đây bận rộn lắm sao?”

Hà Sùng cúi đầu thúc thủ, cung kính đáp: “Vi gia là hồng nhân trước mặt Hoàng Thượng, phụng mệnh đại thiên tuân thủ, quan viên lớn nhỏ khắp nơi nịnh hót lấy lòng. Một ngày không đại yến cũng tiểu yến, gặp gỡ giao lưu vô số.”

“Thì ra là thế.” Ngọc Lưu trầm ngâm một lát, chợt cười lạnh, “Chắc trong phủ đám đại nhân đó đều có tiểu thư khuê nữ?”

“Túy xuân hồng” loại xuân được này không vô duyên vô cớ có người hạ chơi.

“Chuyện này..... Hà Sùng không biết.” Hà Sùng sững sốt, nhân thần lóe lên.

“Vậy hôm ta bị thương, Vi gia dự yến tại phủ nào, chuyện này chắc ngươi biết.” Ngọc Lưu nhìn Hà Sùng chăm chăm, trên miệng mang cười, khóe mắt lại phiêu đảng một mặt lãnh ý.

“Chuyện này.....” Trán Hà Sùng toát mồ hôi lạnh, vẻ mặt Ngọc Lưu lúc này chẳng hiểu sao có vài phần tương tự Vi Miễn, rõ ràng là cười nói nhưng lại khiến người ta lạnh cả sống lưng.

“Nghe nói Hà tổng quản có rất nhiều tai mắt. Thủy Hội viên này đã tiếp đãi bao nhiêu quan to quý nhân, chút việc nhỏ này lẽ nào không biết?”

Hà Sùng lặng yên một lát mới nói: “Ngọc công tử, Hà Sùng là tổng quản Thủy Hội viên. Quản lý nội sự trong viên là bổn phận của ta. Những chuyện bên ngoài thì không nên hỏi ta. Lý nào Ngọc công tử không hiểu?”

Ngọc Lưu đang tươi cười, khóe môi chợt đóng băng.

“Hà tổng quản, ngươi thực khéo miệng. Không có chuyện của ngươi. Lui xuống đi.”

Trong mắt Hà Sùng hiện lên một mặt kinh diễm, vội vàng cúi đầu xuống, hành lễ rời khỏi phòng. Thân ảnh của gã vừa khuất, Ngọc Lưu liền thu lại nụ cười. Bàn tay lấp trong ống tay áo nắm chặt đến trắng bệch.

Đây là khuất nhục. Hà Sùng nhắc nhở hắc, vô luận là xuất phát từ thiện ý hay từ nguyên nhân khác đều làm cho Ngọc Lưu cảm thấy nhục nhã. Bổn phận của Hà Sùng là cai quản nội sự trong viên. Vậy thì bổn

phận của hắn là gì? Bỏn phận của một nam sủng chính là hầu hạ chủ nhân thật tốt. Những việc khác không đến phiên hắn, cũng không phải việc hắn có thể quản.

Trước kia hắn là nam kĩ, hiện tại hắn là nam sủng, sau này thì sao?

Hà Sùng không nói không có nghĩa là Ngọc Lưu không có cách nào nghe ngóng được. Được Nhi tuy tuổi còn nhỏ, nhưng lại có thể tự do ra vào Thủy Hội viên. Tiểu hài tử hỏi thăm tin tức kỳ thật là chuyện phi thường dễ dàng bởi vì người bình thường không có tâm phòng bị tiểu hài tử.

Đêm hôm đó, mở tiệc chiêu đãi Vi Miễn chính là quan lớn nhất thành Thượng Hòa tri phủ Chương Đức Hoài.

Ngọc Lưu tức khắc hiểu ngay. Thiên kim tiểu thư nhà Chương phủ có dung mạo ngang ngửa Lục Nguyệt Như. Mà cũng chỉ có Chương tri phủ mới dám cùng Lục Chính Đường tranh nữ tể.

Nghĩ đến đây, trong đầu Ngọc Lưu đột nhiên hiện lên một ý niệm. Không đúng, nếu là tranh nữ tể, Chương tri phủ dù hồ đồ tới đâu cũng không nên dùng lại xuân dược này. Tuy làm như vậy quả thật có thể làm cho Vi Miễn không thể không nhận nợ, nhưng một khi chuyện truyền ra ngoài, Chương tiểu thư cũng khỏi nhìn mặt người đời, ngay cả thể diện Chương tri phủ cũng hoàn toàn mất hết.

Không phải tranh nữ tể, như vậy..... Chẳng lẽ là mưu hại Vi Miễn? Bỗng nhiên nghĩ đến việc Vi Miễn trước khi vào thành Thượng Hòa đã tiền trạm hậu tẩu mấy phạm quan, sắc mặt Ngọc Lưu tái đi. Vị Chương tri phủ kia tự nhiên không phải loại gì tử tế.

Giờ này khắc này, hắn mới ý thức được, tình cảnh của Vi Miễn cực kỳ nguy hiểm.

Khó trách, bằng tinh lực hơn người của y mà gần đây thường lộ vẻ mệt mỏi, ôm hắn ngủ mê mệt không biết gì. Chỉ lúc rượu vào mới đem hết dục vọng và toan tính không thể nói ra ngoài phát tiết lên hắn.

Tuy nhiên, cho dù hiểu được điểm này, Ngọc Lưu cũng không có nổi nửa điểm biện pháp. Hắn không thể ra khỏi Thủy Hội viên. Dù muốn mang thân phận cựu hồng bài nam quán đi nghe ngóng những ân khách cũ để tìm hiểu tin tức cũng không được.

Hắn chỉ có thể ngồi chờ Vi Miễn lại xuất hiện trước mặt. Nhưng trong lúc chờ đợi lo sợ bất an, hắn nhận được tin Vi Miễn gặp chuyện.

Trong dòng người rộn ràng trên phố xá sầm uất, một mũi tên không biết từ nơi nào phóng tới, cắm vào tay phải Vi Miễn. Mũi tên kia vốn nhắm vào chỗ yếu hại của y nhưng y đột nhiên nghiêng người né cái đòn gánh của người bán hàng rong mà may mắn tránh được một kích trí mệnh.

Có điều, trên mũi tên có tấm thuốc độc.

33. Chương 33

Không thể rời Thủy Hội viên, Ngọc Lưu không thấy được phản ứng của mọi người, nhưng phản ứng của bọn hạ nhân trong viên đã thể hiện tất cả. Ai nấy lo lắng, nặng nề, đi lại gấp gáp, thần sắc kinh hoảng, thường tụ tam quần tứ bản tán khe khẽ. Thái độ đối với Ngọc Lưu không cung kính như trước mà tỏ vẻ khinh thị ra mặt.

Không có Vi Miễn, hắn chẳng là gì cả. Qua đen biến thành phượng hoàng, trong giây lát lại bị đánh trở về nguyên hình. Đương nhiên, cũng có ngoại lệ, Được Nhi và Hà Sùng đối với hắn trước sau như một. Được Nhi là tâm tính thiếu niên, khờ dại thuần khiết, còn Hà Sùng là xuất phát từ nguyên nhân gì, Ngọc Lưu cũng đoán không ra.

“Hà tổng quản, thương thế của Vi gia ra sao rồi?”

Từ lúc nghe tin Vi Miễn gặp chuyện đến bây giờ đã ba ngày, cũng là bấy nhiêu lần Ngọc Lưu hỏi câu này.

“Ngọc công tử, Vi gia vẫn hôn mê chưa tỉnh.”

Hà Sùng cũng trả lời câu này gần đó bận.

“Chẳng lẽ Kỉ thần y không có biện pháp gì với độc của Vi gia sao?”

Ngọc Lưu nhăn mày. Hắn không cho là mình đang lo lắng cho Vi Miễn, nhưng trong lòng bắt đầu hoảng loạn. Nếu Vi Miễn thật sự gặp chuyện chẳng lành, hắn không phải nhân tiện mượn cơ hội thoát thân, hồi phục tự do, đem ngọc bội đi bán sao? Có tiền rồi thiên hạ nơi nào không thể đi? Có gì mà phải hoảng hốt?

“Kỉ thần y nói, Vi gia trúng độc của một loại độc xà. Phải lấy được mật của loại xà này làm thuốc mới khử được độc tính. Vi Việt đại ca đã vào núi tìm loại xà này từ đêm trước nhưng e rằng chục ngày nữa tháng cũng chưa về kịp.”

“Nếu Vi Việt không tìm được loại độc xà này thì sao?”

Hà Sùng lặng yên một lát, nói: “Kỉ thần y còn nói, người chỉ có thể duy trì tính mạng cho Vi gia nửa tháng nữa. Sau nửa tháng, sẽ.....”

Ngọc Lưu than nhẹ một tiếng: “Người lui xuống đi.”

Hà Sùng nhìn hắn một cái, tựa hồ muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cúi người thi lễ rồi đi ra. Chân vừa bước qua bậc cửa, tai đã nghe tiếng Ngọc Lưu gọi: “Khoan đã”.

“Ngọc công tử còn có điều gì phân phó?” Hà Sùng quay ngoắt người lại.

Ngọc Lưu cúi đầu, cũng không nhìn về phía Hà Sùng, vân vê ngọc bội đeo nơi cổ tay. Chấn ngọc trắng nõn như da thịt hắn, vô cùng hài hòa. Qua hồi lâu, đến lúc Hà Sùng chuẩn bị hỏi lại, hắn mới thản nhiên mở miệng.

“Hà tổng quản, Ngọc Lưu có một chuyện, cầu tổng quản giúp cho.....”

Hà Sùng ngẩn ra, ánh mắt lóe lên, bên tai đã nghe tiếng Ngọc Lưu tiếp tục nói: “Trong người Ngọc Lưu chẳng còn gì đáng giá, chỉ còn miếng ngọc bội này.....”

“Ngọc công tử, chữ “cầu” này ta không dám nhận. Nếu công tử có gì phân phó, miễn trong phạm vi năng lực của ta, ta nhất định cố gắng hết sức”.Hà Sùng thất lễ ngắt lời Ngọc Lưu nhưng trong thần sắc có chút kinh hoàng. Hiển nhiên gã dự đoán chuyện Ngọc Lưu sắp nhờ cậy không dễ dàng, chỉ sợ gã không giúp được mà thôi.

Ngọc Lưu lại quẹo rũ cười, nói: “Hà tổng quản không cần khẩn trương, Ngọc Lưu chẳng qua ở trong viên mãi cũng buồn, muốn ra ngoài gặp vài bằng hữu vốn giao hảo ngày xưa. Chính là không muốn đánh động đến sự chú ý của người khác. Không biết Hà tổng quản tối nay có cách nào mở cửa sau viên trong vài canh giờ không?”

Hà Sùng kinh hãi thốt lên: “Ngọc công tử, người muốn chạy trốn?” Người đời vẫn nói kỹ nữ vô tình, nhưng Ngọc Lưu như thế này cũng thật quá đáng. Vi Miễn còn chưa chết mà.

“Ai da..... Hà tổng quản nghĩ gì vậy?” Ngọc Lưu khoé mắt nhếch lên, cười đến gập cả bụng: “Ta chỉ ra ngoài một lúc. Nhiều nhất ba canh giờ sẽ về. Nếu Hà tổng quản lo Ngọc Lưu bỏ trốn, cứ việc phái người đi theo.”

Hà Sùng lau mồ hôi lạnh, ngượng ngùng nói: “Ngọc công tử, chuyện này quá đường đột..... thứ lỗi cho ta bất lực, không có Vi gia cho phép, ta thật sự không dám.....”

“Như vậy, Hà tổng quản.....” Ngọc Lưu vươn người, khép hờ đôi mắt, cánh môi gần như sắp chạm gò má gã thì dừng lại: “Người..... rốt cuộc dám làm cái gì?”

Hơi thở nóng bỏng phả lên mặt Hà Sùng khiến nam nhân luôn cúi đầu thuận phục này đỏ mặt lên.

“Ngọc, Ngọc công tử, nếu không còn gì phân phó, ta cáo, cáo lui.....”

Lời còn chưa dứt, Hà Sùng đã chạy như bay khỏi phòng.

Ngọc Lưu thu liễm ý cười, quay đầu nhìn hồ nước xanh như ngọc ngoài cửa sổ. Vi Miễn, không phải ta không giúp người mà chính là người tự đoạn tuyệt mọi cơ hội ta giúp người. Ngay cả thần y Kỉ Mẫn (: Kỉ trong “kỷ luật”, Mẫn nghĩa là thương xót) cũng thúc thủ vô sách với loại xà độc này, thật khó tin Vi Việt có thể tìm thấy độc xà trong nửa tháng ngắn ngủi. Nếu dễ tìm được như vậy thì còn gọi gì là hiếm thấy?

Đi tìm con độc xà không biết chui rúc ở hang cùng núi tận nào chẳng bằng đi tìm kẻ đã hạ thủ còn hơn. Tìm được hần rồi, không tin trên người hần không có giải dược. Ngọc Lưu vốn định dùng những mối quan hệ ngày xưa hỏi thăm tin tức. Nam quán là chốn hạ cử lưu, chuyện khác không nói chứ hỏi thăm tin tức tuyệt đối là nơi nhanh nhất. Nhiều nhất hai ngày, khẳng định có thể lần ra được một ít manh mối.

Nhưng không thể ra khỏi Thủy Hội viên, Ngọc Lưu chỉ có thể ngồi đếm cua trong lỗ. Kỳ thật, Hà Sùng nghĩ hần muốn bỏ trốn cũng không phải là lạ. Ý tưởng này không phải chưa từng xuất hiện trong đầu hần. Chính là Ngọc Lưu trời sinh thận trọng, nếu không nắm chắc hoàn toàn sẽ không bao giờ mạo hiểm. Trời biết vạn nhất Vi Việt đúng lúc mang về mặt độc xà. Vi Miễn được giải độc xong chỉ e có phải đào ba thước đất lên tìm hần cũng sẽ làm. Hậu quả này, Ngọc Lưu không thể gánh vác nổi. Hần chưa từng quên lần đầu tiên gặp Vi Miễn, nam nhân xinh đẹp mà cường thể này nhẹ phát tay một cái đã đánh gãy một chân mình.

Hiện tại nam nhân này nằm trong tiểu lâu bên bờ hồ kia chưa rõ sống chết. Vài nhành liễu lơ thơ che khuất phân nửa tiểu lâu, chỉ lộ ra vài mảnh hồng tường lục ngói. Ngọc Lưu chăm chú nhìn hồi lâu, trong đầu bắt tri bất giác hiện lên khuôn mặt Vi Miễn.

Y..... chắc hiện nay gầy yếu lắm, có lẽ sắc mặt còn xám xịt mà suy kiệt nằm trên giường. Nghĩ tới đây, trong lòng Ngọc Lưu bỗng nhói lên. Hần muốn gặp Vi Miễn, phi thường, phi thường muốn nhìn thấy bộ suy yếu bất lực của nam nhân này.

Khó có thể ức chế xúc động trong lòng, Ngọc Lưu đứng phắt dậy, ra khỏi phòng đến bên bờ hồ, từng bước tiếp cận tòa tiểu lâu hồng tường lục ngói kia.

34. Chương 34

Khi còn cách tiểu lâu chừng trăm bước, hần dừng lại, nấp vội vào sau một gốc liễu cành lá sum suê.

Hai cỗ kiệu màu hồng phấn cơ hồ đồng thời đi ra từ chỗ vòng cửa nguyệt môn, lại cơ hồ đồng thời dừng bên ngoài tiểu lâu, rèm kiệu đồng thời bị nha hoàn vén lên, đồng thời bước ra hai mỹ nhân. Một trong hai người đó chính là người Ngọc Lưu từng gặp qua – Lục Nguyệt Như.

Vị mỹ nhân kia, tuy lạ mặt nhưng khuôn mặt như phù dung, mâu quang lưu chuyển, phong tình tứ phía, Có điều so với Lục Nguyệt Như vẫn kém một ít, thiếu đi vài phần đoan trang.

Đánh giá hồi lâu, Ngọc Lưu linh quang chợt lóe. Đúng rồi, mỹ nhân này đích thị là Chương tiểu thư. Ngoài nữ nhi của Chương tri phủ, nữ tử trong thành Thượng Hòa không ai có thể so sánh được với Lục Nguyệt Như.

Hừ, hai mỹ nhân tranh giành phu quân sao?

Ngọc Lưu khinh thường xoay người, xúc động ban nãy đã xẹp đi gần hết, hung hăng ngắt một cành liễu ném lên mặt hồ khiến đôi chim én đang chao lượn trên nước giật mình bay đi.

*

Hần không muốn gặp Vi Miễn, nhưng Vi Miễn lại muốn gặp hần.

Lại thêm năm ngày, Hà Sùng đột nhiên xuất hiện, phụng mệnh Vi Miễn mà đến, thỉnh Ngọc Lưu tới Thủy Tiểu trúc, chính là tiểu lâu hồng tường lục ngói lấp ló sau rừng liễu ven hồ nọ.

“Vi gia tỉnh rồi sao?” Ngọc Lưu kinh hỉ đứng dậy.

Hà Sùng cúi đầu, nói: “Dạ, nhưng là..... tình trạng của Vi gia không tốt lắm.....”

“Không tốt? Không phải y đã tỉnh lại rồi sao?” Ngọc Lưu chấn động, cũng không chú ý ngữ khí của mình lúc này có bao nhiêu lo lắng.

“Khuya hôm qua, độc trong người Vi gia đột nhiên tăng lên, Kỳ thần y ở Tiểu trúc đợi suốt một đêm, không biết dùng cách gì mà sáng sớm nay Vi gia tỉnh dậy nhưng không nói gì, chỉ phân phó thỉnh Ngọc công tử tới đó.”

Trong đầu Ngọc Lưu ong lên một tiếng, trực giác cho biết có chuyện chẳng lành. Lập tức không nhiều lời, liền tới Thủy Tiểu trúc. Vừa vào cửa, Dược Nhi đã đón hắt vào. Dược Nhi vốn là dược đồng bên người Kỷ thần y, tạm thời ở đây chiếu cố Ngọc Lưu. Từ khi Vi Miễn trúng độc, Dược Nhi đã bị Kỷ thần y triệu đến bên người làm trợ thủ.

“Dược Nhi, thương thế của Vi gia ra sao rồi?” Ngọc Lưu vừa đi vừa hỏi.

Dược Nhi cúi đầu nói: “Sư phó không cho ta nói, Ngọc công tử tự mình hỏi sư phó đi.”

Ngọc Lưu dĩ nhiên thức thời, Dược Nhi đã nói vậy hắt cũng không hỏi nữa. Đi thêm vài bước đã vào phòng Vi Miễn. Đây là lần đầu tiên tới phòng ngủ của Vi Miễn. Nếu là lúc bình thường chắc sẽ không khỏi đánh giá tỉ mỉ vài lần. Nhưng hiện nay không còn tâm trạng nào mà liếc ngang ngó dọc. Hắt nhìn thoáng một cái, thấy Vi Miễn đang nằm trên giường, mặt xám ngoét, toàn thân phù thũng.

“Vi gia?”

Ngọc Lưu biến sắc, kinh hô một tiếng, không dám tin vào mắt mình. Tuy đã sớm dự đoán bộ dáng của Vi Miễn sau khi trúng độc nhưng Vi Miễn trước mắt quả thực khiến hắt kinh hãi. Đây là nam nhân xinh đẹp tàn nhẫn lúc nào cũng cao cao tại thượng đó sao? Ngoài ánh mắt còn chút sắc bén trào phúng quen thuộc, nam nhân trên giường trông thật xa lạ.

Ánh mắt Vi Miễn chậm rãi lướt qua người Ngọc Lưu. Tuy không nói gì nhưng Ngọc Lưu đã hiểu được ý tứ của y, nén sợ hãi, bước tới bên giường. Trong lòng hắt dậy lên một cảm giác buồn bã nặng nề không nói nên lời, giống như một cơn gió mạnh quét vào khiến hắt có loại lỗi giác như đang đeo đá ở chân.

“Vị này là Ngọc công tử?”

Không đợi Ngọc Lưu đến gần, từ sau rèm bước ra một nam tử tầm ba mươi tuổi, râu dài, mắt sáng như sao, thân thể tiêm gầy hữu lực, mang vài phần tiên phong đạo cốt.

Ngọc Lưu lúc trước chỉ tập trung vào Vi Miễn trên người, nam tử này đột nhiên xuất hiện khiến hắt hoảng sợ, khê áp trái tim vừa nảy lên mấy nhịp, trong đầu hắt linh quang chợt lóe, vội hỏi: “Ngọc Lưu bá kiến Kỷ thần y.”

“Ngọc công tử khách khí rồi. Xin mời ngồi.”

Mời Ngọc Lưu ngồi xuống, Kỷ thần y cũng tọa hạ trên ghế thái sư.

Ngọc Lưu nhìn Vi Miễn nằm trên giường một cái, lại phát hiện y đã nhắm mắt lại mới dám ngồi xuống bên Kỷ thần y.

“Kỷ thần y, không biết thương thế của Vi gia.....”

Kỷ thần y vuốt râu, sắc mặt ngưng trọng nói: “Lần này thỉnh Ngọc công tử lại đây đúng là vì vết thương trúng độc của Vi gia. Đêm qua không rõ vì nguyên nhân gì mà vết thương đột nhiên phát tác nghiêm trọng. Lão phu trị bệnh cứu người hai mươi năm, chưa từng gặp qua xà độc nào quái dị như vậy. Bất đắc dĩ mới phải dùng đến độc môn thủ pháp, tạm thời kích phát tinh lực của Vi gia để áp chế độc tố giúp cho Vi Miễn tạm thời có thể bảo trì thanh tỉnh trong sáu canh giờ, nhưng.....”

Nói tới đây, Kỷ thần y ngừng lại một chút, liếc nhìn Ngọc Lưu một cái.

Ngọc Lưu giỏi xem mặt đoán ý, chủ động dò hỏi: “Nhưng làm sao?”

Kỷ thần y lúc này mới tiếp tục nói: “Độc môn thủ pháp này của lão phu mặc dù có thể giúp Vi gia tỉnh táo lại nhưng lại có nhược điểm. Đó là trong vòng 6 canh giờ, nếu không thể loại bỏ độc tố, hễ quá một canh giờ thôi mà kích độc công tâm, lúc đó thuốc và kim châm cũng vô hiệu.”

“Cái gì?” Ngọc Lưu kinh hãi, thất thố đứng bật dậy, đẩy ngã cả ghế dựa. “Chẳng...chẳng phải... Vi Việt đang đi tìm độc xà sao? Trong vòng sáu canh giờ, hắt có thể trở về kịp không?”

Kỷ thần y thở dài một hơi, nói: “Mặc dù Vi Việt có về kịp, lão phu cũng không kịp điều chế giải dược, cho nên..... trước mắt chỉ có một phương pháp khả dĩ có thể thử nghiệm một lần. Có điều phương pháp này rất nguy hiểm, lão phu cũng không dám chắc chắn sẽ thành công.”

Ngọc Lưu hít sâu một hơi, chậm rãi bình phục tâm tình, hắn không biết bản thân tại sao lại kích động như thế, tranh thủ lúc dừng ghế lên, điều chỉnh lại sắc mặt bình tĩnh.

“Không biết là phương pháp gì? Nguy hiểm như thế nào?”

Kỷ thần y lại vuốt râu, nói: “Phương pháp này, chờ người tới đủ lão phủ sẽ nói cả thể.”

Ngọc Lưu ngạc nhiên, chính không biết lời này của có ý gì. Vừa lúc đó, Được Nhi lại đẩy cửa tiến vào, theo sau là hai mỹ nhân châu ngọc kêu lanh canh, bước chân nhẹ nhàng, không phải Lục Nguyệt Như và Chương tiểu thư thì còn ai vào đây.

35. Chương 35

Ngọc Lưu không ngờ sẽ gặp hai nàng vào thời khắc này, tại hoàn cảnh này. Hắn giật mình mở to mắt nhìn, vô thanh vô tức thối lui vài bước, đứng bên cạnh Kỷ thần y.

“Là người?” Lục Nguyệt Như liếc mắt một cái liền nhận ra Ngọc Lưu, trong mắt hiện lên một trận kinh hoảng, lại có chút tức giận, tiến lên mấy bước, hỏi: “Kỷ thần y, tên nam..... nam..... này sao cũng ở đây? Vi đại ca bị thương nặng, cần nhất là thanh tĩnh, sao có thể cho loại người nhàn tạp này tới quấy rối?”

Nàng nguyên là muốn nói nam sủng, nhưng một thiên kim tiểu thư hoàng hoa thực nữ thật sự không thể nói ra từ này.

“Lục tiểu thư, Chương tiểu thư.” Kỷ thần y xoay người, rồi mới ho nhẹ một tiếng nói, “Lục tiểu thư, là Vi gia phân phó thỉnh Ngọc công tử tới.”

Lục Nguyệt Như nghe vậy lại càng phẫn nộ, theo bản năng nhìn về phía Vi Miễn, lại bị bộ dáng của Vi Miễn hù cho nhảy dựng, nhưng không dám lại gần xem, vội quay đi nói: “Vi gia thế nào rồi? Sao trông còn tệ hơn năm ngày trước?”

Chương tiểu thư kia tuy không nói gì, nhưng nàng vừa vào cửa liền nhìn về phía Vi Miễn, cũng bị bộ dáng của Vi Miễn dọa sợ. Song, trong mắt chợt lóe lên chút vui mừng đắc ý. Nàng tự cho rằng không ai nhìn thấy, không biết Ngọc Lưu trong nam quán nhiều năm, am hiểu nhất chính là nhìn vẻ mặt ánh mắt người khác, liếc qua một cái đã nổi lên mỗi nghi ngờ với nàng. Nhưng hắn biết lúc này không nên nói nhiều, chỉ im lặng âm thầm quan sát.

Kỷ thần y ho nhẹ một tiếng, nói: “Nhị vị tiểu thư cũng thấy đó, thương thế của Vi gia ngày càng nghiêm trọng. Hiện giờ, chỉ có một phương pháp khả dĩ cứu được Vi gia. Vi gia nói, nhị vị tiểu thư đều là những nữ tử tình thâm nghĩa trọng, tuy cùng nhị vị quen biết chưa lâu, nhưng trong lòng đã vô cùng hâm mộ. Chỉ là trong lòng Vi gia, vài trò của nhị vị tiểu thư đây khó phân cao thấp. Vi gia thật sự không biết nên lựa chọn vị tiểu thư nào chung sống đến đầu bạc da mồi. Vì thế, khi Vi gia biết được phương pháp cứu mạng này liền sai người mời nhị vị tiểu thư đến. Vị nào nguyện ý không nề hà hiểm nguy xuất lực cứu giúp, sau khi Vi gia khương phục, tất sẽ lấy kịu hoa nghênh về. Từ nay về sau bên nhau đến bạc đầu giai lão.”

Hai vị tiểu thư đều sững sờ. Lục Nguyệt Như không có tâm cơ, lại yêu Vi Miễn sâu nặng, đang muốn bật thốt lên đáp ứng lại bị Chương tiểu thư giành trước: “Kỷ thần y, không biết này biện pháp cứu mạng này như thế nào? Ta và Lục tiểu thư đều là hạng nữ lưu, không hiểu y thuật, lại càng không biết giải độc, làm thế nào để tương trợ?”

Lục Nguyệt Như bị nàng chen trước, cũng giật mình tán đồng: “Đúng vậy, Kỷ thần y, chúng ta có thể giúp được gì?”

Ngọc Lưu bên cạnh cũng trầm tư đứng lên. Vi Miễn đang tính toán gì đây? Cho gọi hai nữ nhân cái gì cũng không hiểu tới còn hứa hẹn như vậy. Lẽ nào đang có âm mưu?

“Hoán huyết!” Cặp mắt Kỷ thần y hơi trợn lên, bắt gặp ánh mắt Vi Miễn trên giường chớp một cái ra hiệu, ông hợp thờ tung thêm một câu khiến người khác khiếp hãi.

“Dùng máu của người khỏe mạnh đổi với độc huyết trong người Vi gia. Nếu thành công, Vi gia dĩ nhiên không ngại. Nhưng nếu thất bại, chẳng những Vi gia chết ngay tại đương trường mà người cho máu kia cũng sẽ chết.”

Hai nữ nhân mặt trắng bệch.

“Kỷ... Kỷ thần y, phương pháp này có thể thành công không?” Lục Nguyệt Như run rẩy hỏi.

Kỷ thần y thở dài một tiếng, nói: “Phương pháp này ghi trong y thư cổ, lão phu cũng chưa bao giờ sử dụng qua. Nếu nói thành công, lão phu ngay một thành cũng không dám chắc. Vậy nên mới nói phương pháp này thực sự cực kỳ hung hiểm. Nhị vị tiểu thư, Ngọc công tử, ba vị hãy suy nghĩ kỹ.”

“Chuyện này..... chuyện này..... Ta.....” Lục Nguyệt Như sợ hãi, nghe ý tứ trong lời Kỷ thần y, biện pháp này căn bản là cửu tử nhất sinh. Nàng lắp bắp này ta ta nửa ngày, cuối cùng mới nghẹn họng nói ra một câu, “Ta phải về hỏi ý kiến phụ thân trước đã.”

Kỷ thần y gật gù đầu, nói: “Lục Đại nhân chỉ có Lục tiểu thư, yêu thương như ngọc quý trên tay, nếu vô ý có điều gì không may xảy ra, người đầu bạc tiền người đầu xanh, thật là thảm kịch nhân gian. Vậy, Lục tiểu thư hãy về hỏi ý kiến Lục lão Đại nhân đi.”

Lục Nguyệt Như nghiêng ngả lão đảo bước ra ngoài

“Chương tiểu thư, ý tiểu thư thế nào?”

Chương tiểu thư mở to mắt nhìn, hốc mắt nhanh chóng ngưng tụ một tầng hơi nước, nước nở nói: “Kỷ thần y, ta..... Ta..... Ô ô ô.....”

Nói còn chưa dứt lời, nước mắt đã rơi như mưa, bi thương khóc lớn, vô luận Kỷ thần y khuyên giải an ủi thế nào nàng vẫn càng khóc càng bi thống, cuối cùng là người đi, hù Kỷ thần y vội cho người đưa nàng về.

36. Chương 36

Sau màn rối ren, căn phòng an tĩnh trở lại. Chỉ có Ngọc Lưu nhìn Chương tiểu thư được người đưa về, trong mắt xẹt qua một mặt trào phúng, nữ nhân này diễn trò không tệ, so với Lục tiểu thư kia lợi hại hơn nhiều.

“Ngọc công tử, xem ra..... người có thể giúp Vi gia chỉ còn người.” Kỷ thần y quay đầu, nhìn Ngọc Lưu ý vị thâm trường: “Không biết Ngọc công tử có bằng lòng hay không?”

Ngọc Lưu ảm đạm cười, không đáp mà hỏi lại: “Kỷ thần y, không biết Vi gia có từng nói với ngài sẽ xử lý ta thế nào nếu ta không đồng ý không?”

Kỷ thần y ngẩn ra một thoáng, vuốt râu cười, nói: “Ngọc công tử thật thông minh! Kỳ thật người hoán máu không nhất thiết phải là Ngọc công tử. Hạ nhân trong viên còn rất nhiều. Nếu không còn ai, cũng không phải không thể bỏ chút tiền ra mua lấy một người đồng ý làm.”

Tuy không nói thẳng nhưng Ngọc Lưu có thể hiểu được ý tứ trong đó. Có thể cứu Vi Miễn không phải chỉ có một mình Ngọc Lưu. Nhưng nếu hần không cứu, một khi hoán huyết thành công, chẳng những hần mất đi sủng ái của Vi Miễn mà kết cục e rằng cũng cực kỳ thảm.

“Chết đến nơi rồi mà vẫn còn nghĩ ra biện pháp độc ác như vậy thử lòng người ta. Thực ngoan độc!” Ngọc Lưu thì thầm tự nhủ, thanh âm nhỏ đến mức chỉ hần nghe thấy rồi mới chậm rãi nói, “Kỷ thần y, vậy chuẩn bị hoán huyết đi.”

“Ngọc công tử, người nên suy nghĩ cẩn thận. Biện pháp nguy hiểm vô cùng. Thật ra nếu để người khác hoán huyết, lỡ may Vi gia chết, người cũng có thể tìm cảnh khác leo lên, vị tất mạo hiểm như vậy.” Kỷ thần y khuyên bảo.

Ngọc Lưu cười sảo thâm: “Cả đời này của ta chỉ bám lấy cảnh Vi gia thôi. Nếu hần chết, e rằng ta cũng chẳng có kết cục tốt. Nếu hần sống, ta ít nhất cũng coi như nửa ân nhân cứu mạng, cho dù tương lai bị thất sủng, Vi gia cũng có thể nghĩ tới ân tình này mà không bạc đãi ta.”

Hắn luôn không thích mạo hiểm, nhưng ván bài trước mắt này lại không thể không chơi bởi vì hắn không có lựa chọn nào khác. Nếu Vi Miễn chết, ai biết sẽ có người đến diệt khẩu người từng chung chăn gối với Vi Miễn hay không.

“Nếu Ngọc công tử đã quyết, xin uống viên dược này.” Kỷ thần y lấy từ hòm thuốc ra một viên thuốc màu mật ong thơm ngào ngạt.

Ngọc Lưu chẳng buồn hỏi xem thuốc này có tác dụng gì, cầm nuốt luôn xuống bụng, tư vị ra sao cũng chưa kịp cảm nhận.

Hắn không hỏi, Kỷ thần y lại giải thích kỹ càng: “Dược này tên là âm hương hoàn. Sau khi Ngọc công tử uống xong sẽ cảm thấy nóng trong bụng, chờ một lát sẽ thấy buồn ngủ. Khi đó, không cần giấy dựa, thả lỏng người một chút, lão phu lập tức chuẩn bị cắt mạch hoán huyết, cam đoan Ngọc công tử sẽ không đau chút nào....”

Ngọc Lưu uống xong viên thuốc, quả nhiên cảm thấy một dòng hơi ấm dâng lên trong bụng. Hơi ấm như gió xuân nhẹ nhàng phất qua mặt, hắn quả thực cảm thấy buồn ngủ. Không chờ Kỷ thần y nói xong, thân thể hắn đã mềm nhũn ngã ra sau. Trong cơn mơ hồ, hình như có người đón lấy thân thể hắn.

“Kỉ huynh vất vả rồi!”

Đón được thân thể yếu đuối ngã xuống của Ngọc Lưu chính là Vi Miễn vừa bật dậy từ trên giường. Ánh mắt rạng ngời hữu thần, hoàn toàn tương phản với sắc mặt xám xịt phù thũng, bộ dáng chẳng có lấy nửa điểm trọng thương.

Kỷ thần y động rót một chén nước nhấp giọng rồi mới cười nói: “Vi huynh đệ, cả đời ta đời nói dối cộng lại cũng không nhiều bằng ngày hôm nay vì người. Người phải bồi thường ta thế nào đây?”

Vi Miễn bất động thanh sắc, để cho Ngọc Lưu nằm thoải mái bên mình xong mới ung dung trả lời: “Đã là huynh đệ, cần gì phải so đo. Kỉ huynh cứ xuất toàn lực, chẳng lẽ tiểu đệ này dám quên ơn? Đưa đây.”

“Câu này của người làm như ta là người xấu lắm vậy.” Kỷ thần y bật cười, miệng nói vậy chứ tay vẫn lấy trong hòm thuốc ra một viên giống hệt viên thuốc ban nãy đưa Ngọc Lưu, đặt vào tay Vi Miễn. “Âm hương hoàn của ta luyện ba năm mới được hai viên đều cho người dùng. Nếu chiêu dẫn xà xuất động này thất bại, chẳng phải ta thiệt thòi rồi sao?”

Vi Miễn âm lãnh cười, nói: “Ta làm việc đã bao giờ tính sai? Người đi ra ngoài đi, nửa canh giờ sau hãy tuyên bố hoán huyết thất bại, ta và Ngọc Lưu đều chết. Trước lúc lâm chung, ta phò thác một quyển sách cho người, nhờ người mang tới kinh thành trình lên Hoàng Thượng.”

Kỷ thần y nhất thời chán nản kêu lên: “Người đây là đem ta ra mũi dao hỏa khẩu sao?”

Vi Miễn lười để ý đến hắn, nuốt luôn viên thuốc kia xuống. Kỷ thần y trừng mắt, biết y một lát nữa sẽ gục xuống, cãi cò cũng vô ích, không khỏi bất đắc dĩ thở dài, xoay người ra khỏi phòng, gọi Dược Nhi ra hồ gánh một thùng nước về, thả vào đó chút bột. Không bao lâu sau, thùng nước trở nên đỏ sẫm như máu, thậm chí còn tỏa ra mùi máu tươi nồng đậm.

37. Chương 37

Trong phòng, Vi Miễn gắng gượng chống đỡ cơn buồn ngủ, ôm Ngọc Lưu vào ngực, kề trán hắn mà thầm thì: “Lưu nhi, người thật sự là thông minh đến mức khiến người ta..... hận đến nghiến răng.....”

Dùng thủ đoạn như thế mà vẫn không bức được người này nói thật lòng. Y thật sự bỏ tiền ra mua được một bảo bối hay vớ phải con giun đũa trong bụng đây?

Điều duy nhất có thể khẳng định chính là y đã không thể buông tay, muốn mãi mãi gắt gao ôm lấy người này. Cho dù chết cũng phải chết cùng nhau.

Hôm đó, khi bị tên độc bắn trúng, điều Vi Miễn nghĩ đến không phải mạng sống của mình mà lại là khuôn mặt Ngọc Lưu. Ý niệm duy nhất trong đầu chính là nếu mình chết, người kia sẽ có phản ứng như thế nào? Bi thương? Hay vỗ tay ăn mừng?

Vì thế, khi nửa đêm Kỷ thần y giải độc cho y, y đã nghĩ ra kế hoạch này, tương kế tựu kế, làm bộ trúng độc vô phương cứu chữa hòng dò đoán lòng dạ Ngọc Lưu, mặt khác cũng có thể đem dẫn xà xuất động. Kỳ thật y đã biết rõ ai muốn hạ mình nhưng chưa bắt được bằng chứng mà thôi.

Chính là..... Ngọc Lưu quá thông minh, thông minh đến nỗi khiến cho y hận không thể cắn toác cái mặt nạ hắn luôn đeo kia ra. Y muốn nhìn xem đằng sau mặt nạ kia rốt cục là một Ngọc Lưu như thế nào.

Lúc này đây, y đã thất bại vì đã xem nhẹ trí thông minh và mưu tính của Ngọc Lưu. Nhưng y chẳng những không giận mà ngược lại còn vui như tết. Thời gian còn dài, sẽ có một ngày..... một ngày, người đang nằm trong lòng y trút bỏ hết tất cả nguy trang. Y phải hoàn toàn chiếm hữu người này, phải khiến người này mở lòng trước mặt y, trắng trong như tờ giấy. Chỉ có y mới đủ tư cách vẽ lên tờ giấy đó chân dung mình thích.

Hắc ám bao phủ căn phòng.

Hai người gắt gao ôm nhau đều đã mất đi hô hấp và nhịp tim.

Ấm hương hoàn của Kỷ thần y, kỳ thật..... chính là dược giả chết.

Tính toán sau khi thời gian dược hiệu phát tác không bao lâu, Kỷ thần y linh xách thùng nước vào, đổ chất lỏng đỏ sẫm như máu ra đầy giường. Chất lỏng theo giường chảy tràn trên mặt đất tạo thành một vũng máu nhìn ghê cả người.

Kỷ thần y giấu kỹ thùng nước rồi mới hô to gọi nhỏ chạy ra ngoài.

“Không xong rồi, Vi đại nhân..... đã quy thiên rồi.....”

Mùi máu tanh dần phiêu tán trong gió.

*

Lúc Ngọc Lưu mở mắt ra, vẫn thấy đầu giường chạm trở hoa lan quen thuộc, vẫn rèm cửa tơ tằm Lưỡng Hồ mềm mại phất phơ bay. Gió mang hơi nước ẩm ướt vào phòng. Noãn lò trên bàn tỏa ra sương khói lảng lảng, theo gió phiêu tán lơ lửng bay lên.

Cảnh tượng này quá quen thuộc đến nỗi Ngọc Lưu từ từ mở to mắt quan sát, thần trí dần dần thanh tỉnh. Hóa ra mình vẫn ở trong Họa Ảnh hiên, trên người cũng không có vết thương nào. Như vậy..... chuyện hoán huyết kia, lẽ nào chỉ là giấc mộng Nam Kha? (1)

Hắn ngồi phắt dậy, tung chăn nhảy xuống giường, không kịp xỏ hài; đôi chân trần chạm lên mặt sàn gỗ mát rượi, vừa chạy vừa la lớn: “Dược Nhi..... Dược Nhi.....”

Ngọc Lưu chạy tạo thành một cơn gió nhẹ cuốn rèm tơ lên che khuất tầm mắt. Đúng lúc đó, một đôi tay từ sau rèm vươn ra ôm chặt lấy hắn.

“Vi gia?”

Đập vào mắt hắn là một đôi tay trắng nõn thon dài, gắt gao ôm mình vào ngực. Ngọc Lưu liếc một cái lập tức nhận ra chủ nhân đôi tay này.

“Mới vừa tỉnh lại, sao không mang hài đã chạy loạn vậy? Sương sớm còn chưa tan, ngươi muốn bị cảm lạnh hay sao?” Một cổ hơi thở ấm áp phả vào cổ Ngọc Lưu, thanh âm của Vi Miễn vừa lười biếng vừa mang chút sủng nịch.

Lúc này Ngọc Lưu mới phát giác mình đang để chân trần. Khí lạnh từ sàn gỗ truyền đến gan bàn chân nhưng hắn không cảm thấy lạnh mà còn thấy sáng khoái. Đã vào hạ rồi, đi chân trần cũng không sao.

“Vết thương trúng độc của Vi gia khỏi rồi sao?” Không giãy khỏi vòng tay Vi Miễn, Ngọc Lưu chỉ nghiêng đầu, chăm chú nhìn sắc mặt y, càng nhìn càng thấy nghi ngờ. Gò má hồng nhuận, thần thái phương phi, Vi Miễn trước mắt chẳng có vẻ gì là trúng độc vừa khỏi.

“Trúng độc? Độc nào?” Vi Miễn cười cười, tay sờ trán Ngọc Lưu “Đầu hơi nóng, thảo nào nói chuyện hồ đồ này giờ.”

Ngọc Lưu ngẩn người, rồi nhận ra ý trêu chọc trong mắt Vi Miễn liền hiểu ngay mình đang bị đùa giỡn. Căn bản không có cái gọi là trúng độc, cũng không có hoán huyết gì ở đây. Tất cả chuyện này đều do Vi Miễn bày ra còn mình thì trúng kế. Cơn giận bùng bùng nổi lên trong lòng, Ngọc Lưu xụ mặt, nổi uất ức chạy vòng vo trong ngực một hồi cuối cùng cũng không phát tác ra.

Hắn không có tư cách nổi giận. Chỉ là một nam sủng mà thôi, vốn là đồ chơi của chủ nhân. Chủ nhân muốn chơi thế nào thì chơi, đều vì cao hứng của Vi Miễn.

Đây chính là tự do nửa vời. Hắn ở nam quán sáu đã là loại tự do này, giờ lại nằm trong tay một nam nhân có dục vọng chiếm hữu mãnh liệt như Vi Miễn, hắn còn phải chịu đựng ràng buộc bao lâu nữa? Đầu ngón tay bầu chặt vào lòng bàn tay đau đớn.

38. Chương 38

Giờ khắc này, Ngọc Lưu khao khát tự do đến cháy bỏng. Hắn muốn thoát khỏi bàn tay kiểm tỏa này, không còn sợ hãi hay lo lắng. Chỉ một ngày thôi cũng tốt lắm rồi.

Nhưng đôi tay Vi Miễn lại gắt gao ôm hắn, giống như chiếc vòng kim cô. Siết hắn đến ngạt thở. Trong lòng Ngọc Lưu ầm ầm đau nhưng trên mặt lại bày ra nụ cười thần nhiên: “Vi gia, là ta hồ đồ. Xin ngài mau buông tay để ta đi rửa mặt cho tỉnh táo.”

Vi Miễn quả nhiên buông hắn ra, vỗ tay một cái, tức thì ngoài cửa tiến vào mấy nha hoàn. Một người bê chậu nước, một người cầm khăn và những vật dụng tẩy rửa khác; nha hoàn cuối cùng bưng một thực hộp (hộp đựng đồ ăn) đầy. Những nha hoàn này bước chân nhẹ nhàng, êm ru, động tác nhanh nhẹn. Ngọc Lưu còn đang sửng sốt thì cả bọn đã đứng vào vị trí tề chỉnh.

“Thỉnh Ngọc công tử rửa mặt chải đầu dùng cơm.”

Thanh âm của nhóm nha hoàn trong trẻo, tươi mát như tiếng chim hót trong rừng.

Ngọc Lưu theo bản năng liếc nhìn Vi Miễn một cái. Y làm động tác cứ tự nhiên, tuy không nói gì nhưng Ngọc Lưu cũng hiểu địa vị của mình đã được nâng cao thêm mấy bậc.

“Nhanh một chút. Lát nữa ta mang người đi du hồ. Người ở trong viên chắc tù túng lắm rồi, ra ngoài chơi cho khuây khỏa.”

Sủng ái của Vi Miễn tràn ngập trong ngữ khí nhưng Ngọc Lưu không hề cảm kích, ngoài mặt ngoan ngoãn thuận theo dù trong lòng cuộn cuộn sóng dồn, quét tan tia suy nghĩ sống an nhàn hưởng thụ trước kia.

Chiếc thuyền hoa neo đậu bên hồ tĩnh lặng mà hoa lệ. Mỗi lần Ngọc Lưu nhìn đến nó đều không tự chủ mà nhớ tới Lục Nguyệt Như. Trước đây, hắn vừa có chút đồng tình vừa chán ghét nữ nhân này nhưng hiện tại chỉ còn lại đồng cảm. Lúc nàng không lựa chọn hoán huyết cho Vi Miễn, hắn đã biết nữ nhân này đã vĩnh viễn mất tư cách trở thành chủ mẫu Vi gia, không bao giờ còn là uy hiếp đối với hắn nữa.

Vi Miễn tâm tình tốt vô cùng, nhìn Ngọc Lưu ngắm thuyền hoa đến ngẩn người, liền cười nói: “Suy nghĩ gì vậy? Người thích chiếc thuyền hoa kia sao?”

Ngọc Lưu khẽ lắc đầu, lúc này mới phát hiện bên cạnh thuyền hoa còn có một chiếc thuyền con. Màn hoa trên thuyền khéo léo hé ra một chiếc bàn vuông, trên bàn bày ấm trà cùng một mâm điểm tâm tinh xảo. Ánh mắt hắn nhất thời sáng ngời lên.

“Xem ra người thích cái này...” Vi Miễn cười đắc ý, ôm vai Ngọc Lưu bước vào tiểu thuyền.

Đứng đằng đuôi thuyền là Vi Việt (): họ ‘Vi’ là da thú, ‘Việt’ là nước Việt) vẫn kiêu lời như cũ, trong tay cầm cây gậy trúc dài, chờ hai người yên vị mới chống sào đẩy thuyền hướng giữa hồ lướt tới.

Phanh!

Đáy thuyền đột nhiên đụng phải cái gì đó. Ngọc Lưu hoảng sợ, theo bản năng nín lấy áo Vi Miễn, thẳng đến khi một con cá lác lác bơi qua đáy nước mới hơi hơi thẹn thùng buông tay, lại bị Vi Miễn nắm chặt.

“Đó là Kiếm sơn. Người xem ngọn núi cao vượt mây kia có giống một thanh kiếm chìa thẳng lên trời không? Nghe nói dưới chân Kiếm sơn chôn giấu vạn thanh bảo kiếm của nước Việt cổ cùng với hàng ha sa số vàng bạc châu báu. Lần trước vào thành Thượng Hòa, ta đến Kiếm sơn chơi một lần, phát hiện trên vách có vô số đại động có lẽ do bọn trộm bảo khố suốt trăm ngàn năm qua đào quật ra.” Thấy Ngọc Lưu ngưng thần ngắm ngọn núi phía xa, Vi Miễn hưng trí bưng bưng giải thích.

Ngọc Lưu đương nhiên biết đó là Kiếm sơn, thậm chí trên vách đá Kiếm sơn có bao nhiêu động hắc còn rõ hơn Vi Miễn. Chân Kiếm sơn, trừ bỏ đại động bên ngoài do cổ nhân đào, còn có một tòa đài cửu khúc, chín khúc dưới đài bích thảo liên thiên, hoa đoàn cảm thốc (cỏ xanh rợn chân trời, hoa muôn màu nghìn sắc). Hàng năm xuân về hoa nở, đứng vào hội đập thanh, hắc đều đến đây hiến vũ, từ khi mặt trời mọc đến lúc hoàng hôn, chỉ được nghỉ ngơi có 1 canh giờ.

Phải múa cả 3 ngày, mệt chết đi nhưng không thể không nhẫn nại. Ai bảo hắc là đệ nhất vũ kỹ thành Thượng Hòa?! Từ quan to quý nhân đến tiểu thư công tử, ai cũng thích nhìn hắc khiêu vũ. Vì thế hắc nhất định phải khiêu.

Ánh mắt quay lại người Vi Miễn, trong mắt Ngọc Lưu lộ ra vài phần nghi hoặc, nhất thời bất giác hỏi ra thắc mắc trong lòng.

“Vi gia, ngài vì sao không thích xem ta khiêu vũ?”

Ai cũng thích nhưng Vi Miễn không thích. Ngọc Lưu thủy chung không rõ, vừa gặp nhau đã bị hắc đánh gãy chân. Vi Miễn chủ ý khiến hắc không thể khiêu vũ được nữa. Một khi Vi Miễn không còn cần hắc, hắc liền ngay cả nghĩ muốn trở lại nam quán cũng không được. Không có khả năng mưu sinh, chỉ sợ muốn bán mình làm gia nô cũng phải đến nơi không ai nhận ra mình mới xong.

Thần sắc Vi Miễn chợt tối sầm, qua một lúc lâu mới chậm rãi hỏi: “Người thích khiêu vũ sao?”

Thấy Vi Miễn dừng tầm mắt ngay đũa phải mình, Ngọc Lưu cả kinh, không đoán ra ý tứ của y, chần chờ một lát mới nói: “Khiêu vũ rất mệt...”

Không nói thích, cũng không nói không thích, không rõ ý tứ Vi Miễn là gì, hắc chỉ có thể cẩn cẩn dục dục (cẩn thận).

“Ta không thích người múa. Năm năm trước ở Liễu phủ, người dám trước mặt bao người tính kế đồng bạn...Người đúng là một tiểu yêu tinh âm độc. Lúc đó người đã hấp dẫn ánh mắt của ta. Lưu nhi, người rất giống ta...To gan lớn mật, tâm địa độc ác, ra tay tàn độc, ta làm sao dễ dàng để một kẻ giống ta đến thể nhảy múa câu hồn trên sân khấu, dùng đủ loại động tác bắt kham đi câu dẫn người khác.”

Ngọc Lưu ngạc nhiên, chuyện năm năm trước tự cho là thần không biết quỷ không hay, chẳng ngờ toàn bộ vở diễn đều rơi vào mắt Vi Miễn. Vô luận hắc cố gắng thể nào cũng không nhớ nổi trong buổi yến hội đó có sự tồn tại của nam nhân xinh đẹp mà nguy hiểm này. Hôm đó người quá nhiều, tình hình rất loạn, mà hắc lại có tật giết mình, căn bản là chưa từng chú ý lúc đó có người nào.

“Làm chuyện trái lương tâm như thế, người có từng nghĩ tới có một ngày người rơi vào kết cục tương tự?”
Môi Vi Miễn ghé sát tai Ngọc Lưu, tay dừng lại trên đùi phải hắc.

Ngọc Lưu theo phản xạ định rút chân, quên mất mình đang ở trên tiểu thuyền. Hắc vừa động, thuyền liền lắc lư trông chừng, mất đi trọng tâm, mất thấy sẽ rơi xuống hồ, bên hông căng thẳng, hóa ra Vi Miễn dùng sức kéo hắc trở về.

Chính là ai cũng không nghĩ tới, vì dùng sức quá mạnh, Vi Miễn mất đà, lôi cả hai người ngã xuống hồ.

Vi Việt dừng thuyền hoa lại, dùng dư quang khóe mắt nhìn lướt đám bọt khí trên mặt hồ rồi mới ngửa đầu nhìn trời. Phi lễ vật thị, phi lễ vật thính, phi lễ vật văn. (Chuyện phi lễ chó nhìn, chó nghe, chó nghe thấy)

(1) “Giác mộng Nam Kha”: được dùng để hình dung cõi mộng hoặc một không tưởng không thể thực hiện được của một người nào đó. Thành ngữ này có nguồn gốc từ cuốn tiểu thuyết “Tiểu sử Nam Kha Thái Thú” của tác giả Lý Công Tá đời Đường Trung Quốc thế kỷ 9 công nguyên.

Một người tên Thuần Vu Phân, ngày thường thích uống rượu. Trong sân nhà ông có một cây hòe lớn rễ sâu cành rậm, một đêm giữa hè, trăng tỏ sao thưa, gió thổi hiu hiu, chỗ dưới cây hòe là một chỗ hóng mát tốt.

Vào ngày sinh nhật của Thuần Vu Phân, người thân và bạn bè đều đến chúc thọ, ông vui mừng quá, và uống nhiều chén rượu. Sau khi người thân và bạn bè về nhà, Thuần Vu Phân ngà ngà say hóng mát dưới cây hòe, bắt giấc ngủ quên.

Trong giấc mơ, nhận lời mời của hai sứ thần, Thuần Vu Phân bước vào một lỗ cây. Trong lỗ có thời tiết tốt đẹp, là một thế giới riêng biệt, có nước Đại Hòe. Lúc đó, kinh thành đang tổ chức cuộc thi lựa chọn quan chức, ông cũng đi đăng ký. Ông đã thi ba cuộc, viết văn rất suôn sẻ. Khi công bố kết quả cuộc thi, ông đứng đầu bảng. Tiếp theo nhà vua tổ chức thi đình. Nhà vua nhìn thấy Thuần Vu Phân vừa đẹp trai, vừa tài ba lỗi lạc, nên hết sức ưa thích, rồi chọn ông là trạng nguyên, và gả công chúa cho ông. Trạng nguyên trở thành phò mã, nhất thời việc này được truyền thành giai thoại ở kinh đô.

Sau khi lấy nhau, vợ chồng hết sức đầm ấm. Không lâu, Thuần Vu Phân được nhà vua cử đến quận Nam Kha làm thái thú. Thuần Vu Phân cố gắng làm việc và quý mến nhân dân, thường đến địa phận quận Nam Kha điều tra nghiên cứu, kiểm tra công tác của bộ hạ, công tác hành chính ở các địa phương đều rất liêm khiết và có trật tự, nhân dân địa phương hết sức khen ngợi. Ba mươi năm trôi qua, thành tích của Thuần Vu Phân đã nổi tiếng khắp toàn quốc, và ông đã có 7 con, 5 trai 2 gái, cuộc sống rất hạnh phúc. Nhà vua mấy lần muốn điều động Thuần Vu Phân về kinh thành đảm nhiệm chức vụ cao hơn, nhưng sau khi được biết, nhân dân địa phương kéo nhau lên phố, ngăn lại xe ngựa của thái thú, thỉnh cầu ông tiếp tục làm quan thái thú quận Nam Kha. Thuần Vu Phân cảm động trước sự yêu mến của nhân dân, đành phải lưu lại, và trình thư lên nhà vua giải thích rõ tình hình. Nhà vua rất vui mừng trước thành tích công tác chính trị của ông, và ban thưởng cho ông nhiều vàng bạc châu báu.

Một năm, nước Thiện La cử quân đội xâm phạm nước Đại Hòe, các tướng quân nước Đại Hòe thừa lệnh chặn đánh địch, bất ngờ bị đánh bại nhiều lần. Tin thua trận truyền tới kinh thành, nhà vua bị choáng, khẩn cấp triệu tập quan chức văn võ thương lượng cách đối phó. Nghe nói quân đội mình nhiều lần bị đánh bại ở tiền tuyến, địch hết sức mạnh mẽ đã tiến gần kinh thành, các đại thần sợ hãi đến nổi tái mặt, đại thần này nhìn đại thần kia, đành chịu bó tay.

Nhìn thấy thần sắc của đại thần, nhà vua hết sức tức giận và nói: “Nhà ngươi ngày thường ăn ngon ở nhàn, hưởng thụ hết vinh hoa phú quý, một khi nhà nước gặp khó khăn, nhà ngươi lại trở thành quả bầu không có mồm, hèn nhát khiếp trận, cần nhà ngươi có tác dụng gì?”

Tể tướng chợt nghĩ tới ông Thuần Vu Phân, thái thú quận Nam Kha có thành tích công tác xuất sắc, bèn giới thiệu với nhà vua. Nhà vua ra lệnh ngay, điều động Thuần Vu Phân điều khiển quân đội tinh nhuệ toàn quốc đánh địch.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của nhà vua, Thuần Vu Phân lập tức dẫn quân xuất chinh. Nhưng ông không biết gì về phép dùng binh, vừa giao chiến với quân địch, đã bị thua liểng xiểng, chiến sĩ và ngựa bị tổn thất nặng nề, ông xuyết nữa bị bắt. Được tin này, nhà vua hết sức thất vọng, ra lệnh truất bỏ mọi chức vụ của ông, giáng xuống làm bình dân, và đưa về quê. Thuần Vu Phân nghĩ tên tuổi anh hùng của mình bị phá hủy hoàn toàn, hết sức xấu hổ và tức giận, kêu một tiếng thật to, ông tỉnh dậy từ giấc mơ. Ông theo cõi mộng đi tìm nước Đại Hoè, hóa ra dưới cây hòe có một lỗ con kiến, những kiến đang cư trú ở đó.

“Giác mộng Nam Kha” có khi cũng chỉ đời người như giấc mơ, phú quý quyền thế đều là hư ảo.

39. Chương 39

Vi Miễn sẽ không bơi.

Ngọc Lưu phát hiện điều này khi cả người ướt sũng, chặt vật kéo Vi Miễn cũng nhếch nhác không khác gì mình quay về tiểu thuyền. Hắn không biết nên cười hay nên nói, nhất thời thần sắc có vẻ có chút quái dị.

Vi Miễn khụ ra mấy ngụm nước, nằm trên mép thuyền ha ha đứng lên, cười đến lặn lội, kết quả chiếc thuyền nhỏ lại trông tránh kịch liệt. Ngọc Lưu cả kinh vội vàng nắm chặt tiểu thuyền, tức giận nói: “Vi gia, ngài còn muốn ngã xuống phải không? Sớm biết vậy ta đã không kéo ngài lên đây...”

“Người sẽ vẫn kéo ta lên thôi.” Vi Miễn ngừng cười, trong thanh âm vẫn nồng đậm tiểu ý, ánh mắt dừng trên cơ thể Ngọc Lưu đang ướt đầm, xiêm hắn dán sát vào người lộ ra đường cong thân thể tiêm dài duyên dáng.

Ngọc Lưu chỉ cảm thấy ngứa ngáy Vi Miễn lúc này cực kỳ đáng giận, gió hồ thổi qua trên người, cho dù đã vào hạ, hắn vẫn không tránh khỏi rùng mình, trong lòng càng khó chịu, cuối cùng nhịn không được, sinh khí: “Không kéo, cho ngài chết đuối cũng phải lắm...”

Vi Miễn lại thuận tay kéo Ngọc Lưu vào lồng ngực, môi ghé sát tai hắn, khàn giọng nói: “Bộ đáng người giận dữ...thực đáng yêu...”

Ngọc Lưu đỏ mặt, đang muốn phản bác, lại nghe được thanh âm Vi Miễn phiêu dang bên tai: “Người nhất định sẽ kéo ta lên, bởi vì...nếu người không kéo ta, ta sẽ kéo người xuống...cùng chết...”

Tuy chỉ là một câu nói tùy tiện nhưng lại làm cho Ngọc Lưu sắc mặt đại biến, nhìn ánh mắt Vi Miễn, kinh hãi thêm vài phần. Hắn sao vậy đã quên, nam tử trước mắt này là một con sói, cho dù xiêm y ướt đầm nước hồ, tóc mai ướt sũng dạt sát hai gò má, nước không ngừng nhỏ tong tong xuống sàn thuyền, trông chẳng khác gì một con chó bình thường đang chật vật vì rơi xuống nước, nhưng sói trước sau gì cũng vẫn là sói.

Cảm giác được Ngọc Lưu đang không tự chủ mà lùi xa khỏi mình, Vi Miễn quàng tay ôm hắn lại.

“Đừng sợ. Ánh mắt của người hiện tại...sẽ làm cho ta nghĩ rằng người đang mời mọc ta...”

Mời mọc? Ngọc Lưu bất giác lộ ra một mặt nghi hoặc, chợt thấy dục hỏa chớp động trong mắt Vi Miễn mới bừng tỉnh đại ngộ, vội vàng nhắm chặt mắt, bên tai lại truyền đến tiếng Vi Miễn cười khê.

“Đã quá muộn.....”

Tiếng cười chưa dứt, hắn đã bị Vi Miễn hung hăng hôn trụ.

Ngọc Lưu giật mình mở to hai mắt. Nơi này...y dám ở ngay trong này ...Ánh mắt không tự chủ được chuyển tới đuôi thuyền, phát hiện Vi Việt đang chuyên chú nhìn cây sào trúc như thể cây sào kia đang nở hoa vậy.

Thật là cái loại thị tòng (người theo hầu) giả câm giả điếc. Ngọc Lưu trong lòng oán hận thầm mắng, cảm giác đỉnh dục vọng ngày càng nóng rực của Vi Miễn chạm vào bên hông mình, thân thể hắn bị bàn tay trắng nõn kia vuốt ve cũng đang nóng dần lên, nhịn không được phát ra tiếng rên rỉ. Vi Miễn dừng động tác, qua một lúc lâu, tựa như hết sức áp chế bản ngã, buông Ngọc Lưu ra, hống lên một tiếng: “Vi Việt, cập bờ.”

Cây sào trúc dài khua lên một đạo bọt nước, chiếc thuyền con lắc lư quay đầu.

Không biết bao nhiêu lần Ngọc Lưu phải kéo lại vạt áo bị Vi Miễn xốc lên, sắc mặt hắn ửng đỏ quay đi, trong lòng lại thở ra một hơi, còn tưởng rằng Vi Miễn sẽ biểu diễn một màn đồng cung sống trước mặt Vi Việt, không ngờ được y lại nén xuống.

Tiểu thuyền cập bờ, Vi Miễn một phen ôm Ngọc Lưu, bước nhanh về Họa Ảnh hiên, đưa hắn tới giường rồi mới đè ép xuống dưới. Những nụ hôn như mưa điên cuồng hạ xuống người hắn khiến Ngọc Lưu thiếu chút nữa ngạt thở.

“Vi gia, đừng gấp a...”

Ngọc Lưu lấy chân vòng qua người Vi Miễn, ý đồ làm dịu tiết tấu của y. Đêm hôm đó Vi Miễn bị trúng xuân dược, hùng hục thô lỗ khiến lòng hắn vẫn còn sợ hãi. Vi Miễn không khỏi có chút chậm lại, y muốn tận lực ôn nhu khiến cơ thể Ngọc Lưu có thể chậm rãi thích ứng. Động tác của Vi Miễn thoáng dừng lại giống như phát hiện Ngọc Lưu mất tự nhiên. Hành động của y trở nên nhẹ nhàng, chậm rãi, ôn nhu nhưng lời nói ra so với trước đây còn bá đạo hơn.

“Người là của ta..... Là của ta.....Cho dù chết, ta cũng tuyệt đối không để người cho người khác...”

Ngọc Lưu run rẩy, trong lòng nảy nên run cảm vô danh, cảm thấy rất sợ hãi dù không biết mình sợ cái gì, nhưng chính là không rõ nguyên nhân nên càng lo sợ hơn.

Chưa từng có ai cố chấp như vậy với hắn, bá đạo muốn sở hữu con người hắn mà không phải vì vũ đạo của hắn. Ngọc Lưu gắt gao nắm lấy sàng đan, giống như kẻ bị rơi xuống nước muốn níu lấy cây gỗ nổi. Hắn không nghĩ trầm luân bởi vì không muốn chết chìm. Nhưng tình dục bị Vi Miễn khơi mào lại như thủy triều dâng lên, thần trí Ngọc Lưu phiêu đảng trong bể dục, dần dần lạc lối

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loan-hong-vu-tran>